

EDENS
SEP 51

CRIMSON NEWHRI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

LYLA EDEN

son birkaç yılını kardeşlerinin âşık olmalarını izleyerek ve kendini işine adanarak geçirmişti.

Art arda yüzüncü iş gününde kız kardeşi bir darbe düzenleyerek onu kendi kafesinden kovduğunda, başka bir alternatifi olmadığı için Lyla en sevdiği yürüyüş parkurunda koşmaya karar verdi.

Ormanlık alandaki dereye bir adamın ellerindeki kanı yıkadığını gördü. Bir an adamın yüzüne bakarken, bir sonraki an adamın elleri boğazına sarılmıştı. Ancak mucizevi bir şekilde adam onu serbest bıraktı.

Derinden sarsılan Lyla, olayı yerel polise bildirdikten iki gün sonra Vance Sutter, elinde sayısız soru ve lekelenmiş bir rozetle kasabaya geldi.

Vance, sert ve yakışıklı olsa da peşine düştüğü adam kadar gizemliydi. Üstelik Quincy'den çok kısa süre içinde gidecekti. Yine de bu durum, Lyla'nın ona ilgiyi durdurmasına yetmiyordu.

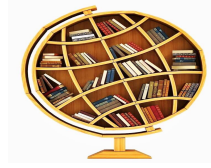
Vance ne kadar kaçınmaya çalışsa da aralarındaki çekim göz ardı edilemezdi. Lyla'dan uzak durması seçenekler arasında dahi değildi. Yıllarca bir çıkmazın peşinde koştuktan sonra Lyla, onun kariyerini karartan davayı çözmesi için elindeki tek ipucuydu.

Bu yüzden Lyla'nın adımlarını yeniden ve birlikte takip edeceklerdi. Yaralı adamı, Lyla'nın kanlı bir nehir kenarında karşılaştığı adamı bulmak için...

Crimson Nehri

Devney Perry

Duzenleme
Ny.ozlem

1. Bölüm

Lyla

“Bir darbe düzenliyorum.”

Bir dakika önce kocasıyla birlikte Eden Coffee’ye girdiğinde kız kardeşimden beklediğim selamlama bu değildi.

“Ne?”

“Seni dışarı atıyorum.”

Gözlerimi kırptım.

“Kafeden.” Eloise parmağıyla bizi ayıran tezgâhı işaret etti.

“Hemen şimdi. Gitmek zorundasın.”

Gitmek mi? Çalışıyordum. Beni dışarı atamazlardı. En son kontrol ettiğimde burası benim kafemdi. Bir süre ona, sonra yanında duran Jasper’a baktım. “Sarhoş mu?”

“Beni bu işe karıştırmayın. İyi şanslar, Lyla.” Eloise’in saçlarını öptükten sonra duvara dayalı bir masaya gidip oturdu.

“Üst üste yüz gün çalıştın,” dedi Eloise.

Yüz gün mü? İmkânı yoktu. Bu doğru olamazdı. Tartışmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

“Evet, saydım. Nisan ayında saçını kestirmek için

Missoula'ya gittiğin o pazar gününden beri bir gün bile izin kullanmadın.”

Alaycı bir tavırla, “O zamandan beri başka günler de izin kullandım,” dedim.

“Sahi mi?” Eloise bir kaşını kaldırdı. “Ne zaman?”

Ah... Şey, eylül ayındaydık. Missoula'ya en son nisan ayında gitmiştim, saçlarım berbat hâldeydi ve mecburen kuaföre gitmem gerekiyordu. Yine de bu yaz izin kullanmıştım, değil mi? Belki tam gün değildi ama erken çıktığım günler olmuştu. Bu hemen hemen izin yapmakla aynı şeydi, değil mi?

Tamam, yani teknik olarak son yüz gündür her gün kafeye geliyordum. Çok çalışmam kimin umurundaydı ki?

Öfkeyle Eloise çıkıştım. “Nesin sen, iş polisi mi? Sen kimsin ki bana bunu söylüyorsun? Sen de her zaman oteldesin.” Eğer evde Jasper'la değilse, Main Caddesi'nin karşısındaki The Eloise Oteli'ni işletiyor oluyordu. “Git buradan. Meşgulüm.”

“Hayır.” Ellerini kalçalarına koydu ve eğer ayak direme tabirini gerçek anlamıyla yapabilseydi, parke zeminimde iki çukur oluşturunurdu. Eloise'in güzel çenesinde bu işin peşini bırakmayacağını gösteren inatçı bir duruş vardı.

Kız kardeşim aynı anda hem harika hem de sinir bozucuydu.

“Sadece bir öğleden sonra,” dedi. “Tek istediğim bu. Bir öğleden sonra buradan çık ve işle ilgili olmayan bir şey yap.”

“Neden?” Sadece huzur içinde çalışmak için yalnız bırakılamaz mıydım?

Bana verdiği hüzünlü gülümseme hem sevildiğimi hem de zavallı olduğumu hissettirdi. “Çünkü senin için endişeleniyorum. Kendini yıpratmanı istemiyorum.”

İçimi çektim. “Yıpratmayacağım.”

“Ama yapabilirsin.” Ellerin birbirine kenetledi. “Lütfen? Günün geri kalanında izin yap da endişelenmeyi bırakayım.”

“Öylece gidemem, Eloise.” Bu iş benim her şeyimdi. Sahip olduğum *tek* şeydi.

“Neden olmasın?” Elinde taze bir tepsi çörekle mutfaktan çıkan baristam Crystal’a el salladı. “Crystal burada. Jasper’la ben takılıp kapanışa yardım edeceğiz.”

Jasper halledebilirdi ama Eloise? Asla. İş yemek pişirmeye geldiğinde tam anlamıyla umutsuz vakaydı. Hayatım buna bağlı olsa bile buharda süt pişirmesi için ona güvenmezdim.

Ne var ki bir kez daha, itiraz etmek için ağzımı açtığım anda benden önce konuştu.

“Evine git. Rahatla.”

“Eve gidemem,” dedim. “Eğer gidersem, yapılması gereken her şeyi düşünür ve hemen geri dönerim.”

Bunu anlayabilecek biri varsa, o da Eloise’di. Quincy, Montana’nın merkezinde bir işletmeyi yönetmenin ne kadar özveri gerektirdiğini çok iyi biliyordu. Jasper’la evlenmeden önce, otelde muhtemelen kendi yüz gününü geçirmişti.

Ancak şimdi, Eloise aşkı bulmuş ve öncelikleri değişmişti. Bu yüzden yaşadığı *dengeli yaşam tarzını* bana da dayatıyordu.

Bu durum, hastanede doktorluk yapan ve beni bir röntgen teknisyeniyle tanıştırmaya çalışan ikiz kardeşim Talia’dan bile daha kötüydü. Ya da yerel UPS şoförünün kahverengi üniformasıyla bile sevimli olduğunu düşünen ve bir dahaki sefere dükkâna bir teslimat getirdiğinde, ona çıkma teklif etmem gerektiğine dair çok da ince olmayan ipuçları veren yengem Memphis’ten...

Sorun randevuya çıkmak istememem değildi. Randevuya

çıkılmışım zaten. Yıllarca görücü usulü randevulara gitmişim. İnsanların bana diğer bekâr arkadaşlarını ayarlamalarına izin vermişim. Hatta bir flört uygulamasını bile denemişim; iki eşleşme, iki korkunç ilk randevu sonucunda bir daha asla o yola girmemişim.

Eden Coffee'ye olan bağlılığım bu kadar kötü bir şey miydi? Herkes beni ve bekâr, işkolik hayatımı yalnız bırakamaz mıydı? Tek müttefikim Mateo'ydu. Daha dün, en küçük kardeşim söylenerek gelmişti. Görünüşe göre, sürekli randevu için ikna edilmeye çalışılan tek Eden ben değildim.

"Sinemaya gidebilirsin," diye önerdi Eloise.

Peh. Sinemaya yalnız gitmenin bir sakıncası var mıydı? Hayır. Sadece işte kalmayı tercih ederdim. "Canım patlamış mısır istemiyor. Son gittiğimde çok yedim ve karnım ağrıdı."

"O zaman patlamış mısır alma."

"O zaman sinemaya gitmenin ne eğlencesi var?"

"Çok yorucusun." Gözlerini devirdi. "O zaman yürüyüşe çık. Yürüyüşü seviyorsun ve bu yaz neredeyse hiç gitmediğini biliyorum. Bugün çok güzel bir gün. Biraz temiz hava al. Zihnini arındır. Bir şeyler yap. Yarın sabaha kadar bu binayı terk et."

"Neden?" diye mızızlandım. "Burayı seviyorum. Bırak kalayım. Sana nefis bir şeyler hazırlayayım. Çikolatalı kruvasan?"

"Cazip bir teklif olsa da hayır." Başını salladı. "Bu iş senin kişiliğin olmaya başladı."

Ne? Hayır, öyle değildi. Burnumu kıvırdım. "Bu acıttı."

"Pazartesi günü otele geldiğinde bana başka bir şey getirip getiremeyeceğini sordun. Benim binamda."

Kız kardeşimin çalışırken bir kahve içmesini ya da kurabiye yemesini sağlamak suç muydu?

“Her gün insanlara hizmet ediyor ve garsonluk yapıyorsun,” dedi. “Sadece bir öğleden sonra, kendin için bir şey yap.”

Bu iş *tam* bana göre idi. İnsanların kafeme gelip dinlenmelerini izlemek hoşuma gidiyordu. Arkadaşların buluşup sohbet edebileceği bir atmosfer yaratmış olmak hoşuma gidiyordu. İnsanların kendilerine tatlı ya da latte ısmarlayabilecekleri bir yer...

Ne var ki Eloise’le tartışmak gibi bir durum söz konusu değildi. Bugün olmazdı. Yüzünde babamdan miras kalan o kararlı ifade vardı.

Homurdanarak, “Ben kabul edene kadar beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?” dedim.

“Hayır.”

“İyi. Yürüyüşe falan çıkacağım.”

“Yaşasın. Teşekkür ederim.” Yüzündeki muzaffer gülümsemeyi gizlemeyi başaramadı. “Belki yürüyüşe çıktığında hayalindeki erkekle tanışırsın.”

Hmm, tabii. Ne de olsa Montana yürüyüş parkurları, üzerinde yürüdüğüm toprağa tapacak yakışıklı erkeklerle doluydu.

Önlüğümü çözdüm. “Hayalimdeki erkeğin var olmadığını düşünmeye başlıyorum.” Belki de bu en iyisiydi. Belki de bu kafe, ailem, ihtiyacım olan tek şeydi. “Bir şeyler ters giderse beni arayacaksın.”

“Evet,” diye söz verdi.

Mavi gözlerimi onunkilere kilitledim. “Mutfakta bir sürü yiyecek var ama herhangi bir nedenle yemek pişirmek gerekirse-”

Bir elini kaldırdı. “Fırının yanına bile yaklaşmayacağıma söz veriyorum. Jasper’ı bu yüzden getirdim. Yoksa Crystal’a sorarım.”

Kahretsin, bu aptalcaydı. Yürüyüşe çıkmak istemiyordum. Vanilya, kahve çekirdekleri ve tarçın kokularıyla çevrili kahve dükkânımda kalmak istiyordum. Ve duvarları aşınmış pervazlarıyla. Ve bu gece paspaslanması gereken yerlerle. Ve silinmesi gereken yapış yapış masalarla...

Belki de bu yerden birazcık bıkmıştım.

Ayrıca, Eloise'in buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu yaz oteldeki silahlı saldırıdan sonra, eğer izin yapmam kalbindeki bir endişeyi de olsa giderecekse, o zaman ona bir öğleden sonra verebilirdim.

"Pekâlâ," dedim. "Sen kazandın. Gideceğim. Şimdi mutlumusun?"

"Evet."

O Crystal'a böbürlenirken, ben de eşyalarımı toplamak için mutfağa doğru yürüdüm.

Ceketim bir kolumda, çantam bir omzumda, Eloise'in beni neredeyse dışarı itmesine aldırmadan arka çıkışa yöneldim. Ara sokakta yalnız kaldığım anda dilimi çelik kapıya ve muhtemelen gözetleme deliğinden beni izleyen Eloise'e çıkardım.

"Bir darbe," diye mırıldandım arabama binerken. Darbelerin birden fazla kişiyi içermesi gerekmiyor muydu? Jasper beş saniye sonra kaçtığı için sayılmazdı.

"Şimdi ne olacak?" Parmağım kontak düğmesinin üzerinde tereddüt etti. Eden Coffee'nin arka çıkışına baktım. İçeriye, tanıdık bir yere geri dönemez miydim? Hayır. İçimi çektim ve lacivert *Honda*'mı çalıştırdım. Nasıl olsa yarın sabah dörtte dönecektim.

Park alanından geri geri çıkıp, Quincy'nin kenar mahallelerindeki evime giden her zamanki rotamı izleyerek ara sokağa yöneldim.

Ev sessizdi. Her zaman sessizdi. Kanepe ve televizyon cezbediciydi ama Eloise'e söylediklerim doğruydu. Eğer evde kalırsam, işi düşünüp geri dönerdim. Bu yüzden sabah giydiğim tenis ayakkabılarımı yürüyüş botlarımla değiştirdim. Ardından daha sıcak tutan bir palto ve siyah saçlarımı örten bir bereyle arabama dönüp lastiklerimi dağlara doğru yönelttim.

Montana yılın bu zamanında muhteşemdi. Küçük kasabamı çevreleyen ağačlar bir renk cümbüşüydü. Yapraklarını dökmeyen koyu yeşil ormanlar yeşil, sarı, turuncu ve kırmızı tonlarıyla harmanlanmıştı. Dağların tepelerine bir sis tabakası yayılmıştı.

En sevdiğim yürüyüş alanına giden dolambačlı yolda ilerlerken camı bir santim araladım ve keskin, serin havayı içime çektim.

Omuzlarım koltuğun içine doğru gevşeyerek kaydı. Nabzım sakinleştii. Belki de bu yürüyüşten sonra daha çok kendim gibi hissedecektim.

Bu bahar otuzuncu yaşı günümü kutladığımdan beri kendimi normal hissetmek için mücadele ediyordum. Bana bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Depresyon muydu? Anksiyete? Huzursuzluk?

Quincy evimdi. Her zaman evim olmuştu. Yeni bir şehre taşınma fikri bile midemi bulandırıyordu ama son zamanlarda merak ediyordum...

Sırada ne var?

On yıldan uzun süreyi işimi kurmak için harcamıştım. Üniversiteden mezun olup eve taşındığım günden itibaren her şeyimi Eden Coffee'ye yatırmıştım. Başarılı bir girişimci olabileceğimi kendime kanıtlamıştım. Sadece yüz mil yarıçapındaki

en iyi pasta Şefi değildim, aynı zamanda kârlı bir işi yönetebilecek zekâya ve anlayışa da sahiptim. Mirasımı akıllıca kullanmış ve ailemden gelen hediyeıi çarçur etmemiştim.

Borçsuz yaşıyordum. Hem Şehir merkezindeki bina hem de evim sadece ve sadece bana aitti. Geçen yıl, kafe sayesinde bu yeni arabayı nakit olarak almaya yetecek kadar kazanmıştım. Bu finansal istikrarın ötesinde, etrafım ailem ve arkadaşlarımla çevriliydi. Eğer hareketli bir sosyal hayatım olsun isteseydim -ki yoktu- olabilirdi.

Erkeklere gelirsek, Şey... isteseydim çıkabilirdim ama çıkmadım.

Dışarıdan bakıldığında hayatım kaya gibi sağlamdı. Öyleyse neden bu huzursuzluktan kurtulamıyordum? Bir Őeyleri kaçırdığımı, bir Şekilde başarısız olduğumu hissediyordum. Yanlış yöne doğru ilerliyordum.

Dengesizdim ve istikrarı nasıl bulacağımı bilmiyordum.

İŐteyken bu duyguları görmezden gelmek daha kolaydı. Kafe meşguldü ve kafamın dağılmasını engelliyordu. Benim sorunum bu muydu? Kendimi çok uzun zamandır ihmal mi ediyordum?

Eden Coffee benim kişiliğim miydi? Bu benim için iyi miydi?

Bir cevabım yoktu. Bunun yerine yola odaklandım, otoyoldan küçük, tanıdık bir sapağa doğru ilerledim.

Nehrin bu özel bölümü boyunca yerleşik bir patika yoktu. Coğunlukla yerel, deneyimli yürüyüşçülerin uğrak yeri olan تنها bir bölgeydi.

Her yaz Quincy'ye akın eden turistler, genellikle yürüyüş yapmak için Glacier'e giderdi. Yakınlarda kalanlar daha geniş ve bakımlı patikaları kullanırlardı.

Burası aslında Clark Fork Nehri'ne bir erişim noktasından başka bir şey değildi. Orman sıktı ve ne bekleyeceğinizi bilmiyorsanız, *Montana'yı Keşfetmek İçin Burada Durun* diye bağırıyordu.

İlkbaharda, kır çiçekleri toplayabileceğim açık çayırlara giden yürüyüş yollarını tercih ederdim. Ancak sonbaharda, nehir alçaldığında ve kayalık kıyılar kurduğunda, manzarayı seyrederken su boyunca dolanabilirdim.

Bana açık havayı sevmeyi öğreten annemle babamdı. Babam her zaman, Montana'nın temiz havasını bir saat boyunca solumanın her türlü rahatsızlığı iyileştirmenin kesin bir yolu olduğunu söylerdi. Keşfetmek için tercih ettiği yol ata binmekti. Talia'nın ve Griffin'in de öyleydi. Atım Merkür'e binmeyi sevsem de doğada kendi ayaklarımla yürümenin huzur verici bir yanı vardı.

Yürüyüş sırt çantam çok ama çok uzun zamandır dolabımın dibinde duruyordu. Anahtarlarımı ön cebine sıkıştırdım, ayı spreyimi koyduğum yan keseyi kontrol ettim. Ardından boş su şişemi bir kenara bırakıp montumla şapkamı giydim, toprak ve çam kokusunu içime çekerek ormana doğru ilerledim.

Nehre vardığımda omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. İş stresini bir kenara bırakıp, sadece nefes almaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Tamam, belki de Eloise bir noktada haklıydı. Yarın ona teşekkür etmem gerekecekti, yoksa bu durumu asla unutturmazdı.

Saati kontrol etmek ve cevapsız arama olmadığından emin olmak için cebimden telefonumu çıkardım. Ekran bomboştu.

Birkaç yıl önce, bir cuma öğleden sonrası mesaj yağmuruna tutulurdum. Kız kardeşlerim yemeğe çıkmak isterdi. Erkek

kardeşlerim Willie'de buluşup bir şeyler içmek isterdi. Annem ve babam hepimizi kasabadaki bazı etkinliklere davet ederdi.

Son zamanlardaysa herkesin kendi hayatı varmış gibi görünüyordu.

Kendimi geride kalmış mı hissediyordum?

Mateo hariç, kardeşlerimin hepsi evliydi. Hepsi çocuk sahibi olmuş, kendi ailelerini kurmuşlardı. Annemle babam emekliliklerinin ve torunlarının tadını çıkarıyorlardı.

Onların mutluluğunu kıskanmayı reddediyordum. Reddediyordum ama yalnızlığı reddetmek zordu.

İç çekerek telefonumu bir kenara koydum ve ciğerlerimi keskin dağ havasıyla doldurdum, yanana kadar içimde tuttum. Daha sonra patıkama yönelip, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken nehri takip ettim.

Bu bölgeyi sevmemin bir başka nedeni de cep telefonlarının çekmemesiydi. Bir hayvanla karşılaşma ihtimalime karşı biber spreyim yanımdaydı ama kaybolursam eve dönüş yolunu bulmak için telefonum ve GPS'im vardı. Bu yüzden acele etmeden, aklımda bir hedef olmadan, kaslarım ısınıp gevşedikçe daha kolay nefes alarak yürüdüm.

Bir şahinin çığlığı gökyüzünü delerek nehir vadisinde yankılandı. Kuş üstümde süzülmesinin ardından tepenin ardında gözden kayboldu.

Bir saat sonra şakaklarımda ter damlaları oluşmuş ve boğazım kurumuştu. Çantamı açtım, boş su şişemi çıkarıp nehrin kenarındaki yuvarlak ve pürüzsüz taşların üzerinden geçtim. Bu noktanın en güzel yanı temiz ve soğuk suyd.

Şişenin kapağını çevirip doldurmak için çömeldim ama kırmızı bir akıntının kıpkırmızı bir bulut gibi ayaklarımın önünden geçmesiyle donup kaldım.

Kan.

Vücudumdaki her kas gerilirken kalp atışlarım boğazıma yükseldi. *Kahretsin.*

Yavaşça bir kolumu geriye doğru uzatıp çantamın cebimden biber gazı kutumu çıkardım. Bu kan yeni bir avdan geliyor olmalıydı. Muhtemelen bir geyik de benim gibi su içmek için nehre gelmiş ve bir yırtıcı tarafından pusuya düşürülmüştü.

Bir dağ aslanıyla mı, yoksa bir boz ayıyla mı karşılaşmayı tercih ederdim? Dağ aslanı. Büyük ihtimalle. Lanet olsun.

Lütfen bir boz ayı ya da dağ aslanı olma.

Ayağa kalktım, her seferinde bir santim hareket ederken zar zor nefes alıyordum. Belki gizlice uzaklaşabilirsem, akıntıda bir şeyler atıştıran yırtıcı her neyse beni fark etmezdi bile. Sessiz bir adımla arkamı döndüm, nehir kıyısını tararken cesaretimi topladım.

Bir boz ayı ya da dağ aslanı değildi.

Bir avcıydı.

Hava ciğerlerime geri doldu. Tanrı'ya şükür.

Biber gazı kutumu cebime geri koydum ve su şişemin kapağını çevirdim. Avcı, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu.

Kanlı ellerini nehirde yıkarken dizlerinin üzerine çökmüştü.

Ağaçlara yaklaşıncaya avını gördüm. Basit bir geyik değildi, bir Kanada geyiği idi. Derisi düzgün bir kare şeklinde katlanmıştı. Hayvanı çoktan dörde bölmüş olmalıydı çünkü çantasına bağlanmış beyaz av torbalarında et parçaları vardı. Bir yay ve ok sadağı yakındaki bir kütüğe yaslanmıştı. Çantasından yaklaşık yirmi adım ötede bağırsak yığını vardı, kırmızı ve yeşilimsi gri rengiyle hâlâ üzerinden duman çıkıyordu.

Avcı ayağa kalkıp ıslak ellerini silkeledi.

Yalnız olmadığını anlaması için bir ses çıkarmak üzere ağızımı açtığım sırada döndü ve beni gördü.

Şaşkınlıkla bakakaldı.

El salladım. “Merhaba. Gizlice geldiğim için üzgünüm-”

Uzun adımlarla bana doğru öyle bir hızla ilerlemeye başladı ki arkamda gerçekten bir boz ayı olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Tekrar öne döndüğümde, hâlâ bana doğru o kadar hızlı yürüyordu ki geriye doğru adım attım ve bir kayaya takıldım. Kendimi toparlayıp iki elimi havaya kaldırırken su şişemi düşürdüm. “Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Gideceğim.”

Hedefine kilitlenmiş bir kurşun gibi gelmeye devam etti. Kaçamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu. İçine düştüğüm durumu anlamam için de çok hızlıydı.

Koş, Lyla.

Ben koşamadan bana ulaştı. Çığlık atamadan ya da ses çıkaramadan iri, ıslak ellerini boynuma doladı ve acı boğazımda patladı. Nefes almaya çalıştım ama ellerini inanılmaz derecede sıkımişti. Gözlerim yandığında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

“Dur.” Sesim bir hırıltıdan ibaretti. Bileklerine uzanan ellerim asılarak çekiyor, vurup tokatlıyordu.

Daha sert sıkı.

Hayır. Hayır, bu gerçek değildi. Bu sadece bir kâbustu. Ormanda bir sopaya takılıp kafamı çarpmıştım. Hayal gücüm bana oyun oynuyordu. Gerçekte evdeydim, kanepede uyuyordum ve kötü bir rüya görüyordum. Sonuçta bu adam neden beni öldürmek istesindi ki?

Hayır, bu gerçek değildi.

Nefessiz kaldım, ciğerlerimi doldurmak için çaresizce cırpındım. Ellerimi yumruk yapıp kollarına vurdum ama çok güçlüydü, çok uzun boyluydu.

Bacaklarına tekme attım ancak görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Oksijen eksikliği karanlığı daha da yakınlaştırıyordu. Bu adam beni öldürecekti. Öleceğim yer burasıydı. Nehrin yanında, Montana'nın vahşi doğasının ortasında bir yabancı tarafından boğularak...

Babam ilçenin genişletilmiş arama kurtarma ekibindeydi. Griffin de öyle. Knox da. Mateo da.

Tanrım, lütfen onlardan birinin cesedimi bulmasına izin verme.

Gözyaşlarımın arasından katilimin yüzüne baktım. Kırmızımsı turuncu saçları vardı, kızıldı. Granit gibi sert yüzündeki kirli sakal da aynı renkteydi. Gözleri koyu kahverengiydi, tıpkı bu sabah kafede yaptığım *brownieler* gibi. Yüzünde pembe ve yaklaşık on beş santim uzunluğunda sivri bir yara izi vardı. Gözünün köşesinden çenesine kadar uzanıyordu.

Bu yara izi nasıl olmuştu? Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

Karanlık daha da yaklaştı, daha da hızlandı.

Neden? Kelimeyi mırıldandım, konuşamıyordum.

Kollarım ve bacaklarım çok ağırlaşmıştı. Bileklerine tekrar vurdum, ellerim yanlarıma düşene ve dizlerim bükülene kadar son gücümü kullandım. Göz kapaklarım kurşundan yapılmış gibiydi. Başım dönmeye başladığında göz kapaklarım kapandı.

Ayı spreyi. Cebime uzandım, hareketlerim yavaş olsa da işaret parmağımı tetiğin çemberinden geçirmeyi başardım. Ancak daha kutuyu kaldırmayı düşünmeden boğazımdaki tutu-

şu gevşedi. Teneke kutu elimden kayarak ayaklarımın dibinde yere çarptı.

Ardından ben de düştüm.

Dizlerim kayalara çarptı ve acı bacaklarımda yankılandı. Bir omzumun üzerine yığıldığımda ellerim boğazıma uzandı. Sanki ateşe vermiş gibi yanıyordu ama adamın elleri uzaklaşmıştı.

Beni bırakmıştı.

Ciğerlerimi doldurmak için burnumdan hava çekerek öksürdüm ve öğürdüm. Karnımı tutuyor, tam bir nefes almak için yerde kıvranıyordum. Her nefes alışım acıtıyordu. Gözyaşlarım akmaya devam ederken başım dönüyor, içim çalkalanıyordu.

Gitmeme izin vermişti.

Neden? Gözlerimi güclükle açtım, uzağa bakma riskini aldım. Sırt çantası, yay ve adam gitmişti.

O gitmişti.

Kendime üç kalp atışı kadar zaman verdim ve sonra ayağa kalktım.

Koş, Lyla.

Bu sefer koştum.

2. Bölüm

Vance

Cüzdanım hangi cehennemdeydi? Kot pantolonumun cebini onuncu kez yokladıktan sonra yatak odasını tekrar taradım. Komodinin üzerinde değildi. Komodinin üzerine koymuştum. Lanet şey ayaklanarak yürüyüp gitmiş olamazdı.

“Tanrı aşkına.” Yola çıkmam gerekirken cüzdanımı arayacak vaktim yoktu ama yola çıkmadan önce lanet olası cüzdanıma ihtiyacım vardı.

“Tiff,” diye bağırdım burnumun kemiğini sıkarak.

Koridordan çıkıp kapı aralığında durdu, fındık kabuğu rengi gözleri hâlâ tartışmamızın öfkesiyle parlıyordu. “Ne?”

“Cüzdanım. Gördün mü?”

Dudaklarını büzdü.

“Tiff,” dedim sert bir şekilde. Beni burada yeterince uzun tutarsa gerçekten fikrimi değiştireceğimi mi sanıyordu?

Oflayarak arka cebinden cüzdanımı çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle cüzdanı yatağa, sırt çantamla valizimin yanına fırlattı.

Dişlerimi sıkıp alaycı bir yorum yapmamak için kendimi tuttum. “Teşekkürler.”

“Gerçekten gidiyorsun.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken burun delikleri genişledi.

“Gitmeliyim.” Cüzdanımı alıp kendi cebime koyduktan sonra sırt çantamı omzuma attım. Fermuarın dikişleri sonuna kadar gerilmişti. Aynı şey valizim için de geçerliydi. Montana’da ne kadar kalacağıma dair bir fikrim olmadığından, az almaktansa çok almayı tercih etmiştim.

“Ciddiyim, Vance. Döndüğünde burada olmayacağım.”

’ Daha önce de Montana’ya gideceğimi söylediğimde aynı şeyi söylemişti. Bu beni pek şaşırtmamıştı çünkü muhtemelen bunu uzun zamandır bekliyordum.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu.

Hayır. Hayır, yoktu. Sessizliğim sadece onun hayal kırıklığını arttırdı.

Elini havada salladı. “Bundan ne zaman vazgeçeceksin?”

“Asla,” diye fısıldadım.

Öleceğim güne kadar bu arayıştan asla vazgeçmeyecektim. Diğer herkes Cormac’ı aramayı bırakmıştı. Diğer herkes Norah ve kızları terk etmişti. Onlar adaleti hak ediyorlardı. İntikamı hak ediyorlardı.

Vazgeçmek yoktu.

“Onu bulamayacaksın,” dedi.

“Bulabilirim.”

“O. Gitti.” Her kelimeyi vurguladı, sanki tek başına ses tonu, onlara inanmamı sağlayacakmış gibi.

Gitmemişti. O şerefsiz herif kaybolup gitmezdi.

Belki bu ipucu da son dört yıldır takip ettiğim diğer ipuçla-

rında olduğu gibi boşa çıkacaktı. Yine de Cormac'ın izini yakalayabileceğim en ufak bir şans bile varsa, bunu değerlendirirdim.

Bavulumu yatağın üzerinden alarak kapıya doğru ilerledim ama Tiff yer değiştirip yolumu kesti.

“Bunu daha fazla yapamam.” Çenesi titremeye başladı. “Sen şeytanlarının peşinden koşarken burada kalıp bekleyemem.”

“O zaman bekleme.”

İlk bir araya geldiğimizde, Tiff gitmem için beni cesaretlendirmişti ama son üç yıl içinde, bir noktada o da herkes gibi olmuştu. Bırakmamı ve hayatıma devam etmemi istiyordu.

Devam edemezdim. Devam *etmezdim*. Eğer bunu anlamadıysa, o zaman...

“Anahtarları tezgâhın üzerine bırak.” İlişkimiz bitmişti. Bitmiştik. Birlikte bir geleceğimiz varmış gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

“Bu kadar mı?” Gözleri doldu. “Sana taşınacağımı söylüyorum ve sen benden anahtarları tezgâhın üzerine bırakmamı mı istiyorsun?”

Evet. “Gitmem gerek,” dedim, çenemi sallayarak yoldan çekilmesini işaret ettim.

“Vurulmadan önce olsaydı gitmezdin.”

Çenem sıkıştı. “Bunun vurulma olayıyla hiçbir ilgisi yok.”

“Vance.”

İç çekerek yüzümü ona döndüm. “Ne?”

“Lütfen gitme.” Gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Kal. Benimle kal.”

Ayrılmamızın sebebi buydu.

Beni gerçekten sevseydi asla kalmamı istemezdi.

Bavulumu ve sırt çantamı yere bırakıp ellerimi omuzlarına koydum. “Üzgünüm.”

İhtiyacı olan adam olmadığım için üzgündüm. Beklediği adam olamadığım için üzgündüm. Onu ben de sevmediğim için üzgündüm.

“Seni seviyorum.” Yanağından bir damla yaş süzüldü.

Silmedim.

“Hoşça kal, Tiff.” Ağzından bir hıçkırık kaçarken uzaklaştım. Çantalarımı toplayıp arkama bile bakmadan garaja doğru yürüdüm. Silahım çoktan kamyonetimin torpido gözüne yerleştirilmişti, eşyalarımı arka koltuğa koyduktan sonra direksiyona geçtim ve yola çıktım.

Eve döndüğümde Tiff’in gitmiş olacağını bildiğim için belki de acı çekmeliydim. Bunun yerine rahatlamış hissediyordum.

Tiff, hayatımın zor bir döneminde bana yardım etmiş, iyi bir kadındı. Bir süreliğine boşluğu doldurmuştu. İmkânsız olduğunu düşündüğüm zamanlarda beni güldürmüştü ama onu içtenlikle seven bir adamı hak ediyordu.

O adam ben değildim.

Belki de haklıydı. Belki de bu bitmek bilmeyen Cormac arayışı hayatımı mahvediyordu. İşime de zarar verdiği kesindi ama durmayacaktım. Bu yüzden, Coeur d’Alene’i dikiz aynamda bıraktım ve Montana’ya doğru otoyolda hızla ilerledim.

Quincy’ye üç saatlik bir yolculuktu, yani acele edersem hava kararmadan önce varırdım ve şehirde dolaşıp yönümü bulmaya zamanım olurdu. Otel odası için önceden arayıp bir haftalık rezervasyon yaptırmıştım bile. Şansım yaver giderse o zamana kadar Cormac’ın izini bulabilirdim.

Bu ipucu o kaypak piçi bulmaya en çok yaklaştığım andı.

Arama emri çıkarılalı iki gün olmuştu ve iki gün, ortadan kaybolması için çok uzun bir süreydi ancak belki de rahat davranıyordu. Belki acele etme ihtiyacı hissetmiyordu ya da belki Montana'dan hiç ayrılmamıştı.

Cormac Gallagher'ın peşinde dört yıl geçirmişt看. Washington'dan Utah'a, Oregon'dan Colorado'ya... Adamı bulmak imkânsızdı. Beni her seferinde yenmişti ama bu sefer bir şeyler farklıydı.

Ne zamandır Montana'daydı? Neden Idaho'ya bu kadar yaklaşmıştı? Aylardır, hatta belki de yıllardır burnumun dibinde mi saklanıyordu?

Yoksa bu da başka bir çıkmaz sokak mı olacaktı?

Üç yıl önce, Colorado'ya giden bir ipucunu takip etmiştim. Polis, Cormac'ın tarifine uyan bir adamı ihbar etmişti. Kızıl saçlı. Kaşları. Aynı yapı ve boy. Ancak o adamın yanağında yara izi yoktu. Onu Fort Collins'in dışındaki dağlarda, köhne bir evde saklanırken bulduğumda yetkililere teslim etmiş, sonra da eve gelip kendimi bir şişe ucuz viskiye boğmuştum.

Altı ay sonra, Utah'a giden bir ipucunu takip ettim. Başka bir hüsrân. Dört ay sonra Washington'daydım. Ondan üç ay sonra Oregon'daydım. Kuzeybatı Pasifik'te her ipucunu takip ederek dört yıl geçirmişt看.

Montana'ya yapacağım yolculuk da boşa yapılmış olacaktı. Eğer Quincy'den gelen bültende yara izi olan bir adam tarif edilmiş olmasaydı. Diğerlerinin hiçbirisi bu detayı vermemişti.

Bu sefer farklı olacaktı. Farklı olmak zorundaydı.

Babamı aramak için telefonumu çıkardım. Kamyonetin hoparlöründen çalmaya başladığı anda direksiyonu sıkıca kavradım. *Sesli mesaja düş.*

“Alo,” diye cevap verdi.

İçimi çektim. “Selam, baba.”

“Bir saniye bekle.” Arka planda bir hışırtı duyuldu, ardından bir kapının açılıp kapanma sesi geldi. “Neler oluyor?”

Bir yankı vardı, sanki kendini garaja kapatmış gibiydi. Ya garaja çekilirdi ya da annemin duymayacağı bir yerde konuşmak için dışarı çıkardı.

İşler nasıl bu hâle gelmişti? Ben nasıl kötü adam olmuşum?

“Montana’ya gidiyorum. Bir, iki hafta ortada olmayabilirim.” Neden ya da ne kadar süreyle gittiğimi sormayacağını biliyordum.

Çok fazla soru sormak, ailemle aramdaki o görünmez çizgiyi aşabilirdi. Ayrıca, babam şehri neden terk ettiğimi biliyordu. Tiff gibi o da yıllar önce hayatıma devam etmem gerektiğini düşünüyordu.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı.

“Aceleyle çıktım. Çarşamba günü çöpü kaldırıma götürür müsün?”

“Tiff’e ne oldu?”

“O taşınıyor.”

“Ya.” Durakladı. “Tamam.”

“Birkaç günde bir de postalarımı alır mısın? Böylece yığılmazlar.”

“Tabii.”

“Sağ ol, baba.”

“Tamam.” Telefonu kapattı. Bu kesik kesik, kısa konuşmalar artık normalleşmişti. Bir şekilde bu benim hatamdı.

Bir dahaki sefere evden ayrılırken, evi kontrol etmesi için bir arkadaşımı arayacaktım. Telefonumu bir kenara bırakıp

yola odaklandım ve yol boyunca manzarayı seyrettim. Bir sürü dağ. Sık, yaprak dökmeyen ormanlar. Montana'nın bu kısmı Idaho'dan o kadar da farklı değildi. Belki de Cormac bu yüzden dönmüştü. Evini tatmak istemişti.

Tatmayı hak ettiği tek şey, bir hapishane kafeteryasından günde üç öğün yemekti.

Lanet olsun, umarım bu ipucundan bir şey çıkardı. Umut benim gibi bir adam için tehlikeli bir oyundu, özellikle de Cormac söz konusu olduğunda. Ancak her geçen kilometrede, kemiklerime kadar işliyor ve büyüyordu.

Quincy'ye vardığımda kaslarım gergindi. Otoyolda yavaşlayıp Main Caddesi'ne dönerken parmaklarım direksiyona vuruyordu. Yolda yavaşça ilerleyerek, küçük kasabayı bir sünger gibi içime çektim.

Oda ayırttığım otel The Eloise, uzaktaki sivri dağ ufkunu kesen, görünürdeki en yüksek binaydı. İşyerleri, restoranlar ve birkaç bar şehir merkezini doldurmuştu.

Kaldırımları aydınlatan elektrik direkleri pırl pırl ışıklarla sarılmıştı. Mağaza vitrinleri sonbahar dekorasyonlarıyla süslenmişti; bal kabakları, saksıda krizanterler ve canlı yapraklar vardı.

Bir nalbur dükkânının önünden geçerken uğrayıp bölgenin haritasını almak için aklıma not düştüm. Dijital haritalar ve GPS bazılarının işine yarıyordu ama ben her zaman kâğıdı tercih ederdim.

Bunu bana eğitimcim öğretmişti.

Bana aynı zamanda zamanın kritik olduğunu da öğretmişti. Eğer bir şüpheli çok önde başlarsa, onu yakalamak imkânsız hâle gelirdi. Arama emri cuma öğleden sonra gönderilmişti. Ne yazık ki bugün pazardı. Yine de iki gün, bulduğum diğer ipuçlarından daha hızlıydı.

Belki de Cormac, dört yıl sonra dünyanın işlediği suçları unuttuğunu düşünüyordu. Belki de saklandığı yerde rahat etmişti. Belki bir barınak inşa edip bölgeye yerleşmişse, gitmek için acele etmeyebilirdi.

Bir dizi belki. Elimdeki tek şey buydu.

Main Caddesi'ne park edip, gümüş renkli *Dodge*'umun arkasından çantalarımı aldım ve The Eloise Oteli'ne taşdım. Resepsiyon görevlisi beni güzelce karşıladı, iki anahtar ve akşam yemeği için restoran önerileriyle birlikte dördüncü kattaki odama gönderdi.

Fazla bir şey yiyemeyecek kadar endişeliydim, bu yüzden otelin restoranı Knuckles'a uğramak yerine çantalarımı odama bırakıp dışarı çıktım.

"Selam." Otelin dışındaki kaldırımda yanından geçerken bir adam başını salladı.

"İyi akşamlar." Başımı eğerek selam verdim, Quincy'nin dostane atmosferinden ve burada isimsiz, yüz­süz bir yabancı olduğum gerçeğinden hoşlanmaya başlamıştım.

Son iki haftadır medyanın ilgisi yüzünden evden neredeyse hiç çıkmamıştım. Bir kez markete gittiğimde, bir sürü yan bakışla karşılaşmıştım. Kasiyer bana açıkça *o polis* olup olmadığını sormuştu.

Bu bok fırtınası dinene kadar, günlerimi Montana'da geçirmekten çok mutluydum.

İronikti, kariyerime farklı olmak için başlamıştım. Kahramanlardan biri olmak için. Pırıl pırıl rozetimi gururla takmak için. Bugünlerde en son istediğim şey dikkat çekmekti ve rozetimde hiçbir cilanın silemeyeceği bir leke vardı.

Tam da bu yüzden onu geride bırakmıştım.

Main'i geçip kafeye doğru ilerledim. Küçük yeşil binanın önünde, bugünün spesiyallerini tanıtan bir sandviç panosu vardı. *Mocha latte. Jambon, elma ve İsviçre peynirli panini. Bal kabaklı çikolata parçacıklı kurabiye.* Kelimeler büyük harflerle yazılmış, her biri kıvrımlı çiçeklerle süslenmişti.

Kafenin büyük, siyah camlı pencereleri caddeye bakan duvarın çoğunu kaplıyor, müşterilere kaldırım ve caddeyi net bir şekilde görme imkânı veriyordu. Akşam ışığında bir ayna gibi davranıyor, geçen arabaları ve ben de dahil olmak üzere yürüyen insanları yansıtıyorlardı.

Lanet olsun, bok gibi görünüyordum. Bir elimi saçlarımla arasında gezdirerek koyu renkli telleri yatıştırmaya çalıştım. Kesilmesi gerekiyordu ve birkaç gündür tıraş olmamıştım. enemdeki kirli sakal kaldı. Belki de kesmez, sakal bıraktım.

Tiff sakaldan nefret ederdi.

Artık bunun bir önemi yoktu. Hem sakal, gözlerimin altındaki koyu halkaların dikkat çekmesini engelleyebilirdi. Uykum o zamandan beri azalmıştı, aslında... en son ne zaman arkada dört beş saatten fazla uyuduğumu hatırlamıyordum.

Saçlarımı bir kez daha parmaklarımla taradım ama boşunaydı, bu yüzden kafenin kapısına varmadan önce ekose ceke-timin yakasını düzelttim.

Kapının üzerinde altın harflerle *Eden Coffee* yazılmıştı. Kapıyı açtığımda kahveyle yemek kokusunu iime çektim. Güzel yemek. Midem guruldadı. Sanırım acıkmıştım.

Quincy Polis Departmanı'nın ADC*'sine rastladığımda, dizüstü bilgisayarımıla öğle yemeğinin ortasıındaydım. O yemek pe atılmıştı ve yola çıktıktan sonra bir daha durmamıştım.

* Acil durum çağrısı -.n.

Kafenin duvarları dış cephesiyle aynı koyu yeşildi ve sıcak, davetkâr bir hava veriyordu. Ahşap masa ve sandalyeler, kafenin arka tarafındaki tezgâha giden koridorun iki tarafındaki boşluğu dolduruyordu.

Cam vitrin hamur işleri ve tatlılarla dolup taşıyordu. Espresso makinesinin tıslaması, boş masalardan gelen konuşmaları bastırıyordu. Tezgâha doğru ilerlerken botlarım parke zeminde gümbürdedi.

Barista, çam yeşili bir önlük giymişti. Simsiyah saçları ensesinde kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözlerine kalın, uzun bir eyeliner çekilmiş, dudakları mora boyanmıştı. Mürdüm eriği ya da şarap rengi değildi, üzümlü jelibon gibi mordu.

Bir kap sütü köpürtmeyi bitirirken parmağını kaldırdı. “Bana bir dakika ver.”

“Tabii.” Başımı sallayıp, tezgâhın arkasındaki duvara monte edilmiş büyük kara tahta menüyü taradım.

Cam pencerelerin yanındaki uzak köşedeki bir masa, Ma-in’in açık manzarasını sunuyordu ve ayrıca iyi bir çalışma alanıydı. Otel odamdaki sıkışık masadan daha iyiydi.

“Size ne getireyim?” diye sordu barista. “Jambonlu ve İsviçre peynirli panini, lütfen. Bir de... ahh...” Vitrinin içine baktım. “Oradaki en sevdiğin hangisi?”

“Hepsi güzel ama sanırım Lyla, kovboy kurabiyelerini pişirmeyi bitirmek üzere. Şiddetle tavsiye ederim.” Parmaklarını birleştirdi ve bir şef öpücüğü verdi.

“Aldım gitti.” Cüzdanımı çıkarıp bir yirmilik uzattım, tam o sırada kafenin içine giden koridordan bir kadın çıktı.

Ellerinde bir tepsi kurabiye vardı, elleri turuncu rengi fırın

eldivenleriyle kaplıydı. Önlüğü baristanınkiyle aynı çam yeşili tonundaydı. Göğsünde kalbinin olduğu tarafı bir tutam un kaplamıştı ve alnında, ince sağ kaşının üzerinde bir santim kadar un izi vardı.

Yanakları, yumuşak dudaklarıyla aynı güzel pembe tonunda kızarmıştı. Bir tutam siyah saç, başının tepesindeki dağınık topuzdan kurtulup şakağına doğru düşmüştü.

Elim, o saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak, un izini silmek için kendiliğinden hareket ederek kalktı.

Tepsiyi tezgâha koyup fırın eldivenlerini çıkarırken safir mavisi gözleri bana dikilmişti.

Makyajla kapatmak için elinden geleni yaptığı iki morluğa rağmen hâlâ nefes kesiciydi.

Vitrine kurabiye eklemeye başlarken, çenesini boynuna sardığı kalın atkının içine gömmeden önce bana küçük bir gülümseme sundu. Atkı kalındı ama uzun boynundaki kalın morlukları gizlemeye yetmiyordu. Zarif çenesinin altından görünüyorlardı.

Morarmış gözler, zedelenmiş boğaz. Birinin ellerini boynuna doladığına dair açık işaretlerdi. Yerel yetkililerden gelen ADC, Cormac'ı mükemmel bir şekilde tarif etmişti. Önceki tüm raporlardan daha iyiydi. Çağrıda cinayete teşebbüs şüphelisi olduğu belirtilmişti ama yöntem belirtilmemişti.

Boğma olabilir miydi? Bu uygundu. ADC'ye göre, bu suç Quincy'nin dışında, vahşi doğada işlenmişti. Cormac'ın oyun alanıydı.

Bu kadının olayla bir ilgisinin olmama ihtimali de vardı. Umutsuzluğa kapılmış olabilirdim. Ancak uzun zamandır içgüdülerimi dinliyordum ve içgüdülerim, o kadının Cormac'ın yoluna çıkan kişi olduğunu haykırıyordu.

“Buyurun.” Barista tezgâha bir tabak koydu. İçinde sandviçim, biraz cips, turşu ve taze kurabiyelerden biri vardı. “İçecek bir şey ister misiniz?”

“Su. Lütfen.”

“Tamamdır.” Başını salladı, sonra elini diğer kadının omzuna koydu. “Kurabiyeleri yerleştirebilirim, Lyla.”

Barista bana bir bardak su doldurmak için arka taraftaki lavaboya doğru yürürken, onu başıyla onayladı ama kurabiyeleri bırakmadı. Onları vitrine koymaya devam etti.

Lyla. Güzel bir isim ve güzel bir kadındı. Çürüklerle kaplı olamayacak kadar güzeldi.

Cormac’ın cezasını çekeceği bir başka günahı. O alçağa kızlara yaptıklarını ödetecektim. Norah’ya. Ve Lyla’ya.

Baktığımı fark ettiğinde yanaklarındaki kızarıklık aydınlandı. “Yardımcı olabilir miyim?”

Sesi hırıltılıydı. Kısıktı. Neredeyse fısıldıyordu.

“Evet.” Başımı salladım. “Sanırım edebilirsin.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

3. Bölüm

Lyla

Bu adamın konuşma şeklinde, bakışlarında beni biraz daha dik durmaya zorlayan bir şey vardı. Yüzümü saklamaya çalışmayı bırakmamı sağlayan bir şey. Sanki... biliyordu.

İmkânsız.

Hayatımda gördüğüm en çekici adamdı. Yüzünü unutmam mümkün değildi, bu da muhtemelen sadece Quincy'yi ziyaret ettiğini gösteriyordu. Nehrin kenarında cuma günü olanları bilenler sadece yerel halktı, dedikodu kasabada vahşi atların koşusu gibi yayılıyordu.

Söylentiye göre, ölümden dönme olayıma *Quincy Gazetesi*'nin çarşambaünkü haftalık baskısının ön sayfasında yer verilecekti.

Bu hafta gazeteyi okumayacaktım.

Muhtemelen bu adamın bana bakma sebebi, gözlerimi saklama çabamın pek başarılı olmamasıydı. Bu sabah üçte sürdüğüm makyajın çoğu uzun bir günün ardından solmuştu. Ya da bana bu lanet olası atkı yüzünden bakıyordu. Kalın ve ağırdı,

tüm çabalarımın rağmen, hantal kumaş çenemin altındaki morlukları gizlemek için yeterince sıkı durmuyordu.

“Bir dakika konuşabilir miyiz?” Çenesini masalara doğru sallayarak işaret etti.

Ne hakkında konuşacaktık? Birinin kişisel boks torbası gibi mi görünüyordum? *Harika*.

“Lütfen,” diye ısrar etti.

Yine o his... Sanki biliyordu. Kimdi bu adam? Öğrenmenin tek yolu vardı. Sandviçini işaret ettim. “Bırakayım da yemeğini bitir, sonra sana katılırım.”

“Tamam.” Tabağını alıp Crystal tezgâha buzlu su koyana kadar bekledi, ardından onu da aldı. “Hızlı olurum.”

“Acele etme.”

Bakışları boynuma kaydı, sonra döndü ve kafenin içinde ilerledi. Kendine güvenen bir yürüyüşü vardı. Solmuş kot pantolonla kaplı uzun bacaklar. Eskimiş çizmeler. Tıraşsız çene. Geniş omuzlar ve dağınık saçlar. Uzun. Çok uzun. *Harika popo*.

Tam benim tipimdi.

Tabii ki tam da en son dokunulmak istediğim zamanda evren bana seksi, yakışıklı bir adam göndermişti. Lanet olası sevim yüzünden flört bile edemezdim.

Sanki hayat boyu sigara içmişim gibi konuşuyordum ve her kısık, zorla çıkan hece acı veriyordu.

Hafta sonu boyunca acı sürekli daha kötüye gitmişti. Muhtemelen sürekli konuştuğum içindi. Talia bana en hızlı iyileşme yolunun dinlenmek olduğunu söylemişti ama evde kalıp saklanmayı reddediyordum. Beni öldürmeye çalışan o piç kurusunun yenildiğini görüp tatmin olmasına izin vermeyecektim.

Bu yüzden buradaydım, çalışıyordum. D n sabah, annem ve Crystal saat beşte Eden Coffee'yi a maya geldiğinde, ben zaten bir saattir buradaydım. Beni kapıdan çıkarmaya yönelik her çabalarını inatla *hayır* diyerek geri p sk rtm şt m.

Babam ve Griffin, bu sabah gelerek bir hafta çiftlikte kalıp iyile mem gerektiğini söylediler. Ancak ben çenemi kaldırıp mutfağa giderek kızılıcık-portakal çörekleri yapmaya başladım.

Eğer cuma günü işte kalsaydım, bunların hiçbiri olmaya-caktı. Tabii ki Eloise'i su lamıyordum, her ne kadar su u üst-lenmeye kararlı olsa da. Bu sabah beni kontrol etmek için Jasper'la birlikte geldiklerinde o kadar üzgündü ki bu olayın onun hatası olmadığını anlatmak için neredeyse sarsmak zorunda kalmıştım.

Su lanacak tek bir kişi vardı. O lanet avcı.

Yine de birinin beni tekrar kendi binamdan kovmasına izin vermeyecektim.

Burada olmak istiyordum, bu yüzden kalacaktım.

“Crystal.” Sesimi al alttım. Fısıldayınca daha az acıyordu.

“Evet?” Bir an içinde yanımda belirdi, yaptığı kahveyi bırakmıştı. Ne istersem yapmaya hazır, hep yakınımnda duran bir kahramandı. Crystal, beni gitmeye zorlamayan tek kişiydi. Onu bunun için seviyordum.

“O adamı tanıyor musun?” Adamı işaret ettim. Pencereilerin yanındaki masaya oturmuş, sandviçini yiyordu.

“Hayır. Daha önce hiç görmedim.” Başımı salladım, sonra koluna dokunup, bardaklardan birini alarak sıcak su doldurdum. O adamın ne istediğini bilmesem de konuşacaksak içecek bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden kendime çay yaptım ve o yemeğini bitirirken  ayı demledim.

Yoğun yaz turizm sezonu bitmişti. Tatil ziyaretçileri için henüz erkendi. Yılın bu zamanında Quincy, birçok avcı akınına uğradı. Bu adamın sert tavrı ve doğa tutkunu havası o imaja uysa da sezgilerim onun kasabaya bu yüzden gelmediğini söylüyordu.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Onun hakkında bir şeyler... farklı hissettiriyordu. Belki ölümden dönme tecrübem bana altıncı his ya da sanrılar vermişti. Tek bildiğim, o masaya gidecektim ve o da bana sevimsiz bir tavlama cümlesi söyleyecekti. Gerçi onunki gibi bir yüzle, muhtemelen sadece bir parmak işaretiyle kadınlar yatağına atlıyordu.

Çayımdan bir yudum alarak, sıcaklığın boğazımı rahatlatmasına izin verdim. Sonra çayı alıp kafenin diğer tarafına doğru yürümeye başladım.

Geldiğimi görünce dudaklarını peçeteyle sildi. Ardından peçeteyi buruşturup boş tabağına koydu, ben de karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Vance Sutter.” Elini masanın üzerinden uzattı.

El sıkışırken elim elinde kayboldu. Tutuşu sert ama sıcaktı. “Lyla Eden.”

“Eden.” Gri-mavi gözleri arkamdaki kapıya kaydı.

“Burası benim kafem.”

Başını sallayıp yüzümü incelerken bakışları bir kez daha atkıma kaydı. “Hızla konuya gireceğim. Bir adamı arıyorum.”

Dik oturdum, kalbim hızla atmaya başladı. Aman Tanrım, biliyordum. Lanet olası biliyordum. *O* biliyordu. Nasıl?

“Kimi?” diye hırıltıyla sordum.

“Sanırım bunu sana yapan adamı.” Boynumu işaret etti, ardından ceketinin bir tarafını açıp dörde katlanmış bir kâğıt

parçası çıkardı. Kâğıdı masanın üzerine yayıp düzeltti. “Yerel polis karakolundan bu ADÇ’yi buldum.”

Daha önce hiç ADÇ görmemiştim. Kâğıdı bana doğru çevirdiğinde, *silahlı ve tehlikeli* kelimeleri sayfadan neredeyse fırlıyordu. Nehir kenarındaki adamın bir tanımı vardı ve kelimeleri okumak bile beni ürpertiyordu. Kızıl saç. Kahverengi gözler. Gözden çeneye kadar uzanan on santimlik bir yara izi. Midem düğümlenirken kollarımı belime sardım.

Gözlerimi kapattığımda yüzünü görebiliyordum. Geceleri, uyumaya çalışırken ellerini boğazımda hissediyordum. Ellerinin sıkışını. Ellerinin bıraktığını. Cuma günü, o adam beni bıraktıktan sonra, nehir kenarından kalkıp arabama doğru kaçmıştı. Yolculuk dehşet vericiydi. Sendeleyip tökezlemiş, nefes almakta zorlanmıştı.

Her adıma panik eşlik ediyordu. O adamın beni takip ettiğinden emindim. Belki de beni serbest bırakıp, sonra yeniden yakalayarak işini bitireceği hastalıklı ve sapıkça bir oyun oynuyordu.

Neyse ki sadece paranoya ve korkuydu. Arabama ulaşip şoför koltuğuna oturduğum gibi kapıları kilitlediğim anda, vücudum direksiyona yığılmıştı.

Hayatımda hiç bu kadar acı verici şekilde ağlamamıştım. Hıçkırıklar o kadar acıtıyordu ki kendimi durdurmaya zorladım. Toparlanıp titremeyi durdurduğumda, babamı aradım.

Hayat zorlaştığı zaman ilk aradığım kişi hep babam olurdu. Yardım. Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Bir an sonra, yatar koltuğu duyulabilir bir çıtırtıyla doğruldu. Ardından bir kapının açılıp kapanma sesi ve anahtarların şangırtısı geldi.

Bana yaralı olup olmadığımı sordu. *Evet.*

Sürüp süremeyeceğimi sordu. *Evet.*

Hastaneye git, Lyla. O andan önce orada, sessiz arabamda sıkışıp kalmıştım. Babamın bu emri beni harekete geçirdi. Quincy'ye doğru yol alırken, babam telefonda kaldı. Quincy'ye vardığımda, kapatıp kız kardeşimi aradı.

Talia, Quincy Memorial'ın otoparkında beni bekliyordu. Babam, çiftlikten kasabaya kadar hız sınırını aşarak otuz saniye sonra arkamdan geldi.

Yüzüme ve boynuma tek bir bakış attılar ve beni hızla acil servise götürdüler. Talia muayenesini yaparken, babam elimi tuttu.

Nefes borumda kalıcı bir hasar olmadığını Talia temin etti. Şişlik ve morarma iyileşmeden önce daha da kötüleşecekti. Kan çanağına dönmüş gözlerim normale dönecekti. Morarmış gözlerim solacaktı. En kötüsünü atlatmam için bana bir ağrı kesici verdi.

Muayene bitene kadar babam kendini bırakmadı. İkimiz de bırakmadık. Omzunda ağlamak her zaman en sevdiğim şeydi, bu yüzden beni kollarına çektiği an dağıldım. Tamamen. Ağlama krizi zaten harap olmuş boğazımı mahvetti.

Babam Winn'i aradı. Winn annemi aradı. Annem Griffin'i aradı. Bir saat sonra tüm ailem hastane yatağımın etrafında toplanmış, ben tüm olan biteni Quincy'nin polis şefi olan yengem Winn'e anlatırken dinliyordu.

Az kalsın nasıl boğularak öldürülecek olduğumu açıklamam, gerçek boğulma anından daha uzun sürmüştü. O avcı beni yirmi saniyeden daha kısa bir süre boğmuştu ancak bunu zihnimde her canlandırdığımda, beni bırakmadan önce boğazımı sonsuza kadar tutmuş gibi hissediyordum.

Neden gitmeme izin vermişti?

Vance boğazını temizledi.

Kafamdaki düşünceleri uzaklaştırdım. Bugün kendi düşüncelerimin içinde ilk kez kaybolmuyordum. “Özür dilerim.”

“Dileme.” Kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı ve deri cüzdanını karıştırdı. Sonra eski bir fotoğrafı çıkarıp uzattı. “Bu o mu?”

Yutkundum. Fotoğrafa uzanıp onu yaklaştırmak için kalbim boğazımda attı. Beni neredeyse öldürecek olan adama bakarken ellerim titredi.

Kızıl saçlı. Kahverengi gözlü. Yaralı bir yüzü vardı. Fotoğrafta gülümsüyordu. Mutluluğu sarsıcıydı, sanki farklı bir yaşamda farklı bir adamın fotoğrafı çekilmiş gibiydi. Fakat hata yoktu. Bu o orospu çocuğuydu.

“Evet.”

Vance’in tüm bedeni gevşedi, sanki cevabımın bu olacağını ummuş ama kendini hayal kırıklığına uğramaya hazırlamıştı.

Fotoğrafın kenarları yırtılmış, renkleri solmuştu. Vance bu fotoğrafı kaç kez birine vermişti? Yoksa köşelerinin yuvarlanıp yumuşamasına sebep olan kendi parmaklarının izi miydi?

“Daha önce de insanlara zarar verdi mi?” diye sordum.

Vance başını salladı.

Fotoğrafı alev almış gibi yere bıraktım. “Onu bulmak için buradasın.”

“Evet.” Derin, pürüzlü sesi güvenle doluydu. Bu güven, Winn’in dün geceki güncellemesinin ardından bütün gün hissettiğim umutsuzlukla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Hastanede ifademi aldıktan sonra hemen harekete geçmişti. Bir saat içinde, verdiğim eşkal doğrultusunda arama emri çı-

karmıştı. Dağları taramak için arama kurtarma ekibini harekete geçiren ilçe şerif departmanı ile bağlantıya geçmişti.

Babam ve kardeşlerim de bu çabanın bir parçasıydı. Yirmiden fazla insan ve üç köpek saldırıya uğradığım bölgeyi taramıştı.

Cuma gecesi geç saatlere kadar dışarıda kalmışlar, hava karardıktan sonra da kasabaya elleri boş dönmüşlerdi. Dün de aynısı olmuştu. Eğer bulunacak bir iz varsa, o da kaybolmuştu.

O pislik kaçmıştı.

Winn muhtemelen yakında başka bir güncellemeyle burada olacaktı. Farklı bir sonuç beklemiyordum.

“Yerel yetkililer onu bulamadı,” dedim Vance’e. “Senin bulabileceğini düşündüren ne?” Belki sesim bozuktuk ama daha önce hiç bu kadar alaycı konuşmamıştım. Belki de bir insanın pozitif ruhunu yok etmek için tek gereken korkunç bir deneyimdi.

“Yıllardır Cormac’ı arıyorum.”

Ürperdim. “Adı bu mu?”

“Cormac Gallagher.” Vance başıyla onaylayarak fotoğrafı masadan alıp cüzdanına geri koydu.

“Kimsin sen?” Bakışlarımı gözlerine kenetledim.

Yalanları fark edebilecek bir insan değildim. İnsanlara güvenmek bana normal geliyordu. Sıradan bir şeydi. Nehir kıyısındaki o adama, Cormac’a hemen güvenmem dışında. Onun da iyi biri olduğunu varsaymıştım.

Belki de gerçekleri fark etmeyi, Vance Sutter da dahil olmak üzere bu kafeye gelenlere karşı dikkatli olmayı öğrenmenin zamanı gelmişti.

“Ben Coeur d’Alene’den bir polisim. Cormac bir cinayet soruşturmasının baş şüphelisi.”

“Ah.”

Polis. Cormac. Cinayet. Başım dönüyordu.

“Kimi öldürdü?” Yürüyüşe çıkan başka bir masum kadın mıydı? Kaç kişiyi öldürmüştü? Boğulmuşlar mıydı?

Vance’in bakışları masaya kaydı. Sessiz kaldı.

Sormadan cevap vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzüme karşı söylenen bir yalandan daha mı iyi, yoksa daha mı kötüydü?

Daha iyi.

Gerçi Vance hâlâ önceki soruma cevap vermemişti. Neden Winn’dan, şeriften ve bu bölgede kayıp yürüyüşçüleri ya da avcılarını aramak için eğitilmiş insanlardan oluşan bir ekipten daha farklı bir şansa sahip olacağını düşünüyordu? Babam ve kardeşlerim gibi hayatları boyunca burada yaşamış insanlardan?

“Onu bulabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Emin değilim.” Bariton sesini dürüstlük kaplamıştı. “Dört yılımı çıkmaz sokakları takip ederek geçirdim. Bu da bir başkası olabilir. Büyük ihtimalle çoktan gitmiştir. Ama ya gitmediyse? Bu ihtimal benim için burada olmaya değer. Yıllardır Cormac’ın nerede olduğunu doğrulayabilecek ilk kişi sensin.”

“Şanslıyım,” diye mırıldandım.

Vance nazik bir gülümseme sundu. “Üzgünüm. Yaptığı şey için çok üzgünüm.”

Herkes üzgündü. Acınmaya ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey, o orospu çocuğunun bir hapisane hücresinde çürümesiydi.

“Bu fotoğrafı gösterdiğim onca insandan hiç kimse bana kesinlikle evet ya da hayır diyemedi. Birkaç kez benzer eşkale sahip bir şüphelinin peşine düştüm ama başka biri olduğu ortaya çıktı. Buradayım çünkü Cormac’ı yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum. Ve yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum.”

Sanki Vance düşüncelerimi okuyabiliyordu. Göğsümde yanan öfke sesine jilet gibi keskin bir hava veriyordu. “Ben de.”

“Bak.” Kollarını masaya dayadı, gri-mavi gözleri yoğunlukla parlıyordu. O kadar açıklardı ki neredeyse berraktılar. Büyüleyiciydi. “Bunu tekrar yaşamak istememeni anlıyorum. Yeterince şey yaşadın. Ama neler olduğunu senden duymak isterim. Eğer hazırsan birkaç soru sorabilir miyim?”

Buna hazır mıydım? Çayımdan bir yudum aldım, ılık sıvı boğazımdaki rahatsızlığı biraz hafıfletti.

Daha Vance’e güvenmek için bilinçli bir karar bile vermeden ağzım açıldı ve hikâye dökülmeye başladı. Eloise’in beni yürüyüşe çıkmaya teşvik etmesinden panik içinde hastaneye gitmeme kadar, Winn’e verdiğim ayrıntıların hepsini Vance’e de verdim.

Sesim sabitti. Soğuktu. Sanki hayatımdaki bir olayı anlatmıyor, bir rapor okuyordum. Görünüşe göre travmadan kurtulmam için iki gün yetmişti. Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü?

Sözlerimi bitirdiğimde masaya sessizlik çöktü. Vance’in kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu, sanki hikâyemi alıyor, Cormac’la olan geçmişiyse birleştiriyordu.

“Neden gitmeme izin verdi?” diye fısıldadım.

Vance’in bakışları benimkilere kaydı. O da en az benim hissettiğim kadar emin değilmiş gibi görünüyordu. “Bilmiyorum.”

Eğer gerçekten polisten kaçıyorsa, eğer gerçekten kaçmaya niyetliyse, beni canlı bırakmasının hiçbir anlamı yoktu. Artık bir tanıktım.

“Bunu sormaya hakkım yok ama yine de soracağım,” dedi. “Benimle gelir misin? Bana bunun nerede olduğunu gösterir misin?”

Kalbim sıkıştı. “Neden?”

“Cormac’ı takip etmek kolay değildir. Bu yüzden bizden bu

kadar uzun süre kaçtı. Bana ne kadar çok yardım edersen, izini bulma şansım o kadar artar.”

Kolay bir hayır olmalıydı. Vance, Winn’le senkronize olabilirdi. Bölgeyi keşfetmek için yerel arama kurtarma ekibiyle birlikte çalışabilirdi. Rehber olarak bana ihtiyacı yoktu.

Ayrıca kesinlikle oraya geri dönmeme gerek yoktu. Yeniden yaşamak için. Anısı yeterince zordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Sutter.” Masadan kalktım ve elimde çayım la tezgâha doğru yürüdüm, Crystal’ın yanından geçerek mutfâğa yöneldim. Sığınağıma.

Görünmeyeceğimden emin olduğun an, tuttuğum nefesi dışarı verdim. Ellerimi hazırlık masama koyduğumda kalbim hızla çarpıyordu, bir sinir dalgası midemi bulandırırken gözlerimi kapattım. Ya Vance’e hikâyemi anlatmaktan ya da sadece o noktaya geri dönme fikrinden kaynaklanıyordu.

Geri dönebilir miydim? Dönmeli miydim?

“Lyla?”

İkiz kardeşimin sesiyle gözlerimi açtım, Talia hızla içeri girerken kapıya doğru döndüm. Mavi önlük giymişti. Hamile karnı kıyafetini germeye başlamıştı. Çok fazla değildi ama oldukça şımartmayı planladığım müstakbel yeğenime hamile olduğunu anlamanıza yetecek kadardı.

“İyi misin?” Atkımı çekiştirerek boynumu incelemek için aşağı indirdi.

“İyiyim.” Onu elimle uzaklaştırıp o lanet şeyi tamamen çıkardım. Mutfak atkı takmak için fazla sıcaktı. Yarın onun yerine boğazlı bir kazakla acı çekecektim.

“Bugün çok zorladın.” Talia’nın kaşları çatıldı. Cuma gününden beri aynı endişeyi taşıyordu. Ailemdeki diğer tüm yüzlerde gördüğüm ifadeyle aynıydı.

Konuşmak istemeyerek başımı salladım. Vance'le konuşmak enerjimi tüketmiş, boğazım acımişti.

“Lütfen, Lyla. Evine git. Dinlenmen gerek.”

Başımı tekrar salladım ve ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım.

Talia'nın omuzları çökerken ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Gözleri cam gibi olsa da bir damla gözyaşı bile dökmedi.

Kız kardeşim başkalarının önünde ağlamazdı. En azından sık sık. Onda çelik gibi bir şey vardı, inanılmaz bir güç. Hastanenin acil servisinin kapısından içeri ne tür bir trajedi girerse girsın, o üstesinden gelirdi.

Ben mi? Ben hüngür hüngür ağlardım. Bana sosyal medyada hüzünlü bir video gösterin ya da üzücü bir hikâye anlatın, espresso makinesinin yanında, etrafımda izleyecek bir müşteri kalabalığıyla hüngür hüngür ağlardım.

Yine de burada duran, odadaki kuru gözlü kız kardeş bendim. Bu sırada Talia çatlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin? Ya da yazmak?” diye sordu. “Sesini korumak için.”

“Hayır.” Başımı salladım.

“Emin misin? Yardımı olabilir.”

Başımı tekrar salladım.

Normalde Talia'yı duygularını açması, itiraf etmesi için sıkıştıran ben olurdum. Onu konuşması ve sorunlarını dile getirmesi için cesaretlendirirdim ama bunu nadiren yapardı. Garipti, rolleri nasıl da değiştirmiştik.

Her şey farklı hissettiriyordu. O piç, dünyalarımızı altüst etmişti ve ben sadece... Ağlamak istemiyordum. Sarılmak ya da şımartılmak istemiyordum. Konuşmak istemiyordum.

Adalet istiyordum. İntikamı o kadar çok istiyordum ki önümü zar zor görebiliyordum. Winn henüz Cormac Gallagher'ı yakalayamadığından, akıl sağlığını korumak için sahip olduğum tek şey çalışmaktı.

Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım ve Talia'nın eline uzandım, avucu benimkine dokunduğunda sıkıca tuttum. Ardından elini bırakıp, buzdolabına doğru yürüyerek tarçınlı çörek için gerekli malzemeleri çıkardım.

Talia bir saat daha kaldı ve sessizce çalışmamı izledi. Foster'la birlikte akşam yemeği pişirmek zorunda kalmasınlar diye onu eve bir kap çorbayla gönderdim. Gecenin geri kalanını işle, diğer kardeşlerimden ve ebeveynlerimden gelen kısa mesajları yanıtlamak arasında gidip gelerek geçirdim.

Winn saat yedide kapanmadan on dakika önce kafeye geldi. Güzel yüzündeki ifadeden buraya iyi haberler vermek için geldiğini hemen anlamıştım.

“Merhaba.” Beni sıkı bir kucaklamayla sardı. “İyi misin?”

“Elbette,” diye yalan söyledim. “Bir şey buldun mu?”

Koyu renk at kuyruğu başını sallarken sallandı. “Özür dilerim. Arama kurtarma, köpekleriyle bölgeyi bir kez daha taradı. Bugün yine geyiğin üzerine takip cihazı taktılar, izini sürdürdüler. Ama nehirden yaklaşık bir mil uzakta kokuyu kaybettiler.”

“Kahretsin.” Gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı omuzlarıma binlerce kilo gibi çöktü.

“Vazgeçmeyeceğim.” Winn elimi tuttu. “Söz veriyorum.”

“Vazgeçmeyeceğini biliyorum,” diye fısıldadım.

Winn ailemiz için elinden gelen her şeyi yapardı. Ancak gözlerinin altında haftalardır var olan koyu halkaları görmek mümkün değildi. Oteldeki silahlı saldırıdan beri.

Quincy'nin güvenli bir kasaba olması gerekiyordu. Burada silahlı saldırılar ve insan boğmaya çalışmalar olmamalıydı. Her şey dağılıyordu.

Winn bunun çoğunu kendi üzerine almıştı. Büyük bir çoğunluğunu.

Cormac'ın yakalanmasını her şeyden çok istiyordum ama Winn onu getiremezse, bu zaten ağır yükler taşıyan kalbine ne kadar ağır gelirdi?

Bakışlarım Vance'in daha önce oturduğu boş masaya kaydı. *Ya cevap oysa?*

"Akşam yemeği ister misin?" Winn'e sordum.

"Hayır, gerek yok. Griff buraya gelirken arayıp hamburger yaptığını söyledi."

Ağabeyimin adını andığında yüzündeki stresin bir kısmı kalktı. Eve, çiftliğe, onun kollarına ve iki çocuğuna döndüğünde masmavi bakışlarındaki ışıltının geri geleceğinden hiç şüphem yoktu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu. "Geceyi bizde geçirebilirsin."

Başımı salladım. "Burayı temizleyip eve gideceğim." Sıcak, buharlı bir duş acımın bir kısmını dindirebilirdi. Belki bu gece gerçekten biraz uyuyabilirdim.

"Emin misin?"

Başımı salladım, kolumu onunkine doladım ve kapıya kadar geçirdim.

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz."

"İç çekerek, "İyi olacağım," dedim.

"Bunu biliyor olsak da endişelenmeye devam edeceğiz." Winn beni kucaklayıp dışarı çıktı ve aracına binerken el salladı.

CRIMSON NEHRI

Arka lambaları Main'in iki blok aşağısına gelene kadar bekleyip kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim. Ardından ışıkların yarısını kapattım, diğer yarısını yerleri süpürüp paspaslarken ve sandalyeleri dizerken mekânı aydınlatmaları için açık bıraktım.

Crystal bu gece kalıp dükkânı kapatmayı teklif etmişti ama onu evine göndermiştim. Pazar akşamları sakın geçerdi. Zaten o gittikten sonra tek bir müşteri bile gelmemişti, bu da bana mutfağı temizleme fırsatı vermişti.

Kafeyi kapatmam otuz dakikadan az sürdü. Kafe şeker, vanilya ve parkeler üzerinde kullandığım turuncgil cilasının karışımı gibi kokuyordu. Kalan ışıkları kapatmak üzereydim ki ön pencerelerden dışarı baktım.

Caddenin karşı tarafındaki kaldırımında uzun boylu bir figür otele doğru ilerliyordu.

Vance.

Elleri ceketinin ceplerinde yürürken, sokak lambaları heybetli gövdesini aydınlatıyordu. Acelesi yok gibiydi, bakışları Quincy'yi ezberlemeye çalışıyormuş gibi her yöne bakıyordu. Ya da belki de yeterince yakından bakarsa, onu Cormac'a götürecek bir ipucu bulacağını umuyordu.

O ipucu ben miydim?

Ön kapının kilidini çevirdikten sonra parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve babamın bana çocukken öğrettiği şekilde ılık çaldım.

Gürültü gece havasını böldü.

Vance durdu, dönüp bana baktı.

Başımı salladım.

Hazır olduğunda, ben hazır olsam da olmasam da onu nehre götürecektim.

4. Bölüm

Vance

İçeri adımımı attığımda kafenin kapısındaki zil beni karşıladı. Zil sesi hafif ve neşeliydi. Zil sesi, sabahın üçünde yataktan kalktığımdan beri içimi saran beklenti ve korku kasırgasını durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

İçtiğim beş fincan kahvenin yıpranmış sinirlerime bir faydası olmamıştı. Otel odamda volta atmak, beni kafese hapsolmuş bir hayvan gibi hissettirmişti. Bu yüzden şafaktan çok önce, dün gece de yaptığım gibi Quincy'yi keşfetmeye koyuldum.

Hava soğuktu, yürüdükçe nefesim kesiliyordu. Botlarım kaldırımları kaplayan kırıgıda izler bırakıyordu. Güneş dağların tepelerine doğru süzölmeye başlamış, uçlarını altın renginde parlatıyordu ama gökyüzü hâlâ karanlıktı. Kasabadaki tek ışık, sokak lambalarından ve verandaların ışıklarından geliyordu. The Eloise Oteli'nin dışında, Main'deki neredeyse her bina karanlıktı.

Ve Eden Coffee.

Kafe boştu. Koridorun her iki yanındaki masalar düzgün

sıralar hâlinde dizilmişti. Sandalyeler içeri itilmiş, yerleştirilmeye hazırды.

Dünkü barista elinde bir havluyla arka koridordan koşarak çıktı. “Günaydın.”

“Günaydın,” dedim.

“Size ne getirebilirim?”

Ben cevap veremedenden Lyla aynı koridordan çıktı. Beni gördüğünde adımları hafifçe duraksadı.

Dün geceki ışığını hâlâ duyabiliyordum. Zihnimde yankılanıyordu, tıpkı kafenin kapısında dururken görüntüsünün bey-nime kazınmış olması gibi.

Güzel. Cesur Lyla.

“Merhaba.” Sesi dünkü gibi pürüzlüydü. “Onunla ben ilgilenirim, Crystal.”

“Tamam.” Crystal başını sallayıp aceleyle uzaklaştı.

“Merhaba.” Tezgâhın önünde durup Lyla’nın yüzüne bakarak herhangi bir şüphe belirtisi, fikrini değiştirdiğine dair bir ipucu aradım. Ancak o güzel kafasında herhangi bir belirsizlik varsa bile belli etmedi.

Dün gece konuşmamıştık. Ayrıntıları ya da telefon numaralarımızı paylaşmamıştık. Sadece o ılık sesi vardı.

Daha sonra o kafenin içine çekilirken ben dışarıda oyalanıp ışıkların sönmesini izledim.

“Gitmeden önce bir şey ister misin?” diye sordu.

“Kahve. Sade.” Cüzdanıma uzandım ama elinin tersiyle itti.

Alışılmış bir hızla, bir karton bardağı doldurup bir kapakla tutucu taktı.

Bugün eşarp yoktu. Onun yerine boğazını örtmek için siyah balıkçı yaka bir kazak giymişti. Vücuduna tam oturuyor,

ince omuzlarını ve göğüslerinin kıvrımlarını sarıyordu. Yakası çenesine uzanıyor, kulaklarının hemen altındakiler hariç neredeyse tüm morlukları gizliyordu. Fakat bugün uzun, siyah saçlarını açık bırakmıştı; ipeksi, çikolata rengi saç telleri neredeyse beline kadar dökülüyordu. Gevşek dalgalar kazağın gizleyemediği çoğu şeyi gizliyordu.

“Beş dakika?” Kahvemi tezgâhın üzerine koydu.

“Acele etme.” Kahvemi aldım ve pencereye doğru yürüdüm, yeni uyanan sokağa bakarken kaynar sıvıyı yudumladım. Lyla’nın paltosunu alıp giymesi ve saçına salaş bir örgü şapka geçirmesi için geçen sürede sadece bir kamyon geçmişti.

Telefonunu ceketinin cebine soktu. Tahmin etmem gerekirse, konum servislerini açmıştı. Belki de seri katil olduğum korkusuyla Crystal’a ya da bir arkadaşına nereye gittiğimizi söylemişti.

“Araba kullanmak ister misin?” diye sordu bir çift eldiveni çekiştirerek.

“Elbette.” O mutluluk veren şangırtıyı daha fazla duymak için ona kapıyı açtım, ardından otelin dışına park ettiğim kamyonetime doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda Lyla başıyla teşekkür etti ve ben sürücü tarafına doğru ilerlerken o da arabaya bindi.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” Kamyoneti geri vitesa taktım ama ayağımı frennden çekmedim. “Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden. Sesindeki titremenin fikir değiştirmekle bir ilgisi yoktu, sadece yaralarının kalıcı etkilerinden kaynaklanıyordu. “Kuzeye git.”

“Pekâlâ.” Freni bıraktım ve talimatlarını yerine getirdim.

Kasabanın sınırına varıp otoyolda hızla ilerlerken nabzım hızlandı. Onun mu, yoksa benim mi endişelendiğimden emin değildim ama kamyondaki gerilim o kadar yoğunlaştı, o kadar ağırlaştı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Bu yaptığım tüm kuralları çiğnemekti. Akademiden beri bana öğretilen her protokole, her nezakete aykırıydı. Kurallara göre, dün yerel yetkililere haber vermeliydim.

Her zaman kurallara göre oynamış, her zaman diğer departmanlara karşı saygılı olmuştum. Bu beni nereye getirmişti?

Cormac hâlâ fıırdı ve ben de dört yılımı bürokrasinin altında kalarak geçirmiştim.

Ne kadar riskli olsa da bu sefer kendi yolumu çizecektim. Kendi kurallarımı kendim koyacaktım. Eğer Cormac'ı gerçekten bulursam, şey... FBI'ın onun nasıl bulunduğunu umursamaması, sadece en çok arananlar listelerinden bir kişi eksildiği için minnettar olmasına dua edecektim.

Lyla koltuğunda kıpırdandı, yolun aşağısını işaret ederken dizleri zıplıyordu. "Buradan sola dön."

"Tamam." Gazi yavaşça kestim. Bir yanımda tekrar iyi olup olmadığını sormak istiyordu. Ona kamyonu geri döndürmemi istemesi için bir şans daha vermek. Ancak çok çaresizdim. Teklif edersem kabul edeceğinden fena hâlde korkuyordum. Bu yüzden sola döndüm ve biraz boş muhabbet açtım. "Ne zamandır Quincy'de yaşıyorsun?"

"Okul dışında, tüm hayatım boyunca. Quincy'yi ailem kurdu."

"Hadi canım."

"The Eloise'de kalıyorsun, değil mi?"

"Evet." Etraftaki tek oteldi.

"Büyük büyük büyükannem Eloise'di. Şimdi onun adaşı

olan küçük kız kardeşim otelin sahibi. Kasabada bir Eden'a çarpmadan Main'den aşağıya taş atamayacağınıza dair süregelen bir şaka var."

"Ah. Başka akrabalarınıza tanışmış olabilir miyim?"

"Kardeşim Knox, Knuckles'ın sahibi ve baş aşçısı."

"Bu akşam orada yemek yemeyi planlıyordum. Başka kimse var mı?"

"Muhtemelen hayır." Boğazını temizledi ve konuşmayı kesmesini bekledim ama sanki durursa korkuları galip gelecekmiş gibi devam etti. "İkiz kardeşim Talia hastanede doktor. Annem ve babam ailemin çiftliğinde yaşıyor. Diğer kardeşlerim de öyle. İkisi de babamla birlikte arama kurtarma ekibinde. Yengem Winslow Eden. Kendisi polis şefi."

Tanrı aşkına.

Yerel yetkililerden uzak durmak buraya kadardı. Lanet olsun. Şansım neydi ki?

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve sakallarımın avucuma süründüğünü hissettim.

Lyla, Cormac'la olan tek bağlantımdı ve tipik boktan şansısma bakılırsa, o da polis şefiyle akrabaydı. *Merhaba, bürokrasi.*

Idaho'daki şefim şüphesiz bir telefon alacaktı. Bu da sorulara yol açacaktı. Bir sürü soruya.

Sikeyim. Evdeki karmaşanın burada, Quincy'de yapmaya çalıştığım şeyi etkilemesine ihtiyacım yoktu.

"Dinle, Lyla." Gözlerimi ona çevirdim, çarpıcı mavi bakışları beni bekliyordu. "Quincy'de bu konuda kimseyle konuşmadım. Protokole uyuyor olsaydım, yengenle çoktan görüşmüş olmam gerekirdi."

"Neden yapmadın?"

“Sanırım, diğer polislere karşı güven sorunum olduğunu söyleyebiliriz.” Hafif bir ifadeydi. Onun anlayabileceğinden çok daha fazla şekilde hafifti. “Dün de söylediğim gibi dört yıldır Cormac’ı arıyorum. Elimde fazla bir şey yoktu. Ortadan kayboldu ve çok kaypak davrandı.”

Başka bir yetersiz ifadeydi.

Ben konuşurken Lyla’nın dikkati profilime sabitlenmişti. Elleri kucağında kenetli kaldı. Onun iyiliği adına, Cormac’ın işlediği suçların ayrıntılarını ona anlatmayacaktım ama kendim için benimle kalmasma ihtiyacım vardı. Bunu sadece bugünlük görmesi için.

“İlk başlarda, medya hikâyesinin üzerine çullandığında, ihbarlar ve görgü tanıkları bir bahar seli gibi akıyordu. Çoğu sahteydi. İnsanlar onu gördüklerini iddia ediyor ama ayrıntı veremiyorlardı. Yine de neredeyse her ihbarı takip ettik. Sonra FBI devreye girdi. Sorumlu ajan bizi, yerel polisleri kenara itti. Hiçbir fikrimizi almak istemedi.” Özellikle de benden.

Cinayetlere *çok yakındım*. Sanki soruşturmak, kendini adanmak kötü bir şeymiş gibi.

“Onlar başka davalara geçene ve bu dava bir kenara atılana kadar bir yıl boyunca kuyruklarını kovalamalarını izledim.” O ilk yıl, federal ekipten bilgi toplamak kolay olmamıştı ama kulağımı dört açmış ve döngüde kalmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

“FBI buraya gelecek mi?” diye sordu.

“Belki.” Cormac’ın açık davasına atanan ajanın ADÇ’ye denk gelme ihtimali vardı. Onlar da parçaları bir araya getirebilirdi ama federal süreçlerin ağır işlemesinin, onların olaya dahil olmasını geciktireceğine güveniyordum. Belki de tamamen gözden kaçacaktı.

Acı gerçek şuydu ki, medyanın ilgisi ya da aile üyelerinin baskısı olmadan, özellikle de uzun süredir açık olan davalar genellikle unutuluyordu. Ayrıca konu Cormac'a geldiğinde, kızlar için adaleti gerçekten önemseyen tek kişi bendim.

"FBI pes ettikten sonra kendi soruşturmamı başlattım." Bilgi toplamak için polis veri tabanlarını kullandığımı düşünürsek, tam olarak yasal değildi ama yakalanmamıştım. Henüz yakalanmamıştım.

"Cormac'ın tarifine uyan suçları ve suçluları izledim," dedim Lyla'ya. "Çoğu zaman bu beni boşa kürek çekmeye itti. Birkaç yıl önce, onun tarifine uyan bir adam Oregon'da bir benzin istasyonunu soydu. On sekiz ay önce Wyoming'de kızıl saçlı ve benzer yapıda, kamyon çalan bir adam vardı. Oregon'a gittim. Wyoming'e gittim. Yerel yetkililerle konuştum. Wyoming'deki adam başka biriydi. Ama Cormac'ın Oregon'da olduğundan oldukça eminim. Her iki durumda da yerel polisleri beni de işin içine katmaları için ikna ettiğimde, Cormac'ı bulma şansımız ortadan kalkmıştı."

"Yani bu sefer doğrudan kaynağa geldin."

Başımı salladım. "Evet."

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Anlamadım," dedim. "Sadece bir tahmindir."

"İyi bir tahmin."

Sürmeye devam ettim, bana Quincy'ye dönmemi emretmesini bekledim. Yengesini aramasını ve planımı paramparça etmesini bekledim.

"İlerideki kavşağı görüyor musun?"

"Evet." Bana kamyonu geri çevirmemi söyleyeceği yer orasıydı.

“Oraya park ettim. Oradan yürürüz.”

Şükürler olsun. Yavaşlayıp sapağa doğru ilerledim. Park ettiğimizde Lyla’ya baktım, ona bu işi iptal etmesi için son bir şans vermek üzereydim ama o çoktan arkasını dönmüş, dışarı çıkmak için kapıyı açmıştı.

Ceketimin altında, Glock’um omuz kılıfındaydı. Arka koltuktan çantamı alıp anahtarlarımı yerleştirdikten sonra Lyla’ya dışarıda katıldım.

Kamyonun yanında durmuş, gözlerini önündeki ormana dikmişti. “Ailem korumacıdır.”

“Bugün burada benimle olduğunu bilmiyorlar.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı.

“Neden geldin?” Dün kafedeki masayı terk ettiğinde, bunun ondan duyacağım son şey olmasını bekliyordum. Yine de buradaydı, omuzları kenetlenmiş, elleri yumruk olmuştu.

Dün gece onda gördüğüm cesaret şafak gibi parlıyordu.

“Winn iyi bir polis.” Bana baktı ve bakışlarımız kilitlenene kadar bekledi. “Ona güvenmediğim için burada değilim. Ama onun endişelenecek yeterince şeyi var.”

“Onlar seni koruyor. Sen de onları koruyorsun.”

Bana başını salladı. “Hayatının geri kalanında hapiste çürümelerini istiyorum.”

“Tartışmamı mı bekliyorsun?”

“Buraya ne için geldiysen onu yapmanı bekliyorum. Onu bulmanı.”

Sesindeki vahşet, kararlılık. Kısılma yoktu. Çatlama yoktu.
“O zaman gidelim.”

Nefesini bırakıp ağaçların arasına doğru yürüdü, fazla kullanılmamış kaba bir patikadan ilerledi. Bu patika muhtemelen sadece yerel halk tarafından kullanılıyordu. Balıkçılar. Avcılar.

Sessizlik içinde yürüdük, tek ses ormanın kendisinden geliyordu. Kuş cıvıltıları. Yapraklar ve dallar esintide hışırdıyordu. Yürürken Lyla'nın çizmesinin altında bir dal kırıldı. Benimkiler serin ve nemli toprakta gümbürdedi.

Uzakta, nehrin dalgalanan sesi daha da yükseldi. Suyun kayaların üzerinden hızla akması kısa sürede diğer sesleri bastırdı.

Lyla rotayı değiştirip, ağaçların arasından geçmek için patikadan çıktı. Ormandan nehir kıyısına çıktığımızda durdu.

Yutkunurken eli boğazına geldi.

“İyi misin?”

Bana doğru döndü. Yanında durduğumu unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Kahretsin ama çok güzel gözleri vardı. Mavi. Yaralı.

Bu yürüyüş sadece yengesini biraz rahatlatmak için değildi, değil mi? Lyla'nın bu yerle kendi şartlarıyla yüzleşmesiyle ilgiliydi.

“Bunu yapabilirsin.”

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadı ve gözleri kapandı. Gözlerini tekrar açtığında korku gitmişti. Yerinde irade vardı.

Nehrin yolunu takip ederek ilerledi.

Yakın durdum. Alarmdaydım.

Çürük kokusu rüzgârla yayılıyordu. Bir karganın gaklaması sessizliği böldü.

Lyla yürümeyi bıraktı ve bir elini kaldırarak büyük siyah kuşun bir kayadan atlayıp uçtuğu yeri işaret etti. “Orası bağırsak yığınının olduğu yerd. Öldürdüğü geyiğin bağırsağı.”

Leş yiyiciler bölgeyi neredeyse temizlemişti. Çakal ya da ayı gibi daha büyük hayvanlar, leşin geri kalanını ziyafet çek-

mek için başka bir yere sürüklemiş olmalıydı. Geriye kalan tek şey birkaç kurumuş bağırsak parçası ve siyah-kırmızı kurumuş kan çemberiydi.

“Seni bıraktıktan sonra ne tarafa kaçtığı hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır.” Lyla başını salladı. “Kendimde değildim.”

“Su sıçramasını duyduğunu hatırlıyor musun?”

“Sanmıyorum.”

Cormac’ın nehri geçmiş olma ihtimali vardı. Belki de akıntıya kapılıp gözden kaybolmuştu.

“Günlerdir burayı arıyorlar,” dedi Lyla. “Winn dün gece kafeye geldi. Bana köpeklerin onun izini kaybettiğini söyledi. Sence suyun içinden geçtiği için mi?”

“Köpekler suyun içinden koku alabilir. Ama Cormac izlerini örtmekte çok iyidir.” Arama kurtarma köpeklerinin nasıl eğitildiğini, takip edilmekten nasıl kaçınacağını biliyordu.

Cormac’ın avladığı hayvanın kalıntılarına doğru yürüdüm. Yemek için olmalıydı. Yani buralarda kendine bir barınak inşa etmiş olma ihtimali vardı. Muhtemelen kış boyunca kalmayı planladığı bir yer.

“Winn, arama kurtarma ekiplerinin öldürdüğü geyiğin kalıntılarını bulmasıyla ilgili bir şey söyledi mi? Onu dörde böldüğünü söylemiştin, değil mi?” diye sordum.

“Öyle görünüyordu. Sanırım işi bitmek üzereyken ona rastladım. Çantasına bağlanmış av torbaları vardı. Ve yay.”

Geyik büyük bir hayvandı. Etin çoğunu saklayacaksa, kurutması gerekirdi. Muhafaza etmeliydi. Aksi takdirde, daha küçük avların peşinden giderdi. Tavşan ya da balık tek öğün için yeterliydi. Ama bir geyik? Bu uzun süreli bir beslenmeydi.

“Bu bölgeyi ne kadar iyi biliyorsun?” Ayağa kalkıp Lyla’ya döndüm. “Herhangi bir yerde mağara var mı?”

“Bilmiyorum. Kardeşlerim bilebilir.”

“Odada polis olmadan benimle konuşmaya bu kadar istekli olacaklarından şüpheliyim.”

Kuru bir kahkaha attı ve neden olduğu acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen.”

“Sorun değil.” Bir daire çizdim ve zihnimde birkaç yer işaretini hafızama kazıdım, böylece o geyik leşi tamamen ortadan kalktığında hâlâ bir referans noktam olacaktı. “Bu bana başlamak için bir yer veriyor. Hadi geri dönelim.”

Yerel yetkililer bugün kendi keşiflerine çıkmaya başlamadan önce.

Lyla dönüp ormanın içine doğru ilerlemek üzereydi ama duraksadı. Kendi etrafında yavaşça döndü. Kasıtlı olarak. “Burası eskiden en sevdiğim yürüyüş yoluydu.”

Eskiden öyleydi. Cormac bunu ondan çalmıştı. “Üzgünüm.”

“Neden gitmeme izin verdi?”

Bu soruyu ikinci kez soruyordu. İkinci kez ona bir cevap veremedim.

Bir an ileriye baktı, sonra o kadar hızlı döndü ki botu bir kayaya takıldı.

Kollarım hızla öne uzanıp düşmeden onu belinden yakaladı.

Ayaklarının üzerinde durmadan önce elleri pazılarımı kavradı ama dengesini sağladıktan sonra geri çekilmedi.

Ben de gitmesine izin vermedim.

Gözlerimiz kenetlendiğinde, bir an için kendimi o safır gözbebeklerinde boğulmaya bıraktım. İç halka mavi, parlak ve be-

yaz çizgilerle doluydu. Dış halka ise koyu, neredeyse laciverti, tıpkı fırtına öncesi gökyüzü gibiydi.

Tanrım, büyüleyici gözleri vardı. Daha da yaklaştım, o maviliğe çekildim ve bakışlarım pembe ağzına kaydı.

Lyla gözlerini kırıştırtıp kendini topladı. Nefesi kesildi ve başını eğerek yanımdan geçip ağaçlara doğru ilerledi.

Lanet olsun. Ne halt ediyordum ben? Yüzümü elimle ovalayarak sisli düşüncelerimi dağıtıp nehirden uzaklaştım.

Lyla arkasına bile bakmadan *Dodge*'a doğru ilerledi. Ben kilidi açar açmaz içeri girdi.

Kaputun etrafından dolaşıp, çantamı arka koltuğa yerleştirdim. Sonra derin bir nefes aldım, direksiyona geçtiğim anda özür dilemeye hazırdım fakat tam içeri atladığımda, bir hırıltı içeriği doldurdu.

Lyla'nın yanağından bir damla yaş süzüldüğünde hiç düşünmeden uzanıp sildim.

Mavi gözleri benimkilere kaydı.

Elimi çekmek yerine, konsolun üzerinde kamyonun onun yarısını benimkinden ayıran o görünmez sınıra uymak yerine, pürüzsüz yanağını okşadım. Parmak uçlarım gözyaşının bırakacağı izi takip etti. Tüm bunlar olurken, beni bir kez daha o kobalt havuzların içine çekmesine izin verdim.

Bu kadında ne vardı? O gözlerde bu kadar çekici bulduğum şey neydi?

Kalbim küt küt atıyor, her atışında bir sonraki ritmi kaçırıyordu. Elimiyüzünden çekemiyor gibiydim. Tanrım, çok güzeldi.

Teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Mükemmel bir burnu vardı, düz ve güzeldi. Çenesi yumuşak bir şekilde sivrilmişti. İnanılmaz kokuyordu, şeker, vanilya ve tarçın gibi.

Dudakları aralandı ve bu sefer bakışları ilk olarak ağzıma kaydı.

Lyla Eden'in miknatısı tarafından çekilerek daha da yaklaştığımda sert bir kenar kaburgama battı.

Glock.

Silahımı takıyordum çünkü Lyla'yı buraya bir katili takip etmesi için getirmiştım. Cinayet teşebbüsünü... ve Tanrı aşkına, onu öpecekmişim gibi davranıyordum. Yine.

Elimi indirdim, iki avucumu da direksiyona doğru kaydurdım.

"Ben, şey..." Konağa bastım. "Seni eve bırakayım."

"Kafe. Lütfen."

"Elbette."

Kasabaya giderken sessizlik berbattı. İkimiz de Cormac'tan, nehirden ya da aramızda her ne olduysa ondan bahsetmedik.

Bir şeyler vardı. Kimya olabilir miydi? Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Her neyse, kesin olan bir şey vardı ki kendime onun mavi gözlerine bakabilecek kadar güvenmiyordum. Bu yüzden bakışlarımı yola sabitledim ve Lyla yolcu penceresinden dışarıyı inceledi.

Eden Coffee'nin önüne park ettiğimde, kapıdan uçup gitmesini bekliyordum.

Onun yerine bana doğru döndü. "Winn'e ne yaptığını söylemeyeceğim. Ya da başka birine."

"Ailenden sır saklamayı istemiyorum." Bunu isteyemezdim.

"Hepimizin sırları var."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. "Teşekkür ederim."

"Ne yapacaksın?"

"Bölgeyi keşfetmek için biraz zaman harcayacağım. Hari-

talarla başlayarak. Bir şema oluşturup, kutucukları teker teker kontrol edeceğim.”

“Hâlâ buralarda olduğunu düşündüren ne?”

“Olmayabilir,” dedim, beklentilerini başından ziyade başarısızlığa ayarlamak istiyordum.

“Ama yine de arayacak mısın?”

Başımı salladım. “Yine de arayacağım.”

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Kahvaltı ister misin?”

Kahvaltı. Beni kahvaltıya davet ediyordu, ben aptal gibi davrandıktan sonra bile. Gerginlik omuzlarımdan süzüldü. Omurgam gevşedi. “Evet. Kahvaltı isterim.”

“İçeri gel.”

Sırt çantamı omzuma atıp onu kafeye kadar takip ettim. Daha önceki sessiz, durgun kafe gitmişti. Müşteriler masaların yarısından fazlasını işgal etmişti. Tezgâhta üç kişilik bir sıra oluşmuştu.

Lyla yardım etmek için o tarafa yönelirken ben de dün yemek yediğim masaya, pencereye en yakın olana oturdum, böylece Main’i izleyebilecektim. Sonra çantamı karıştırdım ve dün nalburdan aldığım bölge haritalarını çıkardım.

Yirmi dakika sonra önümde bir tabak belirdi. Üzerinde vişneli turtaya benzeyen bir şey vardı. Yanında da bir sandviç. Lyla dumanı tüten bir fincan taze, sade kahve koydu.

Hiç konuşmadık. Odadaki diğer herkes için ben sadece başka bir müşteriydim.

Ancak o mavi gözler sabah boyunca beni izledi.

İçlerinde bir umut ışığı vardı.

İçimdeki umut.

Birinin bana kör bir inanç beslemesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Cormac'ı bulma kararlılığım çeliğe dönüştü. Lyla'ya zarar vermenin bedelini ödeyecekti.

Yarın aramaya başlayacaktım.

Norah için. Kızlar için.

Lyla için.

5. Bölüm

Lyla

Eden Coffee’de zil her çaldığında gülümserdim. Onca yıldan sonra bu otomatik bir şeydi.

Zil. Gülümse.

Kulaklarımı o çınlamayı dinlemek için eğitmişim. Birinin kafeye girdiğini mutfaktan bile duyabiliyordum ama son üç gündür, o zili dinleme şeklim takıntıya dönüşmüştü.

Ne zaman zil çalsa, dikkatim kapıya yöneliyordu. Zili çalanın Vance olmasını umarak nefesimi tutuyordum. Onun olmadığı her seferinde, o otomatik gülümsemeyle hayal kırıklığımı gizliyordum. Bekliyordum, müşteri üstüne müşteri karşılıyor, sonunda ne zaman uğrayacağını merak ediyordum.

Ta ki şimdi olduğu gibi, o zil Vance için çalana kadar. Ona sunduğum gülümseme rahatlamayla doluydu.

Öğleden sonra ilerledikçe daha da sıklaşan beklenti sarmalı bir anda çözülmüştü. Bir çift deri eldiveni çekiştirerek kafeye girdiğinde omurgamdaki sertlik dağıldı.

Vance’in uzun bacakları boşluğu kısa sürede doldurdu. Ağ-

zının kenarında beliren yarım gülümseme kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Tezgâhın kendi tarafında durdu ve temiz sabun, toprak ve rüzgâr kokusunu da beraberinde getirdi. “Selam.”

“Merhaba.” Sesimdeki kısıklığa rağmen kelimem nefes nefese çıkmıştı. Bu adam beni iyi anlamda geriordu. “Dağdaymıssın.”

Başını salladı. “Öyleydin.”

“Bir şey var mı?”

“Henüz değil.”

Son üç gündür aynı cevabı veriyordu ama hayır yerine *henüz değil* demesi hoşuma gitmişti. Aradaki ince fark hâlâ umutlu olduğunu gösteriyordu.

Ben de kendime biraz umut ayırıyordum.

“Kahve?” Başını sallamasını bekleyerek bir fincana doğru ilerledim. Başıyla onayladı. “Aç mısın?”

“Evet.” Cüzdanına uzandı ama ben başımı salladım. Vance yine de bir yirmilik çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Ona kaç kez yemek ısmarlamayı teklif ettiysem de ödemekte ısrar etti. “Şaşırt beni.”

“Pekâlâ.” Gülümsememi bastırdım ve bardağını doldurdum. Tezgâha koyduğumda bardağı alıp pencerenin yanındaki masaya çekildi. Her gün oturduğu aynı masaya, aynı sandalyeye.

Vance’in sandalyesi.

Aile üyelerimin düzenli bir masası yoktu, kafede kendilerine ait olduğunu düşündüğüm bir alan da yoktu. Ancak her nasılsa, bir haftadan kısa bir süre içinde Vance, o yeri kendi yeri olarak sahiplenmişti. Ne zaman oraya başka bir müşteri otursa, bu beni rahatsız ediyordu.

Neyse ki her öğleden sonra dükkâna geldiğinde o sandalye ve masa boş oluyordu.

Vance bir rutin oluşturmıştu. Öğle yemeğini geç yiyordu. Birkaç fincan kahve içiyordu. Bir, bazen iki saat boyunca burada oturup haritaları ve notları gözden geçiriyordu.

Nehir boyunca yürüdüğümüz o günden beri pek konuşmamıştık. Kısmen o anda pek konuşkan olmadığım içindi. Kısmen de ne söyleyeceğimi bilemediğim içindi.

Aramızda bir şeyler olmuştu. Önce nehir boyunca. Sonra onun kamyonunda.

Göz göze geldiğimizde, sanki etrafımızdaki dünya yok olmuştu. Sanki bizi birbirimize bağlayan bir ip vardı.

Boğazımdaki acı gitmişti. Cormac'ın zihnime yerleştirdiği korku silinmişti. Kalbimdeki kargaşa tarih olmuştu.

Sadece kış fırtınası rengine gözleri vardı.

Beni öpecek miydi? İzin verir miydim?

Hayatımda olup biten onca şeyden sonra, ihtiyacım olan son şey bir yabancıyla romantik bir bağ kurmaktı. Yine de o odaya girdiğinde nabzımın hızlanmasına engel olamıyordum. Bana o çarpık gülümsemesini verdiğinde, yanaklarımın kızarmasına karşı koyamıyordum.

Kendime kaç kez adamı rahat bırakmamı söylesem de tıpkı zil sesi ve gülümsemesinde olduğu gibi dikkatim otomatik olarak onun sandalyesine gidiyordu.

Vance solaktı. Son üç günde öğrendiğim bir şeydi. Kahvesini her zaman sade içiyordu. Yemeklerimi seviyor gibiydi, henüz kırıntıdan fazlası kalmış bir tabağı temizlememiştim.

Koyu renk saçları dağınıktı ve kestirmek için bir ay gecikmişti. Bugün de olduğu gibi bir bereyle örtüyordu. Isındıktan sonra, ki bu genellikle ilk kahvesini içtikten sonra oluyordu, paltosunu çıkarıyor ama şapkasını çıkarmıyordu. Sakalla-

rı uzuyor, her geçen gün daha da kalınlaşıyordu. Daha seksi oluyordu.

Ne zaman onun bakışlarıyla karşılaşsam, dünya ayaklarımdan altından kayıyordu, sanki midem beni uzaklara götürmek için elinden geleni yapan kelebeklerle doluydu.

Belki de aramızda bir kıvılcım olduğunu hayal ediyordum. Belki de normal görünen her şeye tutunuyordum ve inanılmaz yakışıklı bir adama âşık olmak bana normal geliyordu. Belki de beni güvende hissettirdiği için ona çekiliyordum.

Sebebi ne olursa olsun, Vance sürekli aklımdaydı.

O da bu bağı hissediyor muydu? Çoğu zaman sandalyesine doğru baktığımda fırtınalı bakışları beni bekliyordu.

Vance'e avokadolu ızgara tavuktan bir sandviç yaptım ve vitrinden aldığım bir börekle birlikte masasına götürüp yemesi için ona bıraktım. Diğer masalar boşalırken ben de bulaşıkları mutfığa götürüp sessizce çalıştım. Verimli bir şekilde. Odadan her çıkışımda ve geri döndüğümde Vance'in bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Zil tekrar çaldı. Gülümsemem ortaya çıktı ancak gelenin Vance olmadığını bildiğim için dikkatim kapıya o kadar çabuk kaymadı.

Winn'di.

Yüz ifadesi granit gibiydi, omuzları kaskatı kesilmişti. Midem bulandı. Bu beni kontrol etmeye gelen yengem değildi. Polis şefi kurbana son durumu bildirmek için gelmişti.

Kahretsin, bu kelimedenden nefret ederdim.

Winn, Vance'e göz ucuyla bile bakmadı ama omzunun arkasındaki Vance, Winn'in her adımını takip etti. Bugün palto giymediği için kemerindeki rozet, tabancasıyla birlikte gözden kaçırılmayacak şekilde dikkat çekiyordu.

“Merhaba,” dedim temkinli bir şekilde.

“Selam.” Yüzü yumuşadı. “Bir dakikan var mı?”

“Bana söyleyeceğin şey hoşuma gitmeyecek, değil mi?”

Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Muhtemelen hayır.”

İçimi çektim. “Mutfakta konuşabiliriz.”

Crystal bugün izinliydi. Artık morlukların kapaticımın onları kapatabileceği kadar solduğundan ona bir gün izin vermiştim. Normalden daha uzun saatler boyunca yardım etmek için gönüllü olarak harika bir iş çıkarmıştı.

Boğazımı gizlemek için hâlâ boğazlı kazaklar ve atkılar kullanıyordum ama gün geçtikçe iyileşiyordum. Saldırının izleri kayboluyordu.

Winn beni mutfığa kadar takip etti, hazırlık masasının yanında kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. “Şerif Zalinski az önce karakola geldi.”

“Ve?”

“Aramayı iptal ediyorlar.”

“Daha bir hafta bile olmadı.”

“Biliyorum,” dedi nazikçe.

“Altı gün oldu ve şimdiden pes ediyor.”

“Özür dilerim.” Winn yaklaştı ve elini omzuma koydu. “Birkaç gün daha kalması için onunla konuşmaya çalıştım ama reddetti.”

Öfkem kabarırken azı dişlerim birbirine çarptı. “Bu saçmalık.”

“Evet.” Burun delikleri alevlendi. “Belediye başkanını aradım ama dışarıdaydı, ben de mesaj bıraktım. Belki Zalinski’nin fikrini değiştirmede daha şanslı olur.”

“Parmaklarımı çapraz yaptım,” diye söylendim.

Şerif Zalinski tembel bir pislikti. Ona asla oy vermemeliydim.

Arama-kurtarma, şerifin sorumluluğu altındaydı. Ekibin ilçe geneline hizmet veren birkaç çalışanı vardı ancak arama kurtarma üyelerinin çoğunluğu yerel gönüllülerden oluşuyordu. Babam ve kardeşlerim gibi kendi hayatları olan insanlardı.

Zalinski'nin bazı gönüllülerden bırakması için baskı gördüğüne ve o omurgasız piçin de buna boyun eğdiğine bahse girerdim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Arama emri çıkarttık. Karakoldaki herkes onun boyuyla yapısına uygun, kızıl saçlı ve yara izi olan bir adam için gözlemini dört açması gerektiğini biliyor. Aynı şey şerif yardımcılarını için de geçerli.”

Cormac Gallagher.

Winn'in elinde bu tanımın yanına koyabileceği bir isim yoktu, Vance protokole uymadığı için onunla tanışmamıştı.

Belki aptalcaydı ama çenemi kapalı tuttum.

Zalinski pes etmişti. Winn'in arama kurtarma üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Cormac'ı aktif olarak arayan tek kişi Vance'ti.

Bir sırtı paylaşarak onun şansını engellemeyecektim. Cormac'ı bulma umudu varsa yoluna bir engel, yengemi koymazdım.

“Bana söylediğin için teşekkürler.”

“Eğer arama kurtarma benim kontrolüm altında olsaydı-”

“Biliyorum.” Ona hüznle gülümsedim. Winn durmazdı. Bundan hiç şüphem yoktu.

“Buraya gelirken Griff aradı. Bugün öğleden sonra dışarı çıkacak ekipteymiş. Arama kurtarma liderinden toplantıyı iptal ettiklerine dair haber almış. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Baban, Knox ve Mateo da öyle. Görünüşe göre Knox, Zalinski'ye siktir olup gitmesini ve kendi başlarına arama yapmalarını önermiş ama...”

Ama bu sadece Winn için sorun yaratırdı. Şerif departmanından biri bunu öğrenir öğrenmez, temizlemesi gereken bir karmaşa olacaktı.

Son iki ayda yeterince pislikle uğraşmıştı.

“Hayır. Bu işin peşini bırakmalılar.”

Babam ve kardeşlerim beni severdi, bundan hiç şüphem yoktu. Onlardan her günlerini o dağları araştırarak geçirmelemini istesem, zamanlarını feda eder ve tam da bunu yaparlardı.

Ancak Cormac’ı onlar da bulamamışlardı. Onlar profesyonel değillerdi.

Vance? Belki bir şansı vardı.

Winn tekrar, “Özür dilerim,” dedi.

“Bu senin hatan değil.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum.” Sesi çatallaştı. Bunu düzeltmeye, ailemizin kahramanı olmaya kararlıydı ve zaten öyleydi.

Kucaklamak için onu kendime çektim. “Beni hayal kırıklığına uğratmadın.”

Onun elleri bağlı olabilirdi ama benimkiler değildi.

O da bana sarıldı, arka plandaki bir zil sesi bizi ayırana kadar sıkıca tuttu. “İşine dönmene izin versem iyi olacak.”

Biz mutfaktan çıktığımızda kuyumcu dükkânının sahibi tezgâhın başında bekliyordu. Ben tarçınlı soya latte ile uğraşırken Winn kafeden sıvıştı.

Babama ve kardeşlerime, Zalinski’nin kararını bildiğimi ve Winn için sorun çıkarmamalarını söyleyen kısa bir mesaj attıktan sonra Vance’in masasına doğru yürüdüm.

“Aramayı iptal ettiler,” dedim.

Sandalyeye yaslanırken gözleri benimkilerle buluştu. Ba-

kışları sarsıcıydı. Sinir bozucuydu. Başka tarafa bakma dürtü. sülle savaştım.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi baktı. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Muhtemelen harika bir polis olurdu. Ona her şeyi anlatmak için ani bir dürtü duydum.

Ne kadar yorgun olduğumu ve kâbus görmeden uyumak istediğimi. Aynaya her baktığımda öfke ve üzüntü arasında nasıl gidip geldiğimi. O etrafımdayken nabzımın nasıl yükseldiğini.

Kamyondaki o anı tekrar yaşamış mıydı? Beni öper miydi? Bakışlarım ağzına ve o yumuşak dudaklara kaydı. Neyim vardı benim? Neden bir öpücüğü düşünmeden edemiyordum? Acımı dindirir miydi?

Vance'in dili alt dudağını hızlıca, küçük bir şekilde yaladı ve arzu karnımda harekete geçti.

Gözlerimi ayırıp boş tabağına diktim. Öğle yemeği için ona getirdiğim sandviçle çikolatalı kruvasanı yemişti. Kahve fincanı boştu ve yeniden doldurulmaya ihtiyacı vardı.

"Sana biraz daha kahve getireyim."

"Lyla." Beni durdurup başıyla karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otursana."

Sandalyeye çöktüm.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Çok kızgınım."

Hayatımdaki diğer herkese rahatlıkla yalan söyler, iyi olduğumu temin ederdim. Her zamanki kendimmişim gibi davranırdım. Vance'e gerçeği söylemek kolaydı.

"Bir yanımda bu kadar çabuk vazgeçmemiş olmalarını diliyor. Diğer yanımsa bunun senin yolundan çekildikleri anlamına gelmesini umuyor."

Yüz ifadesi değişti. Neredeyse... şaşkın görünüyordu?

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Elini sallayıp bakışlarını masaya indirdi.

Tabağının altında kırmızı çizgiler ve dairelerle çizilmiş bir harita vardı.

“Bu nedir?”

Tabağı bizimkinin yanındaki masaya koydu, fincanımı da uzaklaştırdı. Sonra haritayı bana doğru çevirdi ve kavisli mavi bir çizginin yanındaki kırmızı X işaretini gösterdi. Nehir.

Saldırı noktası.

Bu X işaretinden, her bir kolu orta noktada birleşen bisiklet tekerleğine benzeyen bir şey çizmişti. İki parçayı daha fazla kırmızıyla g lgelendirmişti.

“Bu bölgeleri eledim. şuradaki otoyol.” Gölgeli bir bölümü işaret etti. “Ve Quincy’yi çevreleyen bu bölgeyi. Cormac çaresiz kalmadıkça nüfusun yoğun olduğu bölgelere bu kadar yaklaşmaz.”

“ aresiz olmadığını düşündüren nedir?”

“Yiyeceği var. Suyu var. Vahşi doğada hayatta kalmak için ihtiya ı olan her şey. Onu bir kasabanın ya da insanların yakınında beklememin tek nedeni tıbbi malzeme almak olurdu. Yaralı olduğunu fark etmedin, değil mi?”

“Hayır. Anlayabildiğim kadarıyla, hayır.”

“Planım buradan başlamak.” Haritayı tekrar gösterdi, bu sefer kırmızı X işaretinden kuzeye doğru giden bölgeydi. “En engebeli arazi burası. Eğer kokusunu saklıyorsa, dağların yoğun ve sarp olduğu bu bölgede saklanması daha kolay olacaktır.”

“Yani bölüm bölüm onu arayacaksın.”

Vance başını salladı. “Aynen  yle.”

“Gerçekten orada olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama eğer öyle olma ihtimali varsa, aramaktan vazgeçmeyeceğim.”

Sadece benim iyiliğim için olamazdı. Kendi için de olamazdı. “Kim o? Ne yaptı?”

Vance yüzünü pencereye doğru çevirdi ve camdan dışarı baktı. Bir an için bana cevap vermeyeceğini düşündüm. “Karısını öldürdü. Ve kızlarını.”

O kadar yüksek sesle nefes aldım ki üç masa ötede kahve içen çift bize doğru baktı. “Aman Tanrım. Neden?”

Vance sesini alçaltarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Kimse bilmiyor.”

Vance bu yüzden mi buradaydı? Bu, cevapları almak için bir arayış mıydı?

Sertleşti, dirseklerini masaya dayarken geniş omuzları içe doğru kıvrıldı. Dikkatini haritaya vermişti, sanki Cormac’ı kâğıttan çıkarmaya çalışıyordu.

“Dışarıdan bakıldığında mükemmel, sevgi dolu bir aileydiler. Örnek bir koca ve babaydı. Her çarşamba karısını dışarı çıkarırdı. Büyük kızının softbol* takımına koçluk yapardı. Olay ilk olduğunda, onun katil olduğuna inanmayı reddeden pek çok insan vardı.”

“Sanırım kapalı kapılar ardında ne olduğunu asla bilemezsiniz.”

“Hayır, sanırım bilemeyiz,” diye mırıldandı.

“Onları nasıl öldürdü?” Gerçekten bilmek istiyor muydum?

Sertçe yutkunurken âdemelması hareket etti. “Gölde yaşıyordu. Bir iskelesi vardı. Teknesi vardı. Bir fırtına sırasında üç kızını gölün ortasına götürdü ve onları suya attı. Boğuldular.”

---

* Beyzbol’un kadınlara yönelik olarak geliştirilen versiyonudur. Top çapı Beyzbol’a göre daha büyüktür. Aliminyum alaşım veya özel metal sopa kullanılır. -e.n.

Bu sefer nefesimi kesmek için elimi ağızıma kapattım. Ne tür bir baba bunu yapardı? Zavallı kızlar. “Peki ya karısı?”

Vance bakışlarını boynuma indirdi.

Boğulmuştu.

Karısını boğmuştu.

Elim ağızımdan boğazımı örten beze doğru kaydı. Cormac’ın yaptıklarından değil, gözyaşı tehdidinden dolayı yanıyordu.

“Neden gitmeme izin verdi?” Bu soruyu o kadar çok sormuştum ki artık tenimin altında sürünmeye başlamıştı. “Hiç mantıklı değil.”

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Vance, sanki sakalı yenirmiş ve hâlâ avucunun altındaki hissini deniyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

“Her şey bulanık,” dedim. “O günü o kadar çok düşündüm ki şu anda neyin gerçek, neyin kafamda uydurduğum bir şey olduğunu anlayamıyorum. Ama korkmuş gibi görüldüğü bir an varmış gibi hissediyorum. Belki de üzgündü?”

Vance’in bakışları tekrar pencereye kaydı, söylediklerimi sindiriyordu. “Üzgünüm, Lyla.”

Bu özrün arkasında çok şey vardı. “Bu senin hatan değil.”

“Değil mi?”

Sesindeki acı ve suçluluk duygusu beni koltuğuma daha da gömdü. Kendini gerçekten sorumlu hissediyordu, değil mi? Cormac yıllar önce kaçtığı için saldırıya uğramam onun hatasıydı.

“Nasıl kaçtı?” diye sordum.

Vance bir omzunu kaldırdı.

Açıklamasını umarak bekledim ama vereceği tek cevap omuz silkmek olmuştu. Ben de kalkıp tabakları topladım. Masasından ayrılmadan önce durup profilini inceledim.

Granit gibi sert çenesi sıkılmıştı. Camın arkasından bakarken dört yıllık bir öfkenin içinde kaybolmuş görünüyordu.

“Onu bulduğun zaman ne yapacaksın?” *Eğer değil, ne zaman.*

“Ne yapmam gerekiyorsa.” Sesindeki tehdit ve nefret rahatsız ediciydi.

Tabaklarını mutfağa taşıırken damarlarıma bir ürperti yayıldı.

Tezgâha döndüğümde Vance’in sandalyesi boştu.

6. Bölüm

Vance

Kamyonetimden inerken botum bir su birikintisine battı. Zaten sırlıklam olan kot pantolonumun paçalarına su sıçradı. Islak kot pantolon bacaklarımdan ağır bir şekilde asılıyor ve aynı derecede ıslak olan montum omuzlarımda sarkıyordu. Beremi otelin banyo lavabosunda sıkmam ve kuruması için asmam gerekecekti.

Gerçi yarın yine nemlenecekti. Yine de bu durum, dağları aşarken günlerimi sırlıklam geçirdiğim ilk sefer değildi. Yarın için yağmur tahminlerine bakılırsa, son da olmayacaktı.

Arka koltuktan çantamı alıp kamyonetin kapısını kapattım ve otele doğru yürürken anahtarları cebime attım.

Midem guruldadı. Lyla'nın kafesi, kasvetli ve gri bir günde parlayan altın bir fener gibiydi. Tatlı, zengin kokuların kokusunu alabiliyordum. Bir sandviç, bir fincan sıcak kahve ve hamur işlerinden birkaçı ruh hâlimi iyileştirmek için uzun bir yol kat edecekti.

Ancak otele doğru ilerlerken Eden Coffee'den uzaklaşmaya devam ettim.

Lyla'ya Cormac'ın cinayetlerini anlatalı iki gün olmuştu. Paylaştıklarım buzdağının sadece görünen kısmıydı ama hikâyenin bir kısmını paylaşmak bile zor gelmişti. Ne zaman Cormac hakkında, onun yaptıkları hakkında konuşsam kendimi sarsılmış hissediyordum. Yıpranmış.

Aradan dört yıl geçmişti ve ben hâlâ kafamı toparlayamıyordum. O gece ne olmuştu? Cormac'ın kendini kaybetmesine ne sebep olmuştu? Onu durdurmak için yapabileceğim bir şey var mıydı?

Eğer Lyla tüm hikâyeyi bilseydi, o da aynı soruları sorardı.

Bu yüzden ondan ve o büyüleyici kafeden tamamen uzak durdum. Beni anlamasından korkuyordum. Atladığım detayları talep etmesinden korkuyordum, ona hayır diyecek gücüm olduğundan emin değildim.

Gerçeği öğrenirse, bu onun illüzyonunu paramparça ederdi. Bana olan kör inancı yok olacaktı.

Bana olan güveni şaşırtıcıydı. Bağımlılık yapıcı.

Kimse bana inanmamıştı, bu şekilde değildi. Başkomiserim. Departmandaki diğer yardımcıları. Ne de ailem. Tiff bile.

Bugünlerde insanlar başarısız olmamı bekliyor gibiydi. Ya da belki sadece kendimi hayal kırıklığına uğratmaya alışmıştım.

Ancak Lyla...

Bana kurtuluşuymuşum gibi bakıyordu.

Gerçek şuydu ki muhtemelen onu da hayal kırıklığına uğrattı. Bu da boş mideme bir kaya gibi oturdu.

İki gün boyunca dağlarda Cormac'tan bir iz aradım. Quincy'ye döndüğüm her gün ellerim boş dönüyordum.

Yine de pes etmeyecektim. Her geçen gün, barınak inşa edebileceği olası yerleri eliyordum. Bir, belki de iki gün sonra haritamda üzerini çizeceğim bir bölüm olacaktı.

Yöntemim kusursuz değildi ama bana kaçakları nasıl arayacağım öğretilmişti ve bana bunları öğreten adam en iyisiydi.

Eğitimi ya beni kıcımdan ısıracaktı ya da belki de hayatımda bir kez olsun şansım yaver gidecekti. Gerçi yağmur da yardımcı olmuyordu. Her damlada Cormac'ın izleri siliniyordu.

Bu sabah dağlara doğru yola çıktığımda beni sürekli çiseleyen bir yağmur karşılamıştı. Nihayet bir saat kadar önce, güneş ışığının solmaya başlamasıyla birlikte yağmur kesilmişti. Bu da yürüyüş günümün sona erdiğinin işaretiydi.

Şimdi kuruma ve yarına hazırlanma zamanıydı.

The Eloise'e girerken botlarım yerde gıcırdadı. Masada check-in yapan bir çift vardı. Gülümseyen Eloise Vale ile konuşurlarken valizler ayaklarına dolanıyordu. Yanında da kocası Jasper oturuyordu.

Aslında Eloise ya da Jasper ile tanıştırılmamıştım. Geldiğimde farklı bir resepsiyon görevlisi beni içeri almıştı. Dün gece, rezervasyonumu iki hafta uzatmak için aşağı indiğimde, resepsiyonda yine farklı bir kişi vardı.

Jasper ve Eloise'i Quincy'nin yerel gazetesinden tanıyordum. Bu yaz yaşanan vurulma olayıyla ilgili makaleden.

Eloise ve Jasper bu yüzden mi hep birlikteydi? Onları gördüğümde birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Benim tahminim Jasper'ın karısının yanından ayrılmadığı yönündeydi, adam onun için kurşun yemişti.

Bu bağlılığa saygı duydum. Başka bir hayatta olsaydım, kendimi tanıtmaya özen gösterirdim. Elini sıkmak için.

Bunun yerine çenemi eğdim ve merdiven boşluğuna doğru ilerleyip dördüncü kata çıkarken, dikkat çekmek istemediğim için başımı öne eğerek yürüdüm. Yürüyüş yaparak, bedenimi zorlayarak geçirdiğim bir günün ardından bile henüz pes etmeye hazır değildim. Merdivenler benim tek kurtuluşumdu. Kendimi yorarsam belki biraz uyuyabilirdim.

Evde kendi yatağında bile uyumak hiç kolay değildi. Gecede altı saat çok önemliydi. Quincy'ye geldiğimden beri daha da düzensizdi. Üç ya da dört saat ancak idare edebiliyordum. Beynimi kapatamıyordum.

Hatalarım ve hayatımın karmaşası üzerine düşünmekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, yataktan kalkıp saatlerce yürüyüşlerimin haritasını çıkarırdım. Çantamdaki haritaları inceler, her santimini ezberlerdim. Bu bittiğinde, Quincy hakkındaki haberleri okumak için saatlerimi harcardım.

Küçük bir kasaba için bu topluluk, payına düşenden çok daha fazla sorun yaşamıştı.

Yaklaşık üç yıl önce, dağlarda genç bir kadın öldürülmüştü. Indigo Dağı, şu anda Cormac'ı aradığım yerden yirmi kilometre daha uzaktaydı. Yine de gazete arşivleri, suçu ve Winslow Eden'in sorumlu kişiyi nasıl yakaladığını ayrıntılı olarak anlatmasaydı, Cormac'ın sorumlu olup olmadığını merak ederdim.

O cinayetten sonra, yerel bir kreşte bir olay olmuş ve bir AMBER alarmı verilmişti. Muhtemelen bir kaçırma girişimiydi. Reşit olmayan bir çocuk söz konusu olduğu için ayrıntılar basına açıklanmamıştı. Ancak sosyal medyada olaya karışan çocuğun Knox Eden'in oğlundan başkası olmadığını iddia eden birkaç paylaşıma rastladım.

Lyla'nın ailesi için zorluklar bununla da kalmamıştı.

En son çıkan haberlerin hepsi Eloise ve silahlı saldırı etrafında dönüyordu. Eski bir otel çalışanı olan bir çocuk tabancayla içeri girdiğinde Lyla'nın kız kardeşi lobide çalışıyordu. Birkaç el ateş etmiş, kurşunlardan birini Jasper, Eloise için yemişti. Sonra binada bulunan Winslow çocuğu indirmişti.

Okuduğum her şeye göre Winn çok iyi bir polisti. Belki de ona güvenmemekle aptallık etmiştim ama zaten radarın altında uçmaya karar vermiştim. Bu da soyadı Eden olan herkesten uzak durmak demekti.

Lyla hariç.

Ancak sanırım... ondan da kaçıyordum.

Cormac'ı sormasından korkuyordum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, o kadının kanımı nasıl karıştırdığından da korkuyordum.

Geceleri sadece huzursuz uyanmıyordum. Lyla'nın çarpıcı gözleri rüyalarımın girerken, sertleşmiş ve ağırlı bir şekilde uyanıyordum.

Onun güzel yüzünü düşünmek bile aletime kan hücum etmesine neden oluyordu.

O kadar kadın varken neden ilgimi çeken Lyla olmak zorundaydı? İşin içine bu cazibeyi katmadan da yeterince karmaşıktı.

Dördüncü kata çıkan son merdivenleri ikişer ikişer, koşar adımlarla çıktım. Kalçalarımındaki yanmanın, onun aletime sarılmış güzel ağzının görüntüsünü aklımdan silmesine ihtiyacım vardı. Odama ulaştığımda çantamı masanın üzerine koydum, temiz çamaşır ve narenciye kokusunu içime çektim.

Burası şimdiye kadar kaldığım en güzel oteldi. Havadar ve ferahtı, aynı zamanda rahat, ev gibi bir havası vardı. Büyük boy yatak rahattı, beyaz yorganı pelüştü. Kat görevlileri yas-

tıkları yatak başlığına yaslamıştı. Sabah kapalı bıraktığım ağır perdeler şimdi çekilmişti. Quincy'yi kaplayan sis ve buğunun mükemmel, engelsiz bir görüntüsüne sahiptim.

Odayı geçip perdeleri çekiştirerek kapattım. Uzun, sıcak bir duş beni çağınıyordu, soyundum ve ıslak giysilerimi yere bıraktım. Kot pantolonum yağmur ve çamur gibi kokuyordu. Yarın gece çamaşır yıkamak için bir yer bulmam gerekecekti. Köşedeki bavulum kirli giysilerle doluydu, bugünün giysileri de bu yığının içine atılmıştı.

Şifonyerin çekmecesinde bir tane temiz ve kuru kot pantolonum kalmıştı.

Sadece siyah bir şort çamaşır giyerek yatağın etrafından dolaşıp komodine gittim ve hizmetçinin her gün benim için bıraktığı iki çikolatalı şekeri aldım. İkisini de tereddüt etmeden yedim. Belki akşam yemeğine kadar beni idare ederlerdi.

Belki duştan sonra Knuckles'tan tekrar oda servisi sipariş edebilirdim. Burgerler harikaydı. Yine de asıl istediğim Lyla'nın çikolatalı kruvasanlarından biriydi. O kadının yaptığı her şey en üst seviyedeydi ama o kruvasanlara lanet olsun.

Karnım gurulduyor, sancılar jilet gibi keskinleşiyordu. Banyoya girip duş almaya başlayamadan telefonum çaldı. Çantama doğru yürüyüp ön cebinden çıkardım.

Alec.

O ve ben tam olarak arkadaş değildik. Aynı departmanda çalışan iş arkadaşlarıydık. Arkadaştık ama dost değildik. Bugünlerde departmanda çok fazla arkadaşım yoktu, bu çizgiyi çekmenin en iyisi olduğunu öğrenmiştim.

"Siktir." Eğer aradıysa, sohbet etmek için olamazdı. Belki de vurulma olayıyla ilgili bir şeyler duymuştu. Belki de şef haf-

talık toplantılarında bir şey söylemişti. Konu ne olursa olsun, aramayı kabul ederken kendimi hazırladım. “Selam.”

“Selam, Vance. Nasıl gidiyor?”

“Fena değil, Alec. Senden?”

“Şikâyet edemem.”

Dışlerimi sıkarak bekledim.

“Mağazada Tiff’e rastladım.”

Tiff ve Alec, yıllar boyunca departmanın zorunlu toplantılarından birkaçında tanışmışlardı. Yaz barbeküleri. Tatil partileri. Karaokeye duydukları ortak sevgi sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı.

Eminim ona nerede olduğumu ve ne yaptığımı söylemişti. *Kahretsin.*

“Tamam,” diye mırıldandım.

“İkinizin ayrıldığını söyledi.”

“Evet.”

Alec homurdandı, ses tonundaki onaylamama dışarıdaki bulut örtüsü kadar kalındı.

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. “Dinle, ben de tam yemeğe gitmek üzereydim ve-”

“Ne yapıyorsun, Sutter? Kıçını kovdurmaya mı çalışıyorsun?”

İçimi çektim ve yatağın kenarına oturdum. “Tatildeyim.”

“Doğru.” diye alay etti. “Tiff bana ne yaptığını söyledi. Gallagher’ın peşinden gidiyorsun. Yine mi?”

“İşe boğulmuş hâlde değilim.”

Son dört yıl içinde Cormac’ı aramak için uygun bir zaman varsa, o da şefin bana *ara vermemi* söylediği andı. Medyanın ilgisi azalana kadar. Soruşturma bitene kadar.

Teknik olarak idari izinde değildim. Henüz.

“Şef bunu duyunca çılgına dönecek.”

“Şef gitmemi istiyor. Beni kapıya doğru itmeye başladı bile.”

“Ne olmuş yani? İstifa mı ediyorsun?”

“Hayır.” Şef öfkeli bir hıyardı fakat istifa etmeyi reddediyordum. Teşkilattan ayrılmamı istiyorsa, beni kovmak zorundaydı. “Ama bu Coeur d’Alene’den uzaklaşmak için iyi bir zaman gibi görünüyor.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Kasabayı terk etmek zorunda kalmamalısın.”

“Katlıyorum,” diye mırıldandım.

Ancak şu anda herkes parmakla gösteriyordu. Herkes suçlayacak birini arıyordu. Eğer şefin bir suçluya ihtiyacı varsa, o kişi ben olurdum.

“Bak, ben, şey...” Alec iç çekti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Söyleyecek bir şey yok.”

“Tiff için üzgünüm.”

Belki ben de üzgün olmalıydım ama onun için en iyisi buydu. İkimiz için de. “Zamanı gelmişti.”

“Komik. O da aynen böyle söyledi.”

Bu güzeldi. Hayatına devam etmesini istiyordum. Beni unutmasını ve nabzını hızlandıracak birini bulmasını.

“Gallagher hakkında bir şey bulabildin mi?” diye sordu.

“Henüz değil.” Geçen hafta içinde Cormac Kanada’ya gitmiş olabilirdi. Ya da bir kuş gibi kış için güneye gitmiş de olabilirdi.

“Sence onu bulabilecek misin?”

Eğer bir şans varsa, o da burada, Quincy’deydi ama bu umutları dile getirmeyecektim. Alec’e değil. Bu onları çok gerçekçi yapardı. “Sende ne var ne yok?”

“Meşgultüz.” Alec beni konu değişikliğini kabul edecek kadar uzun zamandır tanıyordu. “Bir adamımız eksik.”

Bendim. Ben o adamdım.

Alec ve ben Idaho’da aynı taşra biriminde çalışıyorduk. Onu ortağım olarak görmüyordum. O günlerde bir ortağım yoktu ama iş arkadaşıydık.

Bizimki bir çavuş ve iki yardımcısından oluşan küçük bir ekipti. Coeur d’Alene’i çevreleyen ulusal orman arazisindeki yüz binlerce dönümlük arazide çağrılara yanıt veriyor ve devriye geziyorduk. Sadece arazi araçlarıyla veya yaya olarak ulaşılabilen uzak, ormanlık alanlarda çok zaman geçirmiştik.

İşimizin doğası gereği, farklı araziler ve manzaralar göz önüne alındığında, gönüllü arama ve kurtarma ekipleriyle de çalışmıştık. Aynı durum deniz devriyesi ve dalış kurtarma için de geçerliydi.

Günlerini dışarıda geçirme fırsatı bulan bir polistim. Ne araç içinde sıkışıp kalmış ne de masa başında bir işte çalışmıştım.

Bu benim hayalimdeki işti.

Belki de benim yeteneklerime sahip başka bir adam ABD Polis Teşkilatı’na katılmak isterdi. Federal insan avına liderlik etmek ya da yüksek profilli davaları çözmek. Oysa ben her zaman bir şerif yardımcısı olmaktan memnundum. Gösterişli davalara ya da parlak övgülere ihtiyacım yoktu.

Eve döndüğümde beni bekleyen bir iş olacak mıydı? Belki de oyunu oynamış olsaydım, karakolda arkadaş edinmek ve siyaset yapmak için daha fazla zaman harcasaydım, geleceğime daha fazla güvenebilirdim. Yüzbaşıyla daha iyi bir ilişkim olurdu.

Alec’e, “Çok fazla çalışma,” dedim.

“Dikkatli ol.” Alec, Cormac hakkında neyle karşı karşıya olduğumu bilecek kadar bilgi sahibiydi.

“Hoşça kal.” Aramayı sonlandırdım ve telefonumu bir kenara attım.

Alec’in beni kontrol etmesini takdir ettim. Ailem kesinlikle etmemişti.

Alec bir şey söylemezdi, değil mi?

Hayır. Sessiz kalırdı. Peki ya Tiff? Umarım ben yokken başka biriyle karşılaşmaz ve boşboğazlık etmeye başlamazdı. Umarım şefi arayarak beni cezalandırmaya karar vermezdi.

İhtiyacım olan son şey, neden Montana’da olduğumu öğrenmesiydi. O şerefsiz, sırf planlarımı mahvetme zevkini tatmak için Winslow Eden’ı göz açıp kapayıncaya kadar arardı. Sonra da FBI’la konuşurdu.

Quincy ADÇ’sini Cormac’a bağlamamışlardı... henüz.

Sırlarım beni yakalayana dek ne kadar zaman geçecekti? Quincy’den saklamaya çalıştığım gerçek ortaya çıkana kadar ne kadar zaman geçecekti?

Tek gereken hızlı bir Google aramasıydı ve herkes hikâyemi öğrenecekti. Lyla kimliğimi kendine saklamak konusunda umduğumdan daha istekliydi. Merakının onu yenmesi ne kadar sürecekti? Onun özel sorularına verdiğim muğlak cevaplar ne kadar zaman sonra onu rahatsız etmeye başlayacaktı?

Her şeyin çökmesi an meselesiydi.

“Siktir.” Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim.

Ne yapıyordum ben? Evde olmalıydım. Adımı temize çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Dünyaya iyi bir polis olduğumu kanıtlamak için. Tiff bir keresinde bana Cormac’a olan bu takıntının hayatımı mahvedeceğini söylemişti.

Belki de haklıydı.

Ancak ayrılma fikri, hiç bu kadar yakın olmamışken çekip gitme fikri düşünülemezdi.

Sadece zorlamam gerekiyordu. Biri beni durdurana kadar devam etmeliydim. Cormac yaptıklarının bedelini ödemeliydi.

Kendi tenim kadar tanıdık olan kaynayan öfke, damarlarımda dolaşarak her türlü şüpheyi kovdu. Banyoya girip duşu açtım ve temizlenene kadar sıcak suyun altında kaldım. Sonra havluyla kurulanıp ellerimle saçlarımı taradım.

Havluyu belime sarmış, oda servisini çağırmak üzere dışarı çıkarken banyodan buharlar yükseliyordu ama daha telefonu kaldıramadan kapı çaldı.

Donakaldım.

Bu kasabada kimsenin odamı ziyaret etmesi için bir neden yoktu. Muhtemelen temizlik görevlisiydi. Belki de başka bir misafir yanlış odaya gelmişti. Ya da belki Winslow Eden'dı ve ben boku yemiştım.

Odayı geçip gözetleme deliğini kontrol ederken kalbim boğazımda attı.

Tuttuğum nefes ciğerlerimden dışarı fırladı. *Tanrım*. Paranoyam beni ele geçirmeye başlamıştı. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım. "Lyla."

"Se-selam." O mavi gözler yüzümden çıplak göğsüme düşerken genişledi. Santim santim aşağı inerken yanakları kızardı. Bakışları havlumun eteklerine ulaştığında, bir kaya gibi çıplak ayaklarıma düştü. "Özür dilerim. Ben, şey... üzgünüm. Önce aramalıydım."

Göz ucuyla koridoru kontrol ettim ama yalnızdı. "Her şey yolunda mı?"

“Kafeye gelmedin.”

Hayır. Ondan olağanüstü bir şekilde kaçıyordum.

Bunu yine neden yapıyordum?

Kahretsin, çok güzeldi. Ona uzanmamak için kollarımı iki yanıma sabitledim. Kalbim, çiviye vuran bir çekiç gibi göğüs kafesime sertçe çarpıyordu.

Siyah yırtık kot pantolonunun üzerine kalçasının ortasına kadar inen zeytin rengi bir ceket giymişti. Atkısı da ceketle aynı renkteydi. Lyla'nın saçları topuzdu, koyu renk teller dağınık bir düğüm hâlinde başının tepesinde toplanmıştı. Bazıları yağmurdan ıslanmış, şakaklarında kıvrılmıştı. Kafeden buraya gelmiş olmalıydı.

Bir dakika. Buranın benim odam olduğunu nereden biliyordu? Eloise ya da Jasper'a mı sormuştu?

Lyla aklımı okuyormuş gibi koridora bakıp yaklaştı. “Burada olduğumu kimse bilmiyor.”

“Buranın benim odam olduğunu nereden bildin?”

“Ben, şey... Eloise ve Jasper gidene kadar bekledim, sonra da gece görevlisine sordum. Ona cüzdanını kafede unuttuğunu ve sana getirdiğimi söyledim.”

“Ah.” Önce otel görevlisinin araması gerekirdi ama Lyla'nın soyadı muhtemelen bu binada çok işe yarıyordu. Ayrıca güvenilir biriydi. Onun güzel yüzüne bakan birinin bariz bir yalan beklediğinden şüpheliydim.

Küçük bir asiydi. Tanrım, çok seksiydi.

Hayatım boyunca doğru olanı yapmıştım. Peki bu beni nereye getirmişti? Montana'da yalnızdım, kariyerim darmadağın olmuştu.

Soruşturma tamamlandıktan sonra bile işimi koruyacağıma

dair hiçbir hayalim yoktu. Yüzbaşı rozetimi almanın bir yolunu bulacak ve ya beni kovacak ya da sonunda bıkip istifa edeceği mi bildiği için beni bir masaya oturtacaktı.

Hepsi doğru şeyi yaptığım içindi.

Tetiği çektiğim için pişman mıydım? Her lanet gün. Peki suçlu muydum? Hayır.

Benim lehime olan tek şey Cormac'ı bulma şansydı. O yüzden kuralları siktir etmişim. Bu noktada izin değil, affedilmeyi diliyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet, ben sadece... Özür dilerim. Geceni böldüm. Gidiyorum.” Döndü, bir adım atmak üzereyken durdu ve geri döndü. “Sadece bir şey bulup bulmadığını bilmek istedim.”

“Henüz değil.” Ona umut vermek aptallık mıydı? Birazını kendime saklamak aptallık mıydı?

“Tamam.” Bakışları tekrar göğsümde gezinip karın kaslarımda durmadan önce bana hafifçe gülümsedi. Dili alt dudaklarını yalamak için dışarı fırladığı anda aletim seğirdi.

Topuklarımı yere daha sıkı bastırdığımda vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi, böylece onu eşikten içeri sürüklemeyecektim.

“Beni neredeyse öpüyordun. Kamyonda. Nehre gittiğimiz gün.” Sesi yumuşaktı, neredeyse bir fısıltıydı. O mavi gözler benimkilere dikildi ve kontrolümü kaybetmeye başladım.

“Beni neredeyse öpüyordun, değil mi?”

Evet. İkimiz de cevabı bildiğimiz hâlde neden soruyordu?

“Beni öpmeliydin.”

Sikeyim.

“Lyla,” diye uyardım, kendimi bir adım geri atmaya zorlayarak. “Gitmelisin.” Yüzümü o uzun, ipeksi saçlarına göm-

meden ve onun tatlı, vanilya kokusunu içime çekmeden önce. Ben pes etmeden, o da sabah pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

“Onun yüzünü görüyorum. Geceleri.” Kapıyı kapatmadan önce beni durdurdu. “Uykuya dalmadan hemen önce, onun gözlerini görüyorum. O yara izini. Ellerini boğazımda hissediyorum.”

Parmaklarını kaldırarak boynundaki atkıya dokundu. “Onu bir kez gördüğümde, gözlerimi bir daha kapatamıyorum. Herkes bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyor. Ailem. Kız kardeşlerim. Erkek kardeşlerim. Dinlenmem gerek. Evde kalmam gerek. Bu kadar çok çalışmayı bırakmam gerek. İyileşmeye ihtiyacım var... Herkesin bana neye ihtiyacım olduğunu söylemesinden bıktım. Tek istediğim unutmak. Sadece bir gece için, unutmaya *ihtiyacım* var.”

Unutmak nasıl bir şey olurdu? Kulağa cennet gibi geliyordu.

Kâbus gören tek kişi Lyla değildi.

Kapıyı kapatmalı, onu yoluna göndermeliydim.

Onun yerine bir adım öne çıktım.

Ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

7. Bölüm

Lyla

Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu.

Vance'in dili dilimin üzerinde kayarken tüm vücudum alevler içinde kaldı. Kıvılcımlar tenime sıçrarken ateş damarlarımı yaladı.

Bu odanın dışındaki her şey kayboldu. Kapatamadığım düşünceler, endişeler, korkular yok oldu. *Puf*. Hepsi gitmişti. Var olan tek şey Vance ve bu öpücüktü.

Bu erotik, tüketen öpücük.

On beş yaşındayken Jason Palmer'ı öpmüştüm. O benim ilk öpücüğümdü. Garip ve heyecan vericiydi. Beceriksiz ve hızlıydı. Ayrıntıları Talia'yla paylaştığımda ona Jason'ın beni öpmesinin gökkuşağına sarılmak gibi bir şey olduğunu söylemiştim. On beş yaşındayken gökkuşaklarını severdim.

O zamandan beri geçen yıllar boyunca, bir erkekten ne kadar hoşlansam da bana o gökkuşaklarını verecek bir erkek bulmak imkânsızdı.

Yine de gökkuşağının peşinden koşmaya devam ettim.

Yıllar tamamen boşa gitmişti. Peşinde olmam gereken şey *buydu*. Kıvılcımlar. Sıcaklık. Günah ve seks. Herhangi bir gökkuşağından bin kat daha iyiydi.

Vance kollarını dolayarak beni odasına çekti, kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Dili benimkine karışırken ağzı daha derin bir tat almak için eğildi.

Ona karşı eridim, ellerim o güçlü göğsünde kayıyordu. Kalbinin üzerindeki tüyleri avuçlarımda hissediyordum. Çok sağlamdı. Sertti. Erkeksiydi ve lanet olsun, çok uzun boylu olmasına bayılıyordum.

Ayak parmaklarımdan ucunda dursam bile ağzına ulaşacak kadar uzun değildim. Bu onu eğilmeye zorladı, o uzun gövdesi üzerime kapandı.

Vance'in sakalı ağzımın etrafındaki pürüzsüz tenime süründüğünde, sabunundan gelen baharatlı ve temiz ten kokusu burnuma doldu. Tepeden tırnağa güçlü, keskin kaslara sahipti. Kolları bir zincir gibi sırtımı sararak, beni olduğum yere hapsediyordu.

Vance beni bütünüyle yutup ağzımın her köşesini keşfederken boğazımdan bir mırıltı yükseldi. Göğsünün derinliklerinde gürleyen boğuk inilti, mutlak bir memnuniyetin sesiydi. Do-yumsuz bir ihtiyacın.

Kalçama bastıran aramızdaki ereksiyonu sert ve uzundu.

Arzu, merkezimde birikiyor, kasılmasına neden oluyordu.

Ağzım çekti ve ıslak dudaklarını çenemden kulağıma doğru sürükledi. "Sikeyim, Lyla."

"Evet," diye fısıldadım. *Lütfen*.

Ellerim saçlarına dalarak nemli telleri kavradı. Hayal ettiğim kadar kalın ve yumuşaktı. Uzunluğu onu kendime doğ-

ru çekmemi, kulak mememi ısırırken ona sımsıkı sarılmamı mümkün kılıyordu.

Kalçalarımı yuvarlayarak ereksiyonuna karşı sallandım.

Vance tıslayarak beni bıraktı ve kolları iki yanına düştü. Sert bir yutkunmayla bir adım, ardından bir adım daha uzaklaştı. Ellerini yumruk yaptı, sanki kendini tutuyordu.

Aramızdaki boşluk açık bir pencere gibiydi. İçeri giren soğuk hava, kıvılcımları da beraberinde götürdü ve bir sel gibi her endişe, her korku geri geldi.

Kendi lanet düşüncelerimden çok yorulmuştum. Kıvılcımları geri istiyordum. Sadece hissetmek istiyordum.

Cormac'tan beri ilk kez başka birinin dokunuşunu arzuluyordum. Vance'in dokunuşunu. Bu bir mucize gibi görünüyordu. Boynumdaki atkıya uzanıp onu çekiştirerek çözdüm ve yere düşmesine izin verdim.

Vance'in gözleri benimkilere kilitlenmişti. İşkence ve kısıtlama o açık renkli irislerde yanıyordu.

Lanet olası kısıtlama.

Şiddetli bir hareketle ceketimi çıkarıp yere fırlattıktan sonra tişörtümün eteklerine uzandım ve başımın üzerinden geçirdim. Ardından fildişi dantelli sutyenim geldi. O da yerdeki diğer parçalara katıldı.

Vance beni istiyordu. Havlusunu saran şişkinlik yeterince kanıttı ama aramızdaki görünmez çizgiyi geçmeyi reddederek kıpırdamadan durdu.

Hayatımda hiç bu kadar yüz­süz ya da cesur olmamıştım. Şüp­he tenimin altına doğru ilerledi, hâlâ hareket etmediği her saniye kendime olan güvenim azalıyordu. Nefes alıyor muydu?

Birbirimize bakarken kalbim küt küt atıyordu. Âdemelması hareket ediyordu ama onun dışında granitten bir heykel gibiydi.

Tüm bunlar olurken ben yarı çıplak, açıkta, yaralı ve çaresiz bir şekilde duruyordum.

Neyim vardı benim?

Tam kıyafetlerimi yerden alıp odadan çıkmak üzereydim ki Vance kıpırdadı.

Bileğinin bir hareketiyle havlusu gitmiş, çıplak ayaklarının dibinde toplanmıştı. Sert ve kalın aleti serbest kalmış, aramıza girmişti.

Yutkundum. *Aman Tanrım.* Bu adamın her parçası muazzamdı.

Tek bir adımla aramızdaki boşluğu geçti ve ağzını bir kez daha benimkine dayadı.

Eğer ilk öpücük kıvılcımlar ve ateşten oluşuyorsa, bu seferki mavi alevden bir cehennemdi. Dili benimkiyle kıvrılırken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yavaş değildi. Tek kelimeyle yankılanan bir öpücüktü.

Siktir.

Sevişecektik.

Tıpkı daha önce olduğu gibi Vance zihnimi temizledi.

Aramıza uzanıp kot pantolonumun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Kalçalarımından o kadar hızlı indirdi ki tökezledim. Ancak düşmeme fırsat vermeden beni yakalayıp havaya kaldırdı ve ardından fırlattı.

Zıplayarak yatağın üzerine düştüğümde irkildim.

Daha önce hiçbir erkek, beni yatak odasında savuracak kadar çaresizce arzulamamıştı.

Gölüşüm çılgıncaydı, sesim de hareketlerim kadar histerikti.

Ayakkabılarımı yere attım.

Vance de aynı çılgınlıkla hareket ederek kot pantolonumu çıkardı. Sonra dantel külotumu kavradı ve bedenimden ayırdı. Kalçalarımın arasına gömülürken yırtık kumaş omzunun üzerinden uçup gitti.

Ağzı benimkine çarptı. Dili yağmalayıp okşarken aleti giriş yerimde bekliyordu. Ön sevişmeyle vakit kaybetmedik. İkimizin de buna ihtiyacı yoktu. Sadece öpücükten bile sınılsıklam olmuştum.

Tek bir hamleyle sonuna kadar içime girdi.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Büyüklüğüne, vücudumun aletinin etrafındaki lezzetli gerginliğine alışırken gözlerim kapandı.

Vance hareketsiz kalarak ağzını ayırdı. “Çok sıkı, lanet olsun,” diye homurdandı.

Nefesim kesik kesik geliyordu. “Hareket et.”

İleriye doğru hamle yaparak sırtımı şilteden ayırdı.

“Vance,” diye bağırdım. Hiç kimse bu kadar derine inmemiştii.

“Al onu, Lyla. Siktiğimin şeyinin hepsini al.”

Edepsiz sözleri karşısında inledim. *Evet*. Parmak uçlarım tenine saplanarak kendini bıraktığı sırada omuzlarını kavradım.

Yatağı sarsacak ve bir çığlık daha attıracak kadar sert bir şekilde tekrar içeri girdi. “Nasıl hissediyorsun...”

“Çok iyi,” dedim nefes nefese.

O içimde hareket ederken, bacaklarımı onun iri kalçalarına dolayarak ritmine uydum. Başımı yastıktan kaldırıp ağzımı kulağına dayadım. “Becer beni, Vance.”

İnledi ve tekrar içeri girmek için gevşedi. Vücutlarımız birbirine çarparken hızlı ve sert bir tempo tutturdu.

Zarif değildi. Tatlı ya da nazik değildi ama *Tanrım*, iyiydi. Çok, çok iyiydi.

Göğsündeki tüyler hassas meme uçlarıma sürtünerek onları taşa çevirdi. Onu hissetmek başka hiçbir şeye benzemiyordu ve ben ona tutunurken içim eriyerek sanki sıvıya dönüştü.

Vance dudaklarını aşağı indirip boğazımda gezdirdi. Her izi, her çürüğü öpüyor ve tüm bunlar olurken kalçaları ileri geri hareket ediyor, aleti vücudumun derinlerine ulaşıyordu. Beni yatağa sabitleyen iri cüssesi karşısında küçücük kalmıştım.

Hayatımda hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Tapınıldığımı. Korunduğumu.

Orgazmım şiddetli bir güçle geldi, iç duvarlarım çırpındı.

Vance, bacaklarım titremeye başlayana kadar arka arkaya sert darbelerle beni uçurumun kenarına sürükledi. Ayak parmaklarım kıvrılana ve ciğerlerimi doldurmak imkânsız hâle gelene kadar. Ateş tenimde çiçek açarken nefesim boğazımda düğümlendi.

“Bırak,” diye emretti. “Benim için gel.”

Paramparça oldum. Bir çılgılla boşalırken vücudumdaki her kas titredi. Uzuvarım sarsılıyor, gözlerimden yıldızlar kayıyordu ve zihnim mutluluktan bomboştu.

Vance durmadı. Beni daha sert, daha hızlı becerdi. Kendi orgazmını kovaladı. “Lanet olsun.” İçime boşalmadan önce bir kükreme çıkardı.

Ona sarıldım, artçı şoklar azalmaya başlayana ve gerçekliğe geri dönene kadar sıkıca tutundum. Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve saçlarım her yerdeydi, topuzum dağılmıştı. Kalbim sanki on kilometre koşmuşum gibi hızlı atıyordu.

Vance üzerime yığılıp beni sıkıca sararken ağırlığı bir anlı-

ğına bedenimi ezdi. Ardından yuvarlandı, nefesini geri kazanmaya çalışırken göğsü benimki gibi kabarıyordu. “Siktir.”

Mırıldandım. “Evet, öyle yaptık.”

Ağzının köşesi yukarı kalktı.

Bir kıkırdama kaçtı ve kendimi çimdikleme dürtüsüyle savaştım. Odasına seks için değil, cevaplar için gelmiştim. İki gündür Vance’ten haber alamıyordum ve korkularım beni ele geçirmişti. Her nasılsa, sadece birkaç gün içinde onun kafede olması bir dayanak hâline gelmişti. Umudum doğrudan onun varlığına bağlıydı.

Sonra ortadan kayboldu.

Otele doğru yürürken, kendimi onun gittiğine inandırmıştım. Çoktan ayrılmıştı ve Cormac Gallagher’ı bulma şansımız yoktu. Yine de bilmek zorundaydım.

Vance’in cüzdanını kafede bıraktığı konusunda resepsiyon görevlisine yalan söylemiştim.

İyi bir yalancı değildim. Ancak görünüşe göre, bu geçen hafta değişmişti çünkü oda numarasına bakmadan önce gözünü bile kırpmamıştı.

Değişen tek şey yalan söyleme yeteneğim değildi. İki yıl önce kendime tek gecelik ilişkileri yasaklamıştım. Barda tanıştığım bir yabancıyla yaptığım kötü, sarhoş seks katalizör olmuştu. İlişkiye girmek beni hep ucuz ve boş hissettirirdi.

Yine de burada, Vance’in yatağında çırılçıplaktım ve bunun bir geceden daha fazlası olduğuna dair hiçbir hayalim yoktu.

Aman Tanrım, seks yapmıştık. Çılgın, pervasız bir seksti. Kanıtlar kadınlığımdan aşağı damlıyordu.

“Prezervatif kullanmadık,” diye fısıldadım, Vance’den çok kendime. “Doğum kontrol hapi kullanıyorum.”

Bir elini kaldırıp sakalının üzerinde gezdirdi. "Özür dile-
rim. Kendimi kaptırdım."

"Ben de." İçimi çektim. "Bir süredir kimseyle birlikte ol-
madım."

"Bir ilişkiden yeni çıktım. Üç yıldır özel bir ilişkimiz vardı."

O zaman ben geçici teselliydim.

Bir yıl, bir ay ya da bir hafta önce bu durum beni çılgına çe-
virirdi. Ben ilişkileri ve bağlılığı seven bir kadındım. Annemle
babamın hayatlarını delicesine âşık olarak yaşadıklarına tanık
olduktan sonra, onlar benim için altın standart hâline gelmişti.

Belki de benim için bu standart çok yüksekti.

Şu anda kendi kurallarımı uygulayamayacak kadar kırılgan
hissediyordum. Yatağa attığım her erkeğin koca aday olması-
nda ısrar etme konusunda.

Ben de bırakmıştım. Hepsini.

Vance, bu oteldeki çoğu misafir gibi Quincy'de bir ziyaret-
çiydi. Er ya da geç gidecekti. Bana vermesi gereken tek şey
bir orgazmsa, o zaman ben de geçici teselli olurdum. Sadece
takılırdım.

Tek gecelik kolay bir ilişki olurdum.

Doğrulamak için yer değiştirip bacaklarımı yatağın kenarına
attım, kalkıp giyinmek üzereydim. Ancak ayaklarım yere değ-
meden Vance'in eli dirseğime dolandı.

"Bekle." Beni bırakıp yataktan çıktı ve kıyafet yığınımına
doğru yürüdü, yolda yırtık külotumu kapmak için eğildi.

Vücudu gerçekten bir sanat eseriymiş. Mükemmel, yontul-
muş kaslar. Erkek gücü. Kıçının yuvarlak ve sert boğumları
ağız sulandırıyordu. Eğer bu bir geceden fazlası olsaydı, saat-
lerce dar belini yalayarak ve omurgasının dibindeki çukurları
izleyerek geçirirdim.

Vance'in omuzları minik hilallerle kaplıydı. Tırnaklarım. Daha önce bir erkeği işaretlemiş miydim? Hayır. Ancak hoşuma gitmişti. Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti.

Son zamanlarda kesinlikle kendimde değilim.

Kıyafetlerimi topladı ve yanıma getirdi ama ben onlara uzandığımda onları geri çekti. Bakışları çıplak bedenimde dolaşırken çenesindeki bir kas seğirdi. Daha önce sahip olduğu aynı çelişkili ifade yakışıklı yüzünü gölgeliyordu.

Sutyenim için elimi uzattım.

Vance başını salladı. Sonra giysi yumağım odanın öbür ucuna uçtu ve televizyonun altındaki şifonyere çarptı.

“Ne-”

Eğildi ve ağzını ağzıma yapıştırarak her türlü itirazı susturdu. Elleri kaburgalarımın altına inerek kalçalarımın üzerinde gezindi. Hızlı bir hareketle beni ayağa kaldırdı ve parmak uçlarımdan tutarak duşa götürdü.

Ardından Vance, bana bir gecenin ne kadar iyi olabileceğini gösterdi.

***

Kaldırım boyunca kafeye doğru aceleyle ilerlerken nefesim beyaz bir buluta dönüştü.

Dün gece ben Vance'in yatağında uyurken Quincy'nin üzerine sis çökmüştü. Sokak lambaları yoğun sisin içinde haleler oluşturunuyordu.

Omzumun üzerinden The Eloise'e baktım.

Dün geceki görevli hâlâ resepsiyonda duruyordu. Bu sabah görünmemek için arka sokak kapısından gizlice çıkmıştım. Şafak sökmüştü, Eloise ve Jasper'ın işe gelmesinden çok önceydi ama soruları göze almak istememiştim.

Lobinin ve birinci katın üzerinde görülebilen tek ışık, dördüncü katın üst köşesindeki ışıktı. Vance odasının penceresinde durmuş, ellerini pencerenin üst pervazına dayamış, kafenin önünden geçip dünden beri arabamı park ettiğim sokağa doğru ilerleyişimi izliyordu.

Ön cam buzla kaplıydı, bu yüzden kapıların kilidini açıp soğuk koltuğa yerleştim ve motoru çalıştırdım, dün geceyi tekrar oynatırken buz çözücüyü açtım.

Vücudum ağrıyordu. Kaslarım yıllardır bu kadar sert çalışmamıştı. Meme uçlarım sutyenimin içinde hassastı ve bacaklarımın arası da hassaslaşmıştı. Vizörü indirdim ve aynada şişmiş dudaklarımı inceledim.

Vance ve ben dün gece çok sert sevişmiştik. Ne zaman tükendiğini düşünsem, bana uzanmıştı. Seks ve uykuyu dönüşümlü olarak yapmıştık. Bitkin düşmüş olmalıydım ama şu anda, günlerdir sahip olmadığım kadar enerjim vardı.

Kahretsin, ne geceydi ama.

Bir yıl, bir ay, bir hafta önce, sadece bir eğlence, bir macera, bir dikkat dağınıklığı olduğumu bilmek beni rahatsız ederdi.

Vance'in sırları vardı. Kafedeki konuşmalarımız sırasında sorularımın çoğunu geçiştirmişti.

Belki bana güvenir ve tüm hikâyeyi anlatırdı. Belki de anlatmazdı. Bu noktada umurumda değildi. Dün gece nehirden bu yana ilk kez zihnimi kapatabilmiştim. Cormac'ın yüzü rüyalarımı işgal etmeden uyuyabilmiştim.

Bir yıl, bir ay, bir hafta önce Vance'ten daha fazlasını istedim. Bir ilişki istedim. Bir erkek arkadaş.

Muhtemelen bir sonraki eski erkek arkadaşım olacaktı. Kalbimi kıracak bir sonraki adam.

Şimdiyse... o bir amaç için bir araçtı. O benim adalet şansımı ve gidecekti.

Vance beni incitecek kadar uzun süre burada kalamazdı.

Ben de arabamı geri vites taktım ve kafeden uzaklaştım.

Eve dönüş yolunda The Eloise'in önünden geçerken, Vance'in hâlâ orada olup olmadığını görmek için dördüncü kattaki pencereye bakmama izin vermedim.

•••••

8. Bölüm

Vance

Kafenin kapısını açtığımda gerginliğim tepeme çıktı. Kahretsin, umarım Lyla'yla geçirdiğim dün gece bir hata değildi.

Kapının zili şangırdadı. Odanın sıcaklığı nemli paltomun içine sızdı. Rahatlatıcı, tatlı kokular burnuma dolarak midemin guruldamasına neden oldu. Kasabaya gelirken yolda atıştırdığım granola bar açlığını gidermeye yetmemişti.

Tezgâhın arkasında Lyla'nın bakışları bana doğru kaydı. Yüzünde bir gülümseme vardı. Beni gördüğünde gülümsemesi azalmadı. Çoğalmadı da. Bu sadece onun güzel gülümsemesiydi. Bir müşteri ya da bir arkadaş için nazik bir gülümseme. Dün gece bana verdiği gülümsemenin aynısıydı.

Seks her zaman sıradan olmaktan daha karmaşıktı, en azından benim deneyimlerime göre öyleydi. Bir kadın ne kadar bağlılığa ihtiyacı olmadığını söylerse söylesin, hatta ben bir bağlılık göstersem bile genellikle incinirdi.

Onun iyiliği adına, Lyla'nın bir istisna olmasını umuyor-

dum. Seks öyleydi. Açık ara, dün gece bir kadınla geçirdiğim en iyi zamandı. Belki ben buradayken de iyi vakit geçirmeye devam edebilirdik. Gülümsemesi bana umut vermişti.

Boğazıma düğümlenen nefesim gevşedi ve ben odayı geçerken serbest kaldı.

Beyaz seramik bir kupa alıp içine sade kahve doldurdu. “Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Evet.” Başımı sallayıp uzattığı fincanı aldım ve ellerimin ısıyı içine çekmesine izin verdim.

Dağlarda yağmur altında uzun bir gün daha geçirmiştım. Kemiklerimin derinliklerine yerleşen soğukluk ancak sıcak bir duştan sonra geçecekti. Yine de dumanı tüten kahve yardımcı olabilirdi. Bir yudum alıp içimi ısıtmasına izin verdim.

“Teşekkürler, Mavi.”

Lyla’nın başı yana eğildi. “Mavi mi?”

Göz kırptım.

“Ah.” Yanakları kızardı ve o çarpıcı mavi gözler -bir lakaba layık gözler- parladı. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.”

“Ne istersin?”

Kahvemden bir yudum daha aldım. “Şaşırt beni.”

“Pekâlâ.” Bu kez daha geniş bir şekilde gülümsedi.

Ona uzanıp, bu sabah otel odamdan kaçmadan önce yaptığım gibi onu öpme dürtüsüyle savaştım. Bugün yürüyüşe çıktığım sırada odaklanmak için çaba sarf etmem gerekmişti. Sık sık yüzünü hayal etmeme izin veriyordum, ben içinde hareket ederken gözlerinin karardığını hayal ediyordum. Bir noktada dalın birine takılıp düşmüştüm çünkü onu düşümde ıslak ıslak hayal etmekle çok meşguldüm.

Bu kadın büyüleyiciydi, aramızdaki kimya elle tutulur gibiydi. Hayatımda hiçbir kadının vücudu benim dokunuşumla Lyla'ninki gibi canlanmamıştı. Aletimin etrafında lanet bir mengene gibi titreyip kenetleniyordu, zevkten neredeyse bayılmıştım.

Nabzım hızlanırken aletim fermuarımın arkasında kıpırdandı.

Lyla alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda, bakışları sanki o da dün geceyi düşünüyormuş gibi düştü. Boğazını hızlı ve seksi bir şekilde temizledikten sonra sürprizim üzerinde çalışmaya başladı, bir tabak almak ve vitrini açmak için döndü.

Pencerenin yanında duran her zamanki masama ilerledim, boş olduğunu gördüğüme sevinerek sırt çantamı yere koydum. Paltomu boş bir sandalyenin arkasına asıp yerime oturdum ve Lyla bir elinde tabak, diğerinde cezveyle görünene kadar kahvemi yudumladım.

Bugün bana bir çeşit pesto soslu ızgara tavuklu sandviç getirmişti. Yanında da şekerlemeli bir *brownie* vardı.

Ağzım sulandı. Yemek için. Kadın için.

Bardağımı doldurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, bu harika. Teşekkürler."

"Elbette." Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Bugün dışarıdaydın."

"Öyleydim."

"Bir şey var mı?"

Bakışlarındaki hayal kırıklığı parıltısından nefret ederek başımı salladım. Bir gün ona farklı bir rapor vermek istiyordum ama dağlardaki arayışım sonuçsuz kalmıştı.

Cormac bunu kolaylaştırmayacaktı. *Orospu çocuğu*.

Lyla, "Tekrar doldurmak istersen bana işaret et," dedikten sonra tezgâha döndü.

O giderken içimi garip bir his kapladı. Bu kadar normal görünmesi hoşuma gitmemişti.

İhtiyacım olan son şey yapışkan bir kadındı. Orgazm dışında Lyla'ya sunabileceğim çok az şey vardı. Sıradan bir seks yapmaktan ve ertesi gün bunu tartışmamaktan gayet mutlu görünüyordu.

Bu tam olarak istediğim şeydi. Peki neden gittiğini görmek beni bu kadar rahatsız ediyordu?

Kafayı yiyorsun, Sutter.

Bu duyguyu üzerimden atarak yemeğime daldım. Kahve-min son damlalarını da bitirmek üzereydim ki kafenin kapısı açıldı ve Winslow Eden, elinde küçük sevimli bir kızla içeri girdi. Kızı mıydı?

Kızın saçları annesininki gibi siyahtı, kulaklarının yanında kıvrılmıştı. Çok şirindi ve bir yaşından büyük olamazdı. Winslow onu yürümesi için yere bıraktığında, kızın dengesini bulması biraz zaman aldı.

“Emma!” Lyla tezgâhın etrafından dolandı.

Kız koşmaya çalışırken Lyla'ya salya sümük bir şekilde gülümsedi. Tökezleyip öne doğru düştü ama Lyla onu kucaklamadan hemen önce kendini toplayıp ayağa kalktı.

“Nasılmış benim kızım?” Lyla onun yanağına bir öpücük kondurdu.

“Telaşlı,” diye cevapladı Winn. “Yeni bir diş çıkarıyor. Griff öğle yemeğinden sonra Hudson'ı çiftlikte birkaç iş yapması için aldı, biz de bir şeyler atıştırmak için kasabaya gelmeye karar verdik.”

“*Brownie*'ye ne dersin?” Lyla, Emma'nın yan tarafını gıdıkladı. “Ve annen için de bir *tripleshot latte*?”

“Evet, lütfen.” Winn esnedi ve Lyla’yı tezgâha kadar takip etti.

Winn ve Lyla konuşurken Emma etrafta dolanıyor, vitrinde parmak izleri bırakıyordu. Konuştuklarını anlayamayacak kadar uzaktaydım ama Lyla latte yapmanın ortasındaydı ki ifadesi sertleşti.

Winn ona dava hakkında bilgi vermiş olmalıydı. Muhtemelen hiç güncelleme yoktu.

Lyla gözlerine ulaşmayan zorlama bir gülümsemeyle başını salladı. Sonra kahveyi bitirdi ve tabağa yarım dilim *brownie* koydu.

Üçü birlikte bir masaya oturdular, kadınlar Emma’nın kekimi parçalamasını izlediler. Winn, kızının çikolatalı suratını temizledikten sonra Lyla’ya sarılıp vedalaştı ve kapıya yöneldi.

O kapıdan çıkana kadar telefonumdaki boş ekranla ilgileniyormuş gibi davrandım.

Lyla’ya baktığımda çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. “İyi misin?” diye sordum.

Omzunu silkti ve benimkinin karşısındaki sandalyeyi çekerek koltuğa yığıldı. “Bir şey duyup duymadığınızı sordum, hayır dedi. Beklediğim de buydu.”

Bekliyordu ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Benim ziyaretlerimde de hayal kırıklığına uğramasına daha ne kadar vardı?

“Winn sadece kasabayı yakından izlediklerini söyledi,” diye mırıldandı Lyla, sesi alçaktı. “Ve sen de onun kasabaya gelmesi için bir neden olmadığını söylemiştin.”

“Pek olası değil.”

Bakışlarını cama çevirdi ve bana o güzel profili incelemem için bir an verdi. Dün gece, gece yarısının sessiz ışığında da

aynısını yapmıştım. Yanına uzanmış ve pürüzsüz alnından burunun düz köprüsüne, yumuşak dudaklarının üzerinden zarif çenesine, sonra da ince boynunun sütununa kadar yüzünün çizgilerini takip etmiştim.

Bugün taktığı atkı avcı yeşiliydi. Otel odamın zemininde harika dururdu. Siyah Eden Coffee tişörtü ve dar kot pantolonu da öyle. Damarlarımda sıcaklık dolaştı.

“Yara izi nasıl oldu?” Sorusu, kafamdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettirmiş olabilirdi.

Cormac hakkında daha fazla şey öğrenmek istedikçe, cevaplayamadığım -cevaplamayacağım- sorularla karşı karşıya kalıyordum.

“Karisından mı kaldı? O gece, şey...” Onu boğdu. “Karşı koydu mu?”

Keşke ona evet diyebilseydim. Ancak gerçek şuydu ki, herhangi bir boğuşma kanıtı olmadığı için Cormac’ın Norah’ı hazırlıksız yakaladığı varsayılıyordu. Yaptıkları karşısında herkes gibi o da şok olmuştu.

Belki de karşı koymaya çalışmıştı ama adam çok iri ve güçlüydü. Kan zehirlenmesi raporu içki içtiğini gösteriyordu, muhtemelen akşam yemeğiyle birlikte birkaç kadeh şarap içmişti. Muhtemelen tepki veremeyecek kadar şok olmuş ve kafası karışmıştı, adamın onu boğarak öldürmesi sadece birkaç saniye sürerdi.

“Yara izi bir araba kazasından kalma.” Lyla’nın soruları arasında yanıtlaması en kolay olan bu gibi görünüyordu. “Sanırım yirmili yaşlarındayken. Bir gün mahallede koşuyormuş. Evinin önünde basketbol oynayan bir çocuk varmış. Top elinden kaçmış ve sokağa yuvarlanmış. Çocuk topun peşinden koşarken

karşıdan gelen bir araba olduğunu fark etmemiş. Cormac yakındaymış. Olmak üzere olanı görüp sokağa koşmuş ve çocuğu iterek yoldan çekmeyi başarmış. Arabanın tamponu ona çarptığında o yarayı almış.”

“Ah.” Lyla’nın kaşları bir araya geldi, şaşkınlık yüzünü buruşturdu. “Söylemeni beklediğim şey hiç de bu değildi.”

“Evet.”

Muhtemelen ona bıçaklı kavgaya karışmış, azılı bir suçlu hakkında hikâye anlatacağımı düşünmüştü.

Aynı yaralı yüzü paylaşan bir kahraman ve bir kötü adamı uzlaştırmak zordu.

Lyla şaşkınlığını üzerinden atarak dikkatini boş tabağıma verdi. Çabucak ayağa kalktı, tabağı ve peçetemi topladı. “Sana biraz daha kahve getireyim mi?”

“Hayır, teşekkürler. Muhtemelen gideceğim.”

“Tamam.” Başını sallayıp kafenin diğer ucuna doğru ilerledi.

Bir kez daha, dün gece onu dört kez beceren adam değil de herhangi bir müşteriymişim gibi yürüyüp gitmişti.

Başka bir gün, burada oturur ve haritalarımı incelerdim. Bugün geçtiğim bölgeyi işaretler ve yarının planını çizerdim.

Ancak şu anda, onun normalliği tenimin altını kazıyordu. Eşyalarımı topladım ve kafenin kapısından çıkarak kamyoneti mi otelin dışına park ettiğim yere doğru ilerledim.

İçeri girip sıcak bir duş almak yerine direksiyona geçtim ve Main’den aşağıya doğru sürdüm, kasabanın dışına çıkan otolya dönüşen yolu takip ettim.

Lyla’ya, Cormac’ın Quincy’ye gelmeyeceğini söylemiştim. Hâlâ herhangi bir kasabada, özellikle de Lyla’yla karşılaştığı yere en yakın olanında ortaya çıkacağından şüpheliydim. Yine

de bölge hakkında daha iyi bir fikir edinmek istiyordum, bu yüzden seksen kilometre ötedeki komşu kasabaya gittim.

Benzin istasyonu, bar ve küçük bir otel de dahil olmak üzere birkaç işyerinin bulunduğu bir noktadan başka bir şey değildi. Cormac'ın ve yara izinin bir neon tabela gibi göze çarpacağı türden bir yerdi. Acil bir durum olmadıkça gideceği bir yer değildi.

Bölgedeki en büyük şehir Missoula'ydı ama arabayla saatler, yürüyerek günler sürüyordu. Belki de o büyük kasabaya ulaşmak için dağlık bölgeden yürümüştü. Belki de gitmemişti.

Neredeydi? Nereye gidecekti?

Nedenini bilmiyordum ama içgüdülerim bana Quincy'den ayrılmamamı söylüyordu. Bu yüzden geri döndüm ve markette durmak için oteli bir kez daha atlayarak geri döndüm.

Kahvaltı ve yürüyüş atıştırmalıkları zulam azalıyordu. Bu yüzden mağazanın çift kanatlı kapısından içeri girdim, istiften bir sepet alıp koridorlarda dolaştım. Koridorun sonundan bir kadın geçtiğinde protein bar seçeneklerimi inceliyordum.

Kızıl saçları parlayarak gözden kayboldu.

Kalp atışlarım tekledi. Kaslarım gerildi. Tepkim istemsizdi.

Kızıl saç bana Cormac'ı hatırlatmıştı. Kızları. Zihnimde, onun bu markette olmasının mümkün olmadığını biliyordum. Kızın biri dondurma ya da *Lucky Charms** almaya çıkmıştı.

Yine de bir parçam o kadını takip etmek istiyordu. Yüzünü görmek, kontrol etmek. Kızıl saçlı bir yabancıyı ilk kez takip etmiyordum.

Ne yazık ki sadece kızıl saçtı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve silkelendim. Kızıl saçlı birini görüp de iki kere bakmadan durabilmem için kaç yıl geçmesi gerekiyordu?

* Ünlü bir kahvaltılık gevreği markası. -ç.n.

Eğer Cormac'ı bulamazsam, belki de sonsuza kadar...

Günlük hayatıma musallat olan bir hayaletti. Gitmesine izin veremediğim geçmişimdi. O bulunana kadar huzur olmayacaktı.

Bu yüzden bana bu hafta yetecek kadar, beş kutu granola bar alıp otele döndüm.

Duşum uzun, sıcaktı. Buharın omuzlarımdaki ve kalçalarımdaki gerginliği almasına izin verdim. Bugün iyi bir günde dik olabilecek bazı engebeli arazileri kat etmiştim ancak yağmur nedeniyle kayganlaşmıştı ve bu da zorluğu artırıyordu.

Enerjim azalıyordu ama Lyla buraya gelirse, yeni bir enerji bulabilirdim.

Sonunda suyu kapattığımda tenim çiğ ve kızarıktı. Lavanın başında durdum, kulaklarım kapıya odaklanmıştı, dün gecenin tekrarlanmasını umuyordum. Lyla'nın yumuşak vuruşunu. Ancak odanın dışında hiçbir ses yoktu, ben de havluyla saçlarımı kuruladım ve bir eşofman giydim.

Yapacak başka bir şey olmadığı için televizyonun kumandasını elime aldım, bir maç ya da başka bir şey açmak üzereydim.

İşte oradaydı.

Kapı çalındı.

Odayı geçerken aletim kabardı, kapıyı açarken gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmedim.

Lyla nefes nefese koridorda duruyordu. Yanakları merdivenleri koşarak çıkmış gibi kızarmıştı. Pazar günüydü. Eloise ve Jasper bugün burada değillerdi ama Lyla yine de muhtemelen resepsiyon görevlisinin dikkatinden kaçmaya çalışmıştı.

“Kafe kapalı,” dedi. “Eve gitmek istemiyorum.”

“O zaman gitme.” Kapıyı daha geniş açtım.

İçeri adım attı. “Ben-”

Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatarak söyleyeceği her şeyi durdurdum. Dilim dudaklarının kenarını okşarken tatlı tadının keyfini çıkardı.

Benim için dudakları aralandığında onu içime aldım, ağzının her santimini yalayıp yuttum. Ardından tam olarak daha önce planladığım şeyi yaptım. Atkıyı çıkardım ve yere attım.

Elleri göğsümde geziniyor, tırnakları tenime batıyordu. Bu kadın iz bırakmayı seviyordu, ben de buna bayılıyordum. Eğer dün geceki gibi tırnaklarıyla üzerime gelirse, sabaha kadar omuzlarım parçalanmış olacaktı. Umurumda bile değildi.

O benim eşofmanlarımı kalçalarımından iterken ben de kıyafetlerini çıkardım. Onu kaldırıp en yakın duvara yasladım. “Benim için ıslandın mı?”

Ben boğazını yalarken, “Evet,” dedi nefes nefese. Bacakları belime sarılmıştı.

Merkezine doğru bastırdım, aletimin tepesine karşı o kaygan sıcaklığı hissettim. Başka bir gece, onun tatlı kadınlığının tadına bakabilirdim ama çok sabırsızdım. Bu yüzden girişiyile aynı hizaya geldim ve içeri doğru ittim. “Siktir.”

“Vance.” Bir koluyla omuzlarıma yapıştı ve boynuma doğru uzandı. Diğer eli saçlarıma daldı, kısa tırnakları saç derimi kazıyor ve köklerini çekiştiriyordu. “Becer beni.”

“Lütfen de.”

Başını yana eğdi, göz kapakları çırpınarak kapandı. “Lütfen, becer beni.”

Dışarı çıktım ve içeri girdim. Sertçe.

Lyla haykırdı, iç duvarları çoktan nabız gibi atmaya başlamıştı.

“O maviyi ver bana.”

Bir an sürdü ama gözlerini açıp benimkilere kilitleyene dek dibine kadar gömülü bir şekilde bekledim.

Sıkıca duvara yasladım, onu becerirken ısıltılı bakışlarını tuttum. Ardı ardına vuruşlarla kendimi onun kıvrak bedeninde kaybettim.

“Ah, Tanrım.” Beklediğimden daha hızlı boşaldı ve bu ikimizi de şaşırtmış gibi dudaklarından bir nefes kaçtı. Saçlarımı kavrayışı sıkılaştı, işimiz bittiğinde neredeyse saç derimden bir tutam koparacaktı.

Sızının, acının tadını çıkardım ve erkekliğimin etrafında nabız gibi atarken onun sıkı sıcaklığına girmeye devam ettim. O lezzetli sıkışma, omurgamın dibindeki yapıyı tetikledi. Ardından kükreyerek boşaldım.

“Siktir, Mavi.” Boşalmam kemiklerimi titretirken görüşüm karardı, tek hissettiğim oydu.

Sonunda aşağı indiğimde Lyla omzuma yığılmıştı, pelte gibi bedenime sarılırken vücudu hâlâ sarsılıyordu.

Onu duvardan indirdim ve yatağa taşıdım. Örtüleri açıp çarşafın üzerine bıraktıktan sonra onu temizlemek için sıcak bir bez almak üzere banyoya gittim.

Bacaklarının arasına bezi bastırdığımda gözleri açıldı.

“Bana unutturuyorsun.”

“Sen de bana da unutturuyorsun.”

Quincy’ye yapmak için geldiğim şeyi unutmak gibi bir seçeneğim yoktu. Yine de bu durum, beni ışıkları söndürüp yatağa girmekten alıkoymadı.

Ya da gecenin geri kalanını ikimizin de unuttuğundan emin olarak geçirmekten.

9. Bölüm

Lyla

The Eloise Otelı nesıllerdir aıleme aıttı. Çocukken annem resepsıyonla ılgılenırken ben de lobıde oynar, konukları karşılar, onlara yardım ederdim. Gençken yazlarımı burada temizlık yaparak geçirir, kıyafet ve benzin parası için odaları temizlerdim.

Ancak geçtiğimiz haftaya kadar bu otelin cazibesini ilk kez gerçekten anlamıştım çünkü geçen hafta boyunca, aslında bir misafırdım.

Her gece işten sonra merdiven boşluğundan Vance'in dördüncü kattaki odasına çıkıyordum. Pelüş yatakta saatler geçiriyor, birbirimizi yorgunluktan bitap düşürüyorduk. Gecenin bir yarısı birlikte sıcak bir duş alıp sonra bahar yağmuru gibi kokan yumuşak havlularla kurulanıyorduk. Saat dörtte alarmım çalana kadar ölü gibi uyuyordum. Erkenden uyanıp, binadan gizlice çıkarak caddenin karşısındaki kafeye gidiyordum.

Bu otel bir sığınak hâline gelmişti. Ya da belki sadece Vance'ti.

“İşe mi gidiyorsun, eve mi?” diye sordu.

Üzerinde sadece tanıdık gri eşofman altı vardı, saçları parmaklarım yüzünden dağılmıştı, kapıyı açtı ve koridoru kontrol etmek için eğildi.

Boş olduğunu teyit edince, kenara yaslanıp kendini destekledi.

“İşe,” dedim kısık sesle, yatağın yanındaki koltukta tenis ayakkabılarımı bağlamak için eğildim.

Saçlarımın uzun tutamları dün geceki duştan dolayı hâlâ nemliydi, bu yüzden onları topuz yapmıştım. Tenim Vance gibi kokuyordu; sabun, baharat ve toprağın baş döndürücü bir karışımı. Çantamda sakladığım temiz külot dışında dünkü kıyafetlerimi giyiyordum. Bir tişörtle kot pantolon ofisimde beni bekliyordu.

Bir hafta boyunca kendi yatağında uyumadığımdan kimsenin haberi olmadığı için gizlice kafeye gidip üstümü değiştiriyordum.

Gizliliğin acelesi vardı. Şimdiye kadar her gece The Eloise’e gelerek ve her sabah şafak sökmeden ayrılarak ailemden uzak durmayı başarmıştım. Bir bakıma, hayatında ilk kez bir oğlana âşık olan bir genç kız gibi hissediyordum.

Vance asla bir oğlanla kıyaslanamazdı. Hele ki 1.85’lik boyuyla.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken pazıları esnedi ve kapıya yaslanarak durdu. Göğüs kaslarının üzerindeki tüyler sadece göğsünü daha geniş gösteriyordu. Daha güçlü. Dün gece dilimle karın kaslarının her santiminin izini sürmüştüm.

“Bugün dışarı çıkacak mısın?” Omzumun üzerinden pencerelere baktım. Dün gece birbirimize o kadar kaptırmıştık ki beni odaya çektiği andan itibaren neredeyse hiç ayrılmamıştık. Sonunda yatağa düştüğümüzde, ikimiz de perdeleri kapatacak enerjiyi kendimizde bulamamıştık.

Camın ötesinde, sadece Main'den gelen sessiz ışıklar çatıların ve binaların dış hatlarını aydınlatıyordu.

“Evet,” dedi Vance. “Gün doğmadan yola çıkacağım.”

“Boz ayılara dikkat et.” Ayağa kalkıp aramızdaki boşluğu geçtim.

Vance yüzümü ellerinin arasına aldı ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dili alt dudağımı yaladı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, ben ürperdikçe öpücüğü derinleştirdi, dili içeri kaydı ve tembel bir girdapla benimkini okşadı. Daha fazlasını isteyerek parmak uçlarımda yükseldiğimde, kollarını etrafıma dolayıp beni göğsümün sert yüzeyine çekti.

Sonra beni öptü. Tanrım, bu adamın beni öpüş şekli.

Sanki onun havasıydım, nefes alma sebebi. Sadece onun şehirde kalacağı süre boyunca takıldığımızı düşünürsek aptalcaydı. Yine de merkezimde bir nabız atarken öpücüğün içine gömüldüm. Arzu karnımın alt kısmında kıvrılıyordu.

Ancak ben o eşofmanları dar kalçalarından itemedim, Vance geri çekildi. “Eğer şimdi durmazsak...”

Saatlerce durmayacaktık. Vance'e gizlice girip çıktığımı, fark edilmemek için elimden geleni yaptığımı söylememe gerek yoktu, biliyordu. İnsanlar bizi birlikte görürse, bu sadece sorulara yol açardı.

Sorulara cevap vermiyorduk, birbirimizin sorularına bile vermiyorduk.

Vance bana Idaho'daki hayatı hakkında pek bir şey anlatmamıştı. Cormac hakkında daha fazla ayrıntı vermemişti. Geçen haftaki yatak sohbeti güvenli bir konu etrafında yoğunlaşmıştı: Ben.

Ailem hakkında konuşmuştuk. Quincy'de büyüyen hayat hakkında. Annemin bana nasıl yemek yapmayı öğrettiğini. Dün gece bana kafe hakkında soru üstüne soru sormuş, ben de ona mirasımı bu işi kurmak için nasıl kullandığımı ve yol boyunca atladığım bazı engelleri -çalışanlar ve masraflar- anlatmıştım.

Beni pür dikkat dinlemişti. Belki de gurur duymalıyım. Vance'ten önce hiçbir erkek hayatıma bu kadar ilgi göstermemişti. Çıktığım çoğu erkek, Eden Coffee'yi ilgi çekmek için bir rakip olarak görmüştü.

Vance'in gerçek merakı ferahlatıcıydı. Yine de ilgisinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Belki de çok güçlü olduğu içindi.

Ne de olsa sadece benden bahsediyor, ondan bahsetmiyorduk.

Tek bir kişisel bilgi bile paylaşmamıştı. Tutunabileceğim tek bir kırıntı bile yoktu. .

Bu sadece seksti. İnanılmaz, akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını kıvıran bir seksti. Vance'ten önce orgazmın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum. Vücudum onun elleri altında parçalara ayrılıyordu. Kendimi daha cesur, arzuladığım zevki alırken bulmuştum ve Vance bunu defalarca yapmıştı.

Başka bir kadın bu çizgiyi çizmeyi sorun etmeyebilirdi. O sadece her gece bir *Adonis* tarafından becerildiği için minnettar olurdu.

Yine de daha fazlasını arzuluyordum. Benim sorunum bu muydu? Hep daha fazlasını istemem miydi?

Bu adamın bana veremediği şeyi istiyordum.

Bununla bir sorunum var mıydı? *Belki. Belki de yoktu.*

"Ne kadar kalacağına karar verdin mi?" Paltomu dün gece yere düştüğü yerden alarak sordum. "İşe dönmen gerekiyor mu?"

“Henüz emin değilim,” dedi. “Sana haber veririm.”

Öyle mi? Yoksa bir gece bu odaya geldiğimde onu gitmiş mi bulacaktım?

Bu cevaplanmasını istemediğim bir soruydu, bu yüzden çantamı alıp bir omzumun üzerinden geçirdikten sonra masum bir öpücük için ona gittim.

“Görüşürüz.”

“Hoşça kal, Mavi.”

Bu lakap, tıpkı kafenin zili gibi beni her zaman gülümsetiyordu. Koridora adım attığımda yanaklarım ısındı, yalnız olduğumdan emin olmak için kendi kontrolümü yaptım. Ardından aceleyle merdiven boşluğuna yöneldim ve kapıdan içeri girmeden önce kısa bir süre arkama baktım.

Vance gitmişti.

Aceleyle aşağı inerek, The Eloise’in arkasındaki ara sokağa ve otoparka giden çıkışa ilerledim. Paltomun fermuarını çektim, binanın etrafından dolanıp Main’de koşarken ellerimi sıcak tutmak için ceplerime soktum.

Kafenin dışındaki kaldırıma ulaştığımda otele baktım ve camda Vance’i aradım. Vücudu camı dolduruyordu.

El sallamadım. Birinin beni sokakta görme ihtimaline karşı, bu riski göze almak istemedim. Sadece döndüm ve ön kapının kilidini açmak için çantamdan anahtarlarımı çıkararak kafeye doğru yürüdüm.

Dükkândaki sessizlik, hızla atan kalbimi sakinleştirmişti. Sabah saat dörtte dükkâna gelmeye başlamamın nedeni zorunluluktu. Quincy’nin geri kalanı uyurken, dikkatim dağılmadan sessizlik içinde çalışabiliyordum.

Kıyafetlerimi çabucak değiştirdikten sonra kendimi mutfak-

ğa attım. Bugün kahvaltıda tuzlu tereyağı ve kayısı reçeli ile ev yapımı tam buğday tostı yemek istiyordum, bu yüzden işe koyuldum.

Maya ve un kokusu normalde herhangi bir kucaklaşma kadar rahatlatıcıydı ama hamuru kabarmaya bırakırken omuzlarımdaki gerginliğin geçmesini bekledim. Normalde bu sessiz, erken saatlerde bulduğum huzuru bekledim.

Hiç gelmedi. Haftalardır sabahlarımda bir gariplik vardı. Nehirden beri.

Kafenin diğer ışıklarını yakıp halka açmadan önce bir latte içmek yerine, kendimi Vance'in koltuğunda oturmuş sokağa bakarken buldum.

Kamyoneti hâlâ otelin dışında park hâlindeydi.

Odasının ışığı kapalıydı.

Elim boğazıma uzandı, tenimi hissediyordum. Atkılardan bıkmıştım, bu yüzden bugün takmak için bir tane getirmemiştim.

Morluklar gün geçtikçe azalıyordu ve ayrıca kasabadaki herkes, şimdiye kadar neler olduğunu biliyordu. Quincy, Montana'da dedikodu bir kurşundan daha hızlı yayılırdı.

Bu yüzden mi Vance hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum? Bu küçük kasaba tarafından merakımı beslemek üzere eğitildiğim için miydi? Sırların kutsal olmadığını, bir meydan okuma olduğunu mu düşünüyordum?

Ya da belki de ben sadece fiziksel olarak yakınlaştığı adam hakkında bilgi edinmek isteyen bir kadımdım.

Düşünceyi savuşturdum. Ekim ayının ilk pazartesi günüydü. Özellikle yılın bu zamanında, kasabada çok az turist varken pazartesiler genelde sakin geçerdi,.

Böyle bir günde genellikle Crystal'ın kahve yapmasına ve

müşterilere hizmet etmesine izin verirdim, ben de o sırada pencereleri süslemek için saatlerimi harcardım, camın köşelerine beyaz örümcek ağları çizerdim. Fırında ürkütücü kurabiyeleirim ve tezgâhın üzerinde süs olarak bir kavanoz mısır şekeri olurdu.

Her yıl Cadılar Bayramı'nı iple çekerdim. Ancak sadece boya fırçamı bulup pencereleri süsleme düşüncesi bile dudaklarımın büzüşmesine neden oluyordu.

Tanrım, benim sorunum neydi? Ne zaman tekrar kendim gibi hissetmeye başlayacaktım? Nehirden bu yana haftalar geçmişti. Ruhuma bu kadar ağır gelmeyi ne zaman bırakacaktı?

“Lyla.”

“Ah!” Crystal'ın eli omzuma dokunduğunda sıçradım, neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. “Aman Tanrım. Beni korkuttun.”

“Çok özür dilerim. Arka kapıdan girdiğimi duyduğunu sandım.”

“Sorun değil.” Elimi salladım, sonra nefes aldım ve kalbimin boğazımda atmasının dinmesini istedim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Karanlıkta mı oturuyorsun?”

“Ah, ben sadece, şey... örümcek ağlarını nasıl boyayabileceğimi ve Şükran Günü'nden sonra onları nasıl kar tanelerine dönüştürebileceğimi çözmeye çalışıyordum,” diye yalan söyledim.

“İyi fikir. Yardım etmeyi teklif ederdim ama sanat projeleri konusunda umutsuzum.” Bana abartılı bir kaş çatı.

Bugün ruju turuncuydu, havuç rengindeydi. Crystal'ın ayın her günü için maviden kırmızıya ve yeşile kadar değişen farklı renkte bir ruju vardı.

İlginç doğası onu işe alma nedenimin bir parçasıydı. Mor

ruj sürdüğünde, kasabadaki bazı huysuz yaşlı adamların ona garip bakışlar atmasını umursamıyordu. Tarzına ve kendine güveniyordu.

Genelde ben de öyle hissederdim. Sadece, son zamanlarda değildi. Nehirden beri değildi.

Çürükler yüzünden miydi? Tamamen geçtiklerinde tekrar kendim gibi hissedecek miydim?

Bakışlarım yeniden pencerelere kaydı. “Ya bu yıl hiç ağ olmasa? Ya kar tanelerini atlasak?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Başka bir şey yapmak gibi mi? Örümcekler ya da her neyse?”

Ya da her neyse.

“Bir şeyler bulurum,” dedim ve ona zoraki bir şekilde gülümsedim. Onu tezgâha kadar takip edip gün için hazırlanmasına yardım ettim.

Her şey normalmiş gibi davrandım. Ciddiymişim gibi gülümsedim.

Crystal’ın saat altıda ön kapının kilidini açmasının üzerinden on dakika geçmeden zil çaldı ve kendime latte hazırladığım yerden başımı kaldırdım.

Vance kafeye girip tezgâhın önünde durdu. “Merhaba.”

“Günaydın.” Şimdiye kadar çoktan dağlara gitmiştir diye düşünmüştüm ama Crystal buradayken sormadım.

Beresi dağınık saçlarını örtüyor, paltosu geniş omuzlarını sarıyordu. O parlak, berrak gözler tepeden tırnağa vücudumu taradı. “Kahve.”

“Otelde yok muydu?”

“Seninki daha iyi.”

Evet, öyleydi. “Paket mi?”

Başını salladı. “Lütfen.”

Lütfen. Dün gece Vance her boşalmak istediğimde bana lütfen dedirtmişti. Beni yalvartmıştı ve bu boşalmayı çok daha tatlı kılmıştı. Karton bardağını doldururken yanaklarım kızardı.

Mutfaktan getirdiğim zamanlayıcı, ekmeğin piştiğini işaret ederek öttü.

“Ben bakarım,” dedi Crystal ve bizi yalnız bıraktı.

“Hoşuna gitti, değil mi?” Vance’in sesi derin bir mırıltıydı. “Benim lütfen demem.”

“Evet ama ben de lütfen diyen kişi olmayı seviyorum,” diye fısıldadım.

“Not edildi.” Ağzının köşesi yukarı kalktı. “Bunu sana sonra söyleteceğim.”

“Tamamdır, Sutter.” Kahvesini uzattım, ödemeye çalıştığımda başımı salladım. “Benden olsun.”

Vance cüzdanına uzandı ve beş dolarlık bir banknot çıkardı. Tezgâhın üzerine koyarken göz kırptı. “Görüşürüz, Mavi.”

Elinde kahvesiyle uzaklaştı. Dağlara kaçıyordu.

O kapıya doğru yönelirken içimi garip bir duygu kapladı. Kıskançlık gibi bir şeydi.

Hayatımda ilk kez, olmak istediğim son yer bu duvarların arasındaydı. Pişirmek, hizmet etmek ve gülümsemek istemiyordum.

“Vance?” Onu durdurarak seslendim.

Durdu. “Efendim?”

“Bugün seninle gelebilir miyim?” Ne diye sormuştum ki? Çalışmam gerekiyordu. Çalışmam gerekmiyor muydu?

“Elbette,” diye tereddüt etmeden kabul etti.

Kalbim dörtlüğe koştu. Spontane olmak bana göre değildi ama işten kaçma fikri çok doğru geliyordu. “Arabamı eve götürmem gerek. Beş dakika sonra ara sokakta buluşalım mı?”

“Tamam.”

Tezgâhtan o kadar hızlı uzaklaştım ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Aceleyle Crystal’ın ekmeklerimi soğutma raflarına yerleştirdiği mutfığa gittim. “Hey, bugünlük izin yapsam sorun olur mu?”

Sanki bu soru onu şok etmiş gibi gözlerini kırptırdı. “Pazartesi günleri çalışmaman gerekiyor.”

“Ha?”

“Beni işe aldığında pazartesi günleri izin yapacağını söylemiştin.”

“Ah.” Yine de yalnız çalışmasına asla izin vermemiştim.

Onunla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen benden kaynaklıydı.

“Eğer senin için de uygunsa bugün izin alacağım.”

“Elbette.” Gülümseyerek duruşunu dikleştirdi. Kahverengi gözleri parlıyordu. “Ben halledebilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum,” dedim, sonra da ceketimi ve dünkü kıyafetlerimi almak için aceleyle ofisime gittim.

Crystal fark etmesin diye onları çantama tıktırıp arabama yöneldim. Her sabah olduğu gibi camlar buzla kaplanmıştı. Eşyalarımı içeri atıp camları hızlıca sildim, tam o sırada Vance kamyonunu sokağa çekti.

Arabaya binip evime doğru yola çıktım.

Quincy’de çok fazla yeni ev yoktu. Eden Coffee için Main’deki binayı satın alıp yenilemenin yanı sıra, mirasımı şehirden yaklaşık iki mil uzakta hayalimdeki evi inşa etmek için de kullanmıştım.

Çiftlik evi tarzındaydı, güzel beyaz dış cephe kaplaması ve şirin bir verandası vardı. Siyah panjurlar teneke çatının gölgesine uyuyordu. Üç yatak odası, geniş bir mutfak ve bir ofis

bulunuyordu. Mahalledeki diğer evler büyüyen ailelere ev sahipliği yapıyordu. Bu ev için de hayal ettiğim buydu. Bir aile.

Garaj yoluna girip park ettiğimde, büyüleyici evime bakarken göğsüme bir ağırlık çöktü.

Ya hiç aile olmazsa? Ya sadece ben olursam?

Vance'in kamyonetinin kapısının çarpması beni bu düşünceden uzaklaştırdı ve arabamı kapatıp dışarı çıktım, ön kapıdan içeri girebilmek için garaj yolunda ona katıldım.

"Güzel yer." Her zaman bana yaptığı gibi tepeden tırnağa her şeyi içine çekti.

Onun tarzı buydu, değil mi? İnceledi. Değerlendirdi.

"Sadece daha sıcak bir şeyler giymek istiyorum," dedim.

"Acele etme." Beni içeri kadar takip etti, ben koridordan yatak odama doğru koşarken kapıyı arkamızdan kapattı.

Kalın bir *sweatshirt* ve yürüyüş botlarını giymem sadece birkaç dakika sürdü. Ardından bir palto, şapka ve eldiven alarak oturma odasına geçtiğimde, Vance'i eğilmiş hâlde duvarda asılı çerçeveli bir fotoğrafı incelerken buldum.

"Bu ailen mi?" diye sordu gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

"Evet. Bunlar annem, babam ve kardeşlerim." Yanına geldim ve eski tarihli fotoğrafı inceledim. Bu fotoğrafın önünden her gün geçmeme rağmen, uzun zamandır bakmamış olmam çok garipti.

"Knox'un lisedeki son senesiydi," dedim. "Annem geçen gün ailemiz çok büyüdüğü için yeni bir fotoğraf çektirmemiz gerektiğini söylüyordu."

Kocalar. Eşler. Çocuklar.

Mateo ve ben, ailemizdeki tek bekâr kişiler olarak şüphesiz birlikte eşleştirilecektik.

“Büyük bir ailen var mı?”

Vance doğrulup fotoğraftan uzaklaşırken dudaklarından tek kelime çıkmadı.

Görünüşe göre diğer tüm kişisel konularla birlikte ailesi de yasak bölgeydi.

“Doğru,” diye mırıldandım. “Çok kişisel. Beni her gece anlamsızca becerebilirsin ama orada biter.”

“Lyla-”

“Sorun yok.” Bileğime hafifçe vurdum. Sorun yok değildi. Şu anda hiçbir şey iyi değildi. Eğer kendime karşı dürüst olursam, bu patlamanın Vance’ten çok benimle ilgisi vardı.

Az önce taktığım şapkayı çıkardım, çok sıcak hissediyordum. *Sweatshirt* bir anda boğucu gelmeye başladı. “Aslında, sanırım bugün evde kalacağım. Sen bensiz git.”

Vance’in yüzü okunmuyordu. Belki rahatlamıştı. Belki üzgündü. Belki de sinirlenmişti. Hiçbir fikrim yoktu.

“Başka zamana.” Bana başıyla selam verdi, sonra evin girişine doğru yürüyüp kapıdan çıktı.

Onu durdurmadım. Bunun yerine eşofmanımın eteklerine uzandım ve onu gövdemden sıyrıp yere attım. “Hah!”

Benim sorunum neydi? İşte olmak istemiyordum. Evde olmak istemiyordum, hiçbir yerde olmak istemiyordum. Vance’le yatıyordum ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Her şey *yanlıştı*.

Üstelik bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Ayaklarımı mutfığa gitmek için zorladım. Belki evdeki en sevdiğim oda beni daha kendim gibi hissettirirdi. Ancak sonra, oturma odasının duvarlarından birine astığım dekoratif aynada kendi yansımam gözüme çarptı.

Bu beni durdurdu.

Boğazım yeşilimsi sarıya boyanmıştı ama hâlâ siyah ve mavi birkaç daire vardı. Aynaya yaklaşıp o halkaları inceledim.

Parmak izleri. Cormac'ın parmak izleriydi.

Orospu çocuğu.

“Cormac.”

İlk defa adını yüksek sesle söyledim.

“Cormac.” Sesim daha güçlüydü. Daha sert. Daha kızgın.

Adını biliyordum. Suçlarını biliyordum. Vance sayesinde biliyordum çünkü bana saldırgan hakkında söylediği her kelimeye inanmışım.

Bu arada, ailesinden hiç bahsetmemişti. Arkadaşlarından. İşinden. Hayatından. Gerçekten paylaştığı tek şey Cormac'tı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Vance kimdi? Ya yanıliyorduysam? Bana polis olduğunu söylemişti ama rozetini hiç göstermemişti. Ben de hiç görmek istememişim.

Winn kendi rozeti olmadan hiçbir yere gitmezdi. Çiftlikte bir aile yemeği için annemle babamın evine gittiğinde bile rozetini yanında götürürdü.

Bir haftamı Vance'in otel odasında uyuyarak ve görünürde rozet olmadan geçirmişim.

“Aman Tanrım.” Kollarımı belime doladım, başım dönüyordu.

Bana söylediği her şeyi Winn'den saklamışım. Benden sessiz kalmamı istemişti, ben de kabul etmişim. Ya büyük bir hata yaptıysam?

Cormac'ı o nehirde bulduğum gün, selam vereceğini düşünmüştüm. Yollarımız ayrılmadan önce havadan sudan konuşacağımızı sanmışım. Ona güvenebileceğimi düşünmüştüm.

Vance'e de gvenmiştim.

Vance'e kr krne inanmıştım çünkü bana duymak iste-
diğim her şeyi söylemişti. Karnım kasıldı.

"Tam bir aptalsın," diye terslendim yansımama, sonra da
anahtarlarımı kaptığım gibi garaja doğru koşmaya başladım.

Karakola giderken Vance'e ihanet etmiyormuş gibi davrandım.

10. Bölüm

Vance

Otelin eşiğinden adımımı attığım anda bir farkındalık hissettim. Bir şeylerin yanlış olduğuna dair. Bu sabah Ly-la'nın evinden ayrıldığımdan beri içimde bir düğüm vardı.

Çözölmüştü.

Endişelenmek zorunda olmadığım için değildi, kaçınılmaz olandan korkmayı bırakabildiğim içindi.

Winslow Eden maun resepsiyon masasının yanında durmuş, ben içeriye doğru yürürken gözlerini bana dikmişti.

Yanında Eloise dik oturmuş, gözleri kısılmıştı. Jasper'ın yüzü granit gibiydi, yüz hatları kilitlenmiş, elleri yumruk olmuştu. Karısının önüne atlamaya ve onu tehlikeden korumaya hazır görünüyordu. Tekrar.

Bu utanç verici değil miydi? Bu insanların *benim* bir tehdit olduğumu düşünmeleri?

Resepsiyona bir metre kadar yaklaştığımda Winn masanın kenarından uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Siyah düğmeli bir bluz ve kot pantolon giymiş, koyu renk saçları

omuzlarına dökülmüştü, rahatsız edici olmamalıydı ama rozeti çok açıktı...ve silahı.

O silahını kullanmaktan korkmayan bir kadındı.

Birbirimizden bir metre uzakta durduk. Bakışlarıma karşılık vermek için çenesini yukarı kaldırdı.

“Şef Eden.” Başımı eğdim.

“Memur Sutter.” Sesi soğuktu. Sakindi. Ölümcüldü.

Yani polis olduğumu biliyordu. Sürpriz değildi, yine de kötü olmuştu. *Kahretsin.*

Winn, “Sanırım bir konuşma yapsak iyi olacak,” dedi.

Lobideki şömineye ve bir sehpanın etrafına dizilmiş deri koltuklara özlemle baktım. Bu konuşmayı burada yapma şansımız yoktu, değil mi?

“Senin araban mı? Yoksa benimki mi?”

***

Quincy polis karakoluna vardıktan iki saat sonra beni esir alan sandalyeden kalktım ve Winslow’un masasına doğru elimi uzattım.

“Beni dinlediğin için minnettarım,” dedim.

O da ayağa kalktı ve başını sallayarak elimi sıktı. “Lyla geldiğinde üzgündü. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyor.”

“Öyle. Eğer sorun yoksa, bunu ona söyleyen kişi ben olmak isterim.”

“Bu gece.” Winn bir kaşını kaldırdı, sessiz bir tehditti bu. Lyla’ya gerçeği söyleyecek kişi olmak istiyorsam, zaman daralıyordu.

“Bu gece.” Sandalyenin arkasından montumu aldım ve çekiştirerek giydim. Ardından yürüyüşe çıkarken yanıma aldığım sırt çantamı taktım.

Winn onu odaya bırakmama izin vermemiştir. Onun yerine beni plakasız aracıyla doğrudan karakola götürmüştü. Kıcımlı bir sorgu odasına oturtmasını beklemiştim ama bana merhamet göstererek bu konuşma için ofisini seçmişti.

Sadece polisler bir şefin ya da başkomiserin ofisinin bir sorgu odasından daha kötü olduğunu anlardı.

İçeri girdiğimizde üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosya masasının üzerinde duruyordu ve benim görmem için açıkta bırakılmıştı. Ancak buraya geldiğimizden beri ona dokunmamıştı. Muhtemelen ikimiz de içinde ne olduğunu bildiğimiz içindi.

Şeytanlarım.

Cormac. Vurulma.

Bana bildiklerini anlatmak yerine hikâyemi sormuş, sonra da dinlemişti. Bitirdiğimde, bana yapılabilecek azarların en büyüğünü çekmişti.

Her zaman kaptanımın adam azarlamada en iyisi olduğunu düşünmüşümdür ama lanet olsun, Winn ona ders verebilirdi.

Cormac'la ilgili olarak onunla iletişime geçmediğim için beni azarlamıştı. Bir suçlu hakkında bilgi paylaşmadığım için. Suç mahallini kirlettiğim için. Bana haddimi bildirmiş ve bu süreçte sözünü sakınmamıştı.

Lanet olsun, onu ilk gördüğümde sevmiştim. Hâlâ hoşlanıyordum. O azarlanma saygıyla yapılmıştı. Dengeliydi.

Bu yüzden onu çok takdir ettim. Eminim ofisinin dışındaki nezarethanede çalışan polisler de ona hayranlık duyuyorlardı. Aksi takdirde aptal olurlardı.

Winn, "Yüzbaşıınıza bir telefon açmalıyım," dedi. "Ardından sana şehrimden defolup gitmeni söylemeliyim."

"Yapmalısın." Peki yapacak mıydı?

“Benim yetki alanım Quincy,” dedi. “Şerifin hem ilçe hem de arama kurtarma yetkisi var.”

Yani kasabanın sınırlarının ötesinde eli kolu bağılıydı.

Benimki değildi.

Winn omzunu silerken sırttı. “İnsanların yürüyüşe çıkmasını engelleyemem.”

Ayrıca, eğer Lyla’ya zarar veren adamın izini sürmek için şu anda tek kaynağı bensem, yoluma çıkmayacaktı.

“Peki ya FBI?” diye sordum.

Uzun bir süre bu konuyu düşünürken kaşları birbirine yaklaştı. “ADÇ’yi yerel bir ajana ileteceğim. Eğer araştırmayı onlar seçerse, yollarına çıkmayacağım.”

Lanet olsun.

Sanırım beni yalnız bırakması gerçek olamayacak kadar iyi olurdu. Ancak o da kuralları hiçe sayarken, bana kurallara uymam konusunda ders veremezdi.

“Pekâlâ.” Başımı sallayıp kapıyı açtım ve ofisinden dışarı çıktım.

Çıkışa doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama istasyonun dışına çıkana kadar bakışlarımı önde tuttum.

Ekim ayının serin havası yüzüme çarptığı anda bir aracım olmadığını fark ettim. “Siktir.”

Kış geliyordu ve günler gittikçe kısalıyordu. Saat daha altı olmasına rağmen güneş çoktan dağların ardında batmıştı. Quincy’nin üzerine karanlık çökmüştü ve günün büyük bir kısmını yürüyüş yaparak geçirmiş olmama rağmen, bir ayağımı diğerinin önüne koyup şehir merkezindeki otele doğru yürüdüm. Ancak içeri girmek yerine ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkardım ve doğruca kamyonetime yöneldim.

Lyla'nın evinin ışıkları yanıyordu, bir sürü pencereden altın sarısı bir parlaklık yayılıyordu. Garaj yoluna park ettim ama motoru kapatmadım.

Belki de Winn'e gittiği için ona kızmalıyım. Belki de ihanete uğramış hissetmeliydim.

Fakat bu benim suçumdu.

Çok fazla sır vardı.

Ne kadar zamandır hepsini kendime saklıyordum? Tiff bile tüm gerçeği bilmiyordu. Cormac kaybolduktan sonra çıkmaya başlamıştık ve hikâyenin bazı kısımlarını öğrenmiş olsa da tamamını hiç duymamıştı.

Eğer bu kamyondan inip Lyla'nın kapısını çalarsam, Cormac'm neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

Buna hazır mıydı? Ben hazır mıyım? Dört yıl olmuştu ve lanet olsun, bunu tek başıma taşımaktan yorulmuştum.

Başarısız olmaktan yorulmuştum. Uykusuz gecelerden yorulmuştum.

Yıllardır uyuduğum en iyi uyku geçen haftaydı. Lyla ve ben saatlerce seks yapmıştık, birbirimizi yordüğümüzda uyuyakalmıştım ve onun alarmı saat dörtte çalana kadar uyanmamıştım.

Winn kıcımlı kaldırıp buraya gelmemi söylemişti ama bu çiftlik evine bakmamın asıl nedeni Lyla'yı kaybetmeye hazır olmamamdı.

Bu çok yakında olacaktı. Eve döndüğümde onu kaybedecektim.

Ya da bu gece kapıyı yüzüme kapattığında.

Kamyonetime stop ettirip dışarı çıktım, verandasına çıkan merdivenleri tırmanırken ellerimi ceplerime soktum. Sonra zile basıp nefesimi tuttum.

İçeriden ayak sesleri duyuldu. Dışarıda kimin olduğunu

görmek için parmak uçlarında yükselirken yüzü kapının cam bölmesinde belirdi. Beni gördüğü anda güzel yüzü sertleşti.

Sertlik güzel yüzünde garip duruyordu, yersiz. Gülümsemesini yok eden pislik olduğum için beni de *siksinler*.

Bu konuda en az Cormac kadar kötüydüm.

Lyla tereddüt etti, kapının kendi tarafında kıpırdamadan duruyordu.

Saatlerce orada durduğumu hissettim, soğuk gece havasında sığ nefeslerim bembeyazdı. Sonunda sürgüyü çevirdi.

Şükürler olsun. O eşikte dururken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ayakları çıplaktı. Ayak parmakları üşüyecekti ama davetsiz içeri girmek istemedim.

Zaten izin vermezdi.

“Sen gerçekten polis misin?” diye sordu.

Alnım çatıldı. Eğer ilk sorusu buysa, bu her şeyi sorguladığı anlamına geliyordu. Başından beri ona yalan söylediğimi düşünüyordu. *Lanet olsun*.

“Evet,” dedim. “Kootenai County Şerif Ofisi’nde, Kırsal Birim’de görevli bir yardımcı şerifim. Rozetim yok. Montana’da işe yaramazdı, bu yüzden onu geride bıraktım.”

Aşağı yukarı gerçek buydu.

Bazı sırlar bu gece için değildi.

“Coeur d’Alene’de büyüdüm. Açık havayı hep sevmişimdir. Yürüyüşü. Balık tutmayı. Avlanmayı. Ancak aynı zamanda polis olmak istedim. Sanırım işimin dünyanın en iyisi olduğunu söyleyebiliriz.”

Belki de sadece bir rehber olmalıydım. Belki de Kuzeybatı Pasifik’e vahşi doğa macerası aramak için gelen zengin turistlere hizmet veren bir şirkette çalışmalıydım.

Belki de bunu henüz göz ardı etmemeliydim. Soruşturmanın sonucuna bağlı olarak, bu benim yedek seçeneğim olabilirdi.

“Sana nasıl inanabilirim?” Yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi, sanki bunu sormaktan bile nefret ediyordu. Bir ay önce olsa sormasına gerek kalmazdı.

Ancak sonra Cormac’la tanışmıştı ve bir insanın güven duygusunu nasıl yok edebileceğini ilk elden biliyordum.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve hızlıca bir gazete makalesi açtım. “Bu bahar, on altı yaşında iki çocuk yürüyüşe gitti. Hızlı bir fırtına çıktı ve kayboldular. Dışarı çıktım ve onları buldum.”

Gazete beni kahraman ilan etmişti. Sadece aylar sonra kötü adam olmam ironikti.

Makaleyi aşağı doğru kaydırarak Alec ve benim kurtarma sonrasında çekilmiş fotoğrafımıza ulaştım. İkimiz de taba rengi kanvas yürüyüş pantolonları ve aynı renk düğmeli gömlekler giymiştik. Rozetim yaz güneşinin altında Alec’in kel kafası kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Telefonu Lyla’ya vererek, makaleyi taramasını ve fotoğrafı incelemesini bekledim. Yazının sonuna geldiğinde omuzları çöktü.

“Teşekkürler.” Telefonumu geri verdi, sonra kollarını kavuşturdu. “Winn’e kim olduğunu söyledim.”

“Karakoldan yeni geldim.”

Yüzünden bir suçluluk ifadesi daha geçti.

“Sorun yok,” dedim.

Lyla omzumun üzerinden karanlığa baktı. Yüzümden başka her yere baktı.

“Ayak parmakların üşüyor mu?”

Bakışlarını indirdi, sanki kendi ayaklarını unutmuş gibiydi.
“Evet.”

“Çorap giy. Ben beklerim.”

Başını sallayarak döndü ve kapıyı kısmen kapattı. Bir dakika sonra geri döndü, ayakları kalm yün çoraplarla kaplıydı. Bir de kazak giymişti.

Evine davet edilmediğim için soğuktan korunmak amacıyla kendini sarıp sarmalamıştı.

Kahretsin.

En azından ona hak ettiği gerçeği verebilir, sonra da bununla barışması için onu yalnız bırakabilirdim.

“Alec, şu makalede benimle birlikte fotoğrafı olan adam,” dedim. “Taşra birimi şerif departmanının küçük bir parçası, bu yüzden çoğu zaman yalnız çalışıyorum. Ama bir anlamda onu ortağım olarak görebilirsin. Sadece dört yıldır buralarda. On-
dan önce ortağım Alaska’dan bir adamdı.”

Lyla kıpırdandı, dinlerken kapının çerçevesine yaslandı, sanki bugün onu o kadar yormuştu ki desteğe ihtiyacı vardı.

“Açık havaya olan sevgisi benimkinin on katıydı. Hayatta kalmaya çalışırdı. *Alone** adlı programa katılmak için başvurduğundan bahsetmişti. Hiç izledin mi?”

“Evet,” diye mırıldandı.

“Çok yetenekliydi. Bana çok şey öğretti. Kartal İzci olarak öğrendiğimden çok daha fazlasını.”

“Kartal İzci miydin?”

“Evet.” Başımı salladım. “Diğer çocuklar lisede basketbol ya da futbol oynardı. Ben izciydim.”

Gerçek anlamda. Mecazi anlamda.

* Hayatta kalma temalı bir reality şovdur. Katılımcılar, genellikle on veya daha fazla kişinin zorlu doğal ortamlarda yalnız başlarına hayatta kalmaya çalıştığı bir dizi mücadeleye katılır. -e.n.

Kolluk kuvvetlerine girmeye karar verdiğimde kimse şaşır-mamıştı.

“Alaska’dan gelen o adam Cormac’tı. O benim ortağımdı.”

Lyla’nın soluğu gecenin sessizliğinde yankılandı.

“Sadece ortağım değil, benim en iyi arkadaşımdı. Danışma-nımdı, bana işi öğretendi.”

Bakışları benimkilere kaydı. “Demek onun hakkında bu yüzden bu kadar çok şey biliyorsun.”

“O iyi bir adamdı. Onu örnek alırdım. Ondan bir şeyler öğ-rendim. Bir bakıma, o benim olmak istediğim kişiydi.”

“Vance...”

“Bu hiç mantıklı değil. Benim tanıdığım Cormac karısına ta-pardı. Çocuklarının üzerine titrer ve ailesine tüm dünyası onlar-mış gibi davranırdı. O iyi bir adamdı.” Ya da ben öyle sanıyordum. “Dört yıl oldu. Dönüştüğü canavarı nasıl görmedim? Bunu nasıl gözden kaçırdım? Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?”

O parlak mavi gözler çok samimiydi. Çok dürüst. “Üzgünüm.”

“Ben de.” Ona hüznle gülümsedim. “Eğer onu ben bula-mazsam, kimse bulamaz. İşinde çok iyi biri. Çok dikkatli. Ama o gece ne olduğunu bilmek zorundayım. Neden yaptığını bil-mek zorundayım.” *Onları neden öldürdüğünü.*

Çaresizlik sesimi çatlatırken Lyla’nın yüzü yumuşadı. “Bu-gün her şeyi mahvettim mi? Winn’e giderek?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Başından beri ona gitmeliydim.”

“Ne dedi?”

“Bir adamın yürüyüş yapmasını engelleyemeyeceğini söyledi.”

Lyla’nın dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. “Ger-çekten mi?”

“Cormac’ın sana yaptıklarından dolayı bulunmasını istiyor. Ben onun en iyi şansuyım.”

“Ve benim.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra nefesini verirken dimdik durdu. “Bana anlattığın için teşekkürler.”

“Daha erken anlatmadığım için üzgünüm.”

“Muhtemelen yeniden yaşamak için en kolay şey değildir.”

Elbette bunu neden kendime sakladığımı anlayacaktı. Lyla Eden’da eşsiz bir özellik vardı. *Kalbi.*

Kafede nazik bir gülümsemeyle bekleyen kadındı. O kadar istikrarlı, o kadar sabit bir kadındı ki ona her şeyi anlatmamak çaba gerektiriyordu.

“İyi geceler.” Gitmek için döndüm. Botlarım verandanın tahtalarına vuruyordu ama ben merdivenlerden inmeden Lyla adımı seslendi.

“Vance?”

Döndüm. O güzel gözler bekledi.

Eve doğru bir adım attı, sonra kapıyı ardına kadar açtı. “İçeri gel.”

“Emin misin?”

“Lütfen.”

Ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu ama daha bu sabah ona lütfen dedirteceğime söz vermiştim.

Bu sözü yerine getirmenin zamanı gelmişti.

Verandayı geçip içeri girdim ve kapıyı kapattım. Sonra, tam girişte, dudaklarımı dudaklarına mühürleyip kazağıyla çoraplarını soydum. Diğer kıyafetlerini de çıkardım.

Duvara yaslayıp aletim içine gömüldüğünde, dudaklarımı kulağına doğru eğdim. “Gelmek istiyorsan lütfen de.”

Kadınlığı, aletimin etrafında çırpınırken omuzlarından bir ürperti geçti. “Lütfen.”

11. Bölüm

Lyla

“**B**ugün de izin mi alıyorsun?” Crystal’ın kaşları havaya kalktı, neredeyse saç çizgisini sıyracaktı. “Yine mi?”

“Hmm, zorunda değilim.” Bugün işten kaytarmak istiyordum ama bu onu rahatsız edecekse yapmazdım. “Kalabilirim.”

“Hayır!” Başını salladı ve kollarım havada salladı. “Sadece şaşırdım. Git hadi.”

“Emin misin-”

“Görüşürüz.”

İçimde bir parça suçluluk duygusu belirdi ama mutfığa son bir kez bakarken bu duyguyu bir kenara ittim. Bu sabah dörtten beri burada yemek pişiriyordum. Hem vitrin hem de dolap doluydu. Hazırlık işlerinin çoğu bitmişti ve her tabak, her kahve fincanı temizdi.

Üst üste ikinci gün Eden Coffee’yi Crystal’ın ellerine bırakıyordum. Eğer bugün de dünkü gibiyse, endişelenecek bir şeyim yoktu.

Bu sabah geldiğimde kafe tertemizdi ve mutfak parlak

floresan ışıkları altında pırıl pırıl parlıyordu. Crystal bulaşık makinesinin yanındaki rafları yeniden düzenlemiş, kâselerle tabakları değiştirip aşağıya taşımıştı. Tabakları kâselerden iki kat daha sık kullanıyorduk ve şimdi onları almak daha kolaydı.

Bu küçük bir değişiklikti, benim bile yapmayı düşünmediğim bir değişiklikti. Şimdi, bunu yıllar önce yapmamız gerektiği apaçık ortadaydı.

Crystal'a, "Teşekkür ederim," dedim ve ona zam yapmayı aklıma not ettim.

"Elbette." Gülümsedi, kireç yeşili dudakları genişçe aralandı.

Bugün tek başına idare edebilirdi ama belki de başka bir barista tutmamın zamanı gelmişti. Ben yokken ona yardım edecek birini. Hafta sonları ya da bunun gibi günlerde, olmak istediğim başka bir yer olduğunda çalışacak yarı zamanlı bir çalışan.

Vance ve ben bugün dağlara, dün gitmediğim yürüyüşe gidiyorduk. Onu yatağımda bırakmıştım, saçları beyaz bir yastığa dağılmıştı. Ben yatak odasından çıkmadan önce, arayışına eşlik etmek isteyip istemediğimi soracak kadar uyanmıştı.

Dün gece Cormac hakkındaki itirafından sonra, evet demek kolay olmuştu.

Yine de öncesinde Crystal'ın sorumluluğu almaktan mutlu olmasını sağlamam gerekiyordu. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, mutludan da öteydi.

"Dün gelmiş geçmiş en tatlı esmer geldi," dedi. "Biraz flört ettik. Bugün tekrar gelmesini umuyorum."

"Ooo." Güldüm. "Umarım geri gelir."

Kafede tanıştığı bir kadın ya da erkekle ilk kez çıkmıyordu. Crystal fırından yeni çıkardığım elmalı çörekler kadar tatlı-

dı, onu işe almamın bir nedeni de çok arkadaş canlısı ve açık olmasıydı. Ancak müşterilerle dedikodu yapma eğilimi vardı, bu yüzden konuşulacak özel bir şey varsa, bunu onun kulak misafiri olamayacağı bir yerde yaptığımdan her zaman emin olurdum.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu ben ceketimi giyerken.

“Evimi temizleyeceğim,” diye yalan söyledim. Crystal’ı çok seviyordum ama ağzımdan kaçırırsam, Vance’le olan kaçamağım Quincy’nin diline düşerdi. “Belki çiftliğe giderim. Bakacağım.”

“Kafe için endişelenme.”

“Endişelenmiyorum.” Aslında ben de buna inanıyordum. En kötü ne olabilirdi ki? Binanın yanması mı? Bir zamanlar, bu benim dünyamın sonu olurdu. Şimdiyse... üzülürdüm ama kendimi toparlardım.

Tıpkı haftalar önce nehir kıyısında yaptığım gibi.

Crystal, “Kendine bir gün ayırmana sevindim,” dedi.

“Ben de.” Hızlı bir el sallamayla, kafeyi açması için onu yalnız bıraktım, arka kapıdan ara sokağa çıktım ve eve doğru sürdüm.

Vance’in kamyoneti garaj yolundaydı ama garaj kapısına bu sabah ayrıldığımdan daha yakın park etmişti. Garaja yavaşça park edip içeri girdim.

Mutfaktaydı, çünkü kıyafetlerini giymişti. Bir çift kalm, kanvas *Carhartt* pantolon, uzun kollu gri bir *thermal* ve her zamanki yumuşak ekose montu. Saçından çekip çıkarmaya alıştığım beresi yerinde sabit duruyordu.

Siyah kapaklı karton bardaktan kahvesini yudumlarken bir yandan da telefonunda geziniyordu. Bunlar oteldeki değil, benzin istasyonundaki fincanlardı.

Kahvenin tadı katran gibiydi.

“Bu evde o yanmış çamuru içmiyoruz,” dedim. Vance başını kaldırdı, gri-mavi gözleri dans ediyordu, telefonunu kenara bırakıp fincanı bir tarafa koydu. “Bana bunu benzin istasyonundan almaktan başka seçenek bırakmadın. Kasabaya geldiğimde açık değildin.”

“Sana kahve getirirdim.” Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek aramızdaki mesafeyi kapattım ama dudaklarına tam olarak ulaşamadım, bu yüzden yakasından çekiştirdim ve ağzının köşesini öpmek için onu daha yakına çektim.

Üzerime eğilip etrafımdan dolandı ve ellerini kotumun arka ceplerine sokarak kıcımlı şakacı bir şekilde sıktı. “Hazırlan.”

Dudaklarımı çenesinin altında gezdirdim. “Acelelerimiz mi var?”

Kıvrımlarımı avuçladı ama ben kotunun düğmesine uzanamadan ellerini omuzlarıma koyup beni döndürdü. Popoma hızlı bir şaplak atarak beni odama doğru gönderdi.

“Kaba adam,” diye mırıldandım.

Kıyafetlerimi değiştirmek için acele ederken derin kıkırdaması koridorda beni takip etti.

Yatak hazırды, beyaz yorgan pürüzsüzdü. Evin dış cephesi gibi odaların çoğu da beyaz ya da krem rengine boyanmıştı. Parlak açık alanları, sıcaklık katmak için ahşap detaylar ve farklı dokularla birlikte seviyordum.

Çok sayıda yastık, bej püsküllü yatak başlığıma düzgünce yerleştirilmişti. Hatta üst kısımlarını kırıştırarak karate kesimi* bile yapmıştı. Hayatımdaki hiçbir erkek karate bilmiyordu.

Vance’in eski sevgilisi ona yatağı bu şekilde yapmayı öğretmiş olabilir miydi?

---

* Yastığın ortasına bastırılarak şekil verilmesi. -ç.n.

Kıskançlık içimde dönüp duruyordu ama o hissi bir kenara ittim. Üzerime bir kazak ve daha sıcak tutan çoraplar giymek için gömme dolabımı inceledim.

Vance benim değildi. Onun kalbi ya da bedeni üzerinde hiçbir hakkım yoktu. O buradayken, bu sadece seksti. İnanılmaz, bağımlılık yapan bir seks. Onunla ya da benimle aynı yatağı paylaştığımız her gece kâbus görmeden uyuyordum.

Bu yeterli olmalıydı. Seks ve uyku.

Üstelik bugün, Cormac'ı arayacaktım.

Giyinmeyi bitirip dün giymeyi planladığım paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi aldım. Sonra kolumun arasına sıkıştırdığım bir su şişesiyle, Vance'i dışarı kadar takip edip gümüş renkli *Dodge* kamyonetine bindim.

Dağlara doğru yol alırken sessizdik, tuhaf bir şekilde iki hafta önce nehre doğru birlikte yaptığımız yolculuğu anımsatıyordu. Gerçekten sadece iki hafta mı olmuştu? Onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettiğim anlar oluyordu.

Gerçekte, biz sadece yabancıydık. Bir süreliğine sevgiliydik. Montana'dan ayrıldıktan sonra eski sevgilisine geri dönecek miydi? O kıskançlık yine kabardı, bu sefer omuz silkmek daha zordu.

Ne zaman gidecekti? Cormac'ı bulduktan sonra mı?

Ya onu bugün bulursak? Yüzü zihnimde canlandı ve içimin burkulmasına neden oldu. Nasıl olur da bunu daha önce düşünmemiştim? Bugün Vance'le dağlarda rahat bir yürüyüş yapmayacaktık. Bir katilin peşindeydik.

Vance bana doğru uzandı ve elini kalçama koydu.

"Lyla."

"Efendim?"

Başparmağı diz kapağını okşadı.

Dizlerim titriyor, zıplıyordu. Fark etmemiştim bile.

“Ben iyiyim.”

“Bunu yapabilirsin.” Aynı şeyi haftalar önce de söylemişti.

“Bunu yapabilirim.”

Vance, kamyonetini bırakacağımız çakıllı alana çevirmek için iki eline de ihtiyaç duyana kadar elini dizimde tuttu, sıkı ama yumuşak bir tutuştu.

Dışarı çıkıp serin dağ havasını içime çektiğim anda sinirlerim biraz olsun yatıştı. Bunlar benim dağlarımdı. Burası benim evimdi. Cormac Gallagher bunu benden çalamazdı.

Vance su şişemi çantasına yerleştirdi, her iki omzuna da bağlayıp ardından tek kelime etmeden patikaya doğru yola koyuldu.

Yaklaşık bir mil boyunca patikadan geçerken onun arkasına takıldım.

“Buraya daha önce gelmiş miydin?” Vance’in sorusu beni ürküttü ve neredeyse bir kayaya takılıp düşüyordum.

O kadar sessiz yürüyorduk ki bunun sebebinin gizliliği korumak olduğunu düşünmüştüm. Ancak normal sesiyle konuşmuştu, botu ağırlığının altında kırılan bir dala bastı.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ama uzun zamandır gelmemiştim.”

Arkasına baktı. “Cormac buralarda bir yerde değil.”

“Nereden biliyorsun?” Yolu çevreleyen ağaçlar sıkı.

Bazıları yüz yaşından fazla olmalıydı, gövdeleri bir insanı saklayacak kadar genişti.

“Yerleşik bir patikaya yaklaşmayacaktır.”

“Ah.” Kaşlarım çatıldı. “O zaman neden bir iz üzerinde arama yapıyoruz?”

Vance durdu ve çantasının bir kayışını omzundan kaydırды. En

büyük cebin fermuarını açarak bir harita çıkardı. Pratik bir kolaylıkla haritayı açtı ve bana bir bölümünü göstermek için yeniden katladı. Bir kısmı, bir dizi kırmızı paralel çizgiyle işaretlenmişti.

“Burası park ettiğimiz yer.” Haritayı işaret etti, konuşurken parmağı kâğıdın üzerinde geziniyordu. “Burası patika başı. Dün bu bölgede yürüyüş yapmıştım.”

Kırmızı çizgilerle gölgelendirilmiş alan.

“Bugün buradan yürüyeceğiz.” Vance harita üzerinde, dün bulunduğu yerin tam üzerine hayali bir daire çizdi. “Oraya giden en hızlı yol patika başı. Bir kilometre daha ilerledikten sonra patikadan sapacağız.”

“Ah, tamam.” Vahşi doğada bu kadar rahat olması etkileyiciydi. Ayrıca çekiciydi. Dağ adamı fantezisinin hayata geçmiş hâliydi. “Peki patikadan çıktıktan sonra ne arayacağız?”

Vance omuz silkti ve haritayı çantasına geri koydu. “Herhangi bir şey.”

Haritayı sağlama aldıktan sonra yürümeye devam etti, adımları yavaştı, muhtemelen ona ayak uydurabileyim diyeydi. Bu kadar yavaş bir tempoyla dün aradığı alan kadar yeri aramasına imkân yoktu.

“Orada olmaması gereken bir şey arıyorum,” dedi.

“Ayak izi gibi mi?” Dönüp arkamızdaki patikayı inceledim. Bazı yumuşak noktalarda botunun izi toprağa basmıştı. “Yerler çamurlu. Bu muhtemelen iyi bir şey, değil mi?”

“Hem iyi hem kötü,” dedi. “Bir ayak izi en azından bölgede birinin olduğuna dair bir işaret olabilir. Belki Cormac. Belki de değil. Büyük ihtimalle başka birini kovalıyor olurdum. Cormac yoğun ormanlık alanlara sadık kalırdı, yapraklar yerde iyi bir kamuflaj sağlardı.”

“İlginç.” Gençliğimin çoğunu çiftliği keşfederek geçirmiştim. Gençken yürüyüş yaparak. Ailem ve kardeşlerimle ata binerek. Arkamda bıraktığım izleri bir kez bile düşünmemiştim. Ya da onları nasıl maskeleyeceğimi.

Patıkada ilerlemeye devam ettik, arazi dikleştikçe sessizlik içinde yürüyorduk. Vance durup suyumu çıkardığında şapkamın altından şakaklarıma ter damlıyordu.

Bu arada, neredeyse hiç nefes almamış görünüyordu. O muhteşem vücudunu böyle mi formda tutuyordu? Her gece benimle saatlerce oynayacak kadar dayanıklılığı bu şekilde mi kazanmıştı? *Yaşasın yürüyüş.*

“Biraz ara verelim.” Devrilmiş bir ağaca doğru yürüyüp çürüyen bir kabuk parçasını tekmelemek için botunu kullandı. Altındaki ahşap pürüzsüz ve bronzdu.

“Devam edebilirim.”

“Otur,” diye emretti. “Sonrası için biraz enerji biriktirmeni istiyorum.”

“Neden? Sonra ne var?” Etrafı inceledim. Uzakta bir kayalık görünüyordu. Bugün oraya tırmanmayacaktık, değil mi?

“Sonra, seni oturma odandaki o süslü kanepede becereceğim.”

“Ah.” Yüzüm alev aldı. “*Sonra.*”

Vance göz kırptı. O kadar şakacı ve seksiydi ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ben de yerime oturdum ve o yanımdaki ağacın gövdesine yaslanırken nefesimi tuttum.

“Aç mısın?” diye sordu.

Omzumu silktim.

Çantasını karıştırıp iki granola çıkardı ve kendi paketini yırtmadan önce birini bana attı. Hızlıca yemedi, ilerlemek için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Bugün gerçekten aramayla ilgili değildi, değil mi?

Bugün bana güzel vakit geçiriyordu. Beni buraya belki de kafeden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu bildiği için getirmişti. Ya da belki de bu dağları kendime geri kazanmak için daha fazla güne ihtiyacım olduğunu biliyordu.

“Cormac’la ne zamandır ortakınız?” diye sordum.

“Yedi yıl.” Vance’in gözlerindeki hafiflik kayboldu.

“Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz.”

“Hayır, sorun yok.” Bakışları odağını kaybederek ormana doğru baktı. “Uzun zamandır onun hakkında konuşmadım. Konuşmamaya özen gösterdim.”

“Gerçekten gerek yok.”

Artık boş olan paketini top hâline getirip ağaca daha da yaslandı. “Akademiden sonra birkaç yılını oldukça rutin işler yapan bir şerif yardımcısı olarak geçirdim. Çoğunlukla kendimi kanıtlamak için zamanımı harcadım. Cormac’la departmanın tatil partisinde tanıştım. Konuşmaya başladık ve ona taşra biriminde çalışmak istediğimi söyledim. Ertesi hafta beni yürüyüşe çıkardı. Belimize kadar kar vardı. Çok soğuktu. Beni en uç noktalara kadar zorladı ama ben zirveye kadar ona ayak uydurdum. Manzara sonsuzluk gibiydi. Çalışmaya değerdi.”

Konuşurken sesi kısıldı, sanki o anıların etrafında parmak uçlarında dolaşıyor, onları rahatsız etmemeye dikkat ediyordu.

“Şehre dönene kadar bunun bir sınav olduğunu fark etmemiştim,” dedi. “Cormac bazı torpiller yaptı ve o yaz transfer edildim. Benim danışmanım oldu. Ortağım. Arkadaşım.”

Ta ki Cormac kendini kaybedip ailesini öldürene kadar.

“Onunla ve ailesiyle çok zaman geçirdim,” dedi Vance. “Sana kızının softbol takımının koçu olduğunu söylemiştim.”

“Evet.”

“Ben yardımcı antrenördüm. İkizlerine tahta kaşık yontmayı öğrettim. Cormac çalışırken, en büyüklerini yüzme takımı antrenmanına götürürdüm. O kızlar şimdiye kadar sahip olduğum kendi kızlarıma en yakın şeydi.”

Ve onları kaybetmişti. Kalbim kırıldı. “Üzgünüm.”

“O iyi bir babaydı.” Vance başını salladı, kaşları birbirine yaklaştı. “O harika bir babaydı. O kızları çok severdi.”

O zaman neden? Onları neden öldürmüştü? Eğer...

“Sence gerçekten o mu yaptı?” Bu soruyu sormaktan bile nefret ediyordum. Cormac’ın bana yaptıklarından sonra onu bir katil olarak düşünmekte hiç zorlanmıyordum. Ancak Vance’in yüzünde beliren şüphe aklımı kurcalıyordu.

“Kafamda,” dedi şakağına vurarak. “Onları öldürdü. Norah’yı boğdu.”

Norah. Güzel bir isimdi. Ölüm şekli yüzünden ona şimdi-den acımaya başlamıştım. Onun iyiliği için, adamın çocukları-m öldürdüğünü bilmemesini umuyordum.

“Hiç şüphe yok,” diye devam etti Vance. “Kanıtların üzerinden defalarca geçtim. Hepsi Cormac’ı işaret ediyor. Ve kaçtığı gerçeğini.”

“Masum insanlar kaçmaz.”

“Hayır, kaçmaz.” İç çekti. “Kafamda tüm parçalar yerine oturuyor. Ama kalbimde, buna bir anlam veremiyorum.”

Sonuçta Vance için Cormac, aynı zamanda bir arkadaş ve akıl hocasıydı. Soğukkanlı bir katil değildi.

“Bu yüzden onu bulman gerekiyor. Cevap istiyorsun.”

Vance tekrar sessizleşti, bakışları yakındaki ağaçlarda gezeniyordu. “Onları alamayacağımı düşünmeye başladım.”

“Umarım alırsın.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandı güçlükle yutkunarak.

Oturduğum yerden kalktım ve kot pantolonumun paçalarını silkeledim. Sonra kendi granola ambalajımla birlikte sırt anta-sına koymasını için şişemi Vance’e uzattım. “Tamam, ayak izleri arıyoruz ama ayak izi aramıyoruz. Başka ne arıyoruz?”

“Onu bulduğunda Cormac avlanıyordu. Spor için değil, yemek için. Bu da muhtemelen bölgede bir barınağı olduğu anlamına geliyor. Nehir çevresinde ona dair hiçbir iz bulamadım, bu yüzden muhtemelen kamp yaptığı yerden uzakta avlanmaya dikkat ediyordur.”

“O zaman neden o gün nehre geldi?” Orası yola yakın değildi ama تنها bir yer de sayılmazdı.

“Av sezonu. Belki de başka bir avcı olarak ortama karışacağına düşündü. Belki de geyiklerin izini sürmek onu nehre getirdi.”

Sanırım yiyecek için vahşi doğada yaşadığınızda, size verilen fırsatları değerlendiriyordunuz. “Kampla avlandığı yer arasına ne kadar mesafe koyardı?”

Vance omuz silkti. “On kilometre? Yirmi? Belki daha fazla.”

“Yirmi kilometre mi?” Kafamın içindeki zihinsel çember genişledi, kenarı gittikçe ormanın içine doğru uzadı. Düz, pürüzsüz bir otoyolda yirmi mil yürümek en az beş saat sürerdi ama bu ormanda? Günler alırdı.

Bu arayışın büyüklüğü, başarılı olmasının imk nsızlığı, sivri dağ zirvelerine yapışan yoğun sis gibi üzerime  kt .

Bu umutsuz bir vaka mıydı?

Soruyu düşüncelerimden çekip almış gibi Vance elini uzattı ve avucuyla yanağımı kavradı. O berrak bakışta haftalardır sakladığı gerçeği gördüm.

Bu umutsuz bir durumdu, değil mi? Yine de hâlâ buradaydı ve her gün bu ormanı tanıyordu.

Vazgeçmemişti, *henüz değil*. Ben de vazgeçmemiştim.

“Başka ne arıyorsun?”

“Hayvan tuzakları.” Elini çekip sırt çantasını düzeltmeden önce başparmağı tenimi okşadı. “Kırılmayıp kesilmiş gibi görünen ağaç kütükleri. Ve bir su kaynağına nispeten yakın dururdu.”

“Ama nehir değil?”

“Muhtemelen hayır. Etrafta bir sürü dağ deresi var. Nehir yerine onlardan birini kaynak olarak kullanacaktır.”

Bir dere. Ya da... bir şelale.

Yönümü bulmaya çalışarak yavaş bir daire çizdim. “Bu patikanın dışında iki şelale var.”

“İki mi?” diye sordu. “Yerel rehber kitaplarına göre sadece bir tane var. Emin misin?”

“Kesinlikle. Bu patika ana yola çıkıyor.” Başlangıçta bir patika ve girişinde bir park yeri olmasının nedeni de buydu. “Ama burada başka bir şelale daha var. Sadece oraya giden bir patika yok. Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyorum ve bu yoldan gelmeye uzun zaman oldu. Ama 5 kilometre diyebilirim, belki? Sanırım oraya giden yolu tanıyabilirim. Şansımız yaver giderse.”

“Pekâlâ. Yolu göster.”

“Kaybolursak bana kızmayacağına söz verir misin?”

Yaklaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Sen yolumuzu kaybettirsen, ben bulurum.”

12. Bölüm

Vance

“**B**u şelaleyi nereden biliyorsun?” diye sordum Lyla’ya, ağaçların arasından patıkayı geçerken.

“Lisedeyken buraya birkaç kez gelmiştim.” Yavaşladı, düz devam etmeden önce soluna, sonra sağına baktı.

Yavaşça bir daire çizmek için ne kadar sık durduğuna bakılırsa, kaybolduğundan oldukça emindim. Ancak nerede olduğumuza dair iyi bir fikrim vardı, yerel haritaları incelediğim sayısız saat iyi harcanmış bir zamandı.

Eğer geri dönerse, kamyonu dönüş yolumuzu bulabilirdim. Bu yüzden devam etmesine izin verdim, bakışlarım orman ve onun tatlı, lezzetli kıcı arasında gidip geliyordu.

O liderliği ele geçirdiğinden beri ereksiyonla savaşıyordum. Bugün odaklanmam gereken şey tam olarak bu değildi ama Lyla’nın bu yürüyüşe ihtiyacı vardı. Bir şey söylememişti, sadece içime doğmuştu.

Bugün Cormac’ın izini sürmekten çok, kendisinden bir parçayı geri almakla ilgiliydi.

Daha fazla iyi harcanmış zaman.

“İlk yılımda yürüyüş yapmayı seven bir erkek arkadaşım vardı. Benden bir yaş büyüktü ve bu dağlarda yürüyüş yaparak çok zaman geçiriyordu. Bu şelaleyi buldu ve beni de yanında getirdi.” Omzunun üzerinden baktı, elini dramatik bir şekilde kalbine bastırırken dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. “Bu şelaleyi sadece benim için keşfetmesinin çok romantik olduğunu düşünmüştüm.”

Yani burası bir takılma yeri idi. Göğsüme bir kıskançlık mızrağı fırlatarak, bir taraftan girip diğer taraftan çıktı.

Lyla çenemin kasıldığını görmeden önce öne doğru baktı.

Tanrı aşkına.

Lisedeki erkek arkadaşımı kıskanıyordum. Bana neler oluyordu? En son ne zaman kıskandığımı hatırlayamıyordum. Tiff'in eski sevgililerinden hiçbirisi beni rahatsız etmemişti. Hatta eski sevgilisiyle çalışıyordu ve ben umursamamıştım, belki şimdi tekrar bir araya gelirlerdi. *Aferin onlara.*

Peki neden Lyla'nın eski sevgilisinden bahsetmesi bile bende bir ağacı yumruklama isteği uyandırmıştı?

Kıskanmak için bir neden yoktu. Bağlanmak için bir neden yoktu. Bu yakında bitecekti.

Ya benim Cormac'ı bulmamla. Ya da elim boş gidecek olmamla.

O zamana kadar Lyla hoş bir dikkat dağıtıcı, iyileşeceğinden şüphe ettiğim bir yaraya merhem olmuştu. Benim unutmaya ihtiyacım olduğu kadar o da kaçmaya ihtiyacı olan bir kadındı. O bir mucizeydi, gerçekten.

O benimle yataktayken, birkaç gece düzgün uyumayı bile başarmıştım.

Bu sabah, Eden Coffee'ye gitmek için ayrıldıktan sonra uykuya dalmak çok kolay olmuştu, kokusu yastıkların üzerinde kalmıştı.

En son ne zaman beşten sonra uyumuştum? *Yıllardır.* Tam olarak dört yıl. Dünyanın mantıklı olduğu zamanlarda, her şey bu kadar berbat olmadan önce, uyumayı severdim.

Bu durum, ölülerin rüyalarına girmesinden önceydi.

"Dün Winn'le başka ne oldu?" Lyla'nın sorusu beni kendime getirdi.

"Dün gece sana söylediğim şey. Buraya geldiğimde ilk önce istasyonuna uğramayarak sıçıp batırdığımı söyledi."

Lyla omzunun üzerinden bana abartılı bir kaş çatma hareketi yaptı. "Ahh."

"Haksız değil. Protokolü çiğnedim. Kızmaya hakkı vardı."

"Ama hâlâ buradasın."

"Hâlâ buradayım." Başka bir gün için. Bir hafta. Belki bir ay daha.

Lyla sadece bir kez Quincy'de ne kadar kalacağımı sormuştu. Cevap vermemiştim çünkü emin değildim. Mümkün olduğunca uzun kalacaktım, daha fazla değil.

"Winn iyi bir polis," dedim. "Kurallara uyacaktır. İyi bir yenge de. Onun eli kolu bağlı, benim değil. Yani bu soruşturmayı batırırsam beni hadım edeceğini bilerek araştırmaya devam edebilirim."

Lyla'nın kıkırdaması havayı doldurdu. *Tanrım, bu ses.* Quincy'deyken onun gülüşünü yeterince duymamıştım.

"Winn'in şef olarak yaptıklarını gazetede okudum," dedim.

Lyla durup yüzünü bana döndü. "Vurulma olayını okudun mu?"

“Okudum. Üzgünüm. Bu ailen için zor olmalı.”

“Öyleydi, özellikle de Eloise için. Winn için de öyle. Yapmak zorunda kaldığı şeyden sonra onun için endişeleniyorum.” Lyla’nın omuzları çöktü. “Hiç birini vurmak zorunda kaldın mı?”

“İki kez.”

“Öldüler mi?”

“Bir kez.”

Lyla’nın gözleri benimkilerle kilitlendi, içlerindeki sempati o kadar derindi ki göğsümün sıkıştığını hissettim. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, elini kalbimin üzerinde gezdirdi. “Üzgünüm.”

“Ben de.” Yanağını avuçladım, başparmağım elmacık kemiğinin pürüzsüz çizgisini izledi.

Garipti ama bir süredir o zamanı düşünmemiştim. Eskiden her gün tekrar ederdim.

Yıllar önce bir avcı dağlarda uyuşturucu evine rastladığına dair ihbarda bulunmuştu. Cormac ile sadece bir yıldır çalışıyordum ve o günlerde her şeyi birlikte yapardık. Gerçek ortaklardık. Arkadaştık. Kulübeyi bulup bulamayacağımızı görmek için ikimiz keşfe çıkmıştık. Planımız sadece etrafı kolaçan etmek, sonra da yerel uyuşturucuimini kulübeyi yıkması için çağırmaktı.

Yeri kolayca bulmuştuk. Herhangi bir yoldan ya da evden kilometrelerce uzakta, boktan, eski bir kulübeydi. Yaklaşık yüz metre ötede durmuştuk, Cormac’m GPS’ten yerini tespit edip birkaç fotoğraf çekmesine yetecek kadar yakındı.

Bir dalın kırıldığını duyduğumuzda cebinden telefonunu çıkarmıştı. Sonra her şey ağır çekimde oldu.

O kulübede yaşayan adam ormandaydı ve metamfetamin bağımlılarının yaptığı her neyse onu yapıyordu. Yaklaştığımı-

zı görmüş ve saklandığı yeri gizli tutmak için bizi öldürmeyi planlamıştı. En azından ben öyle düşünmüştüm.

Eğer bir dala basmasaydı, muhtemelen ölmüş olacaktım. Bunun yerine, silahımı çekip onu göğsünden dört kez vurmam için yeterli uyarıyı vermişti.

Cormac daha yakındı. Önce o vurulabilirdi ama ben onun hayatını kurtarmıştım.

Belki de her şeyin yanlış gittiği yer orasıydı. Ne olacağını bilseydim, belki de o bağımlının ikimizi de öldürmesine izin verirdim.

“Vance.” Lyla’nın sesi beni anılarımdan kopardı. Yanağını avucuma yasladı.

Elimi bırakırken boğazımı temizledim. “Winn sağlam görünüyor. Endişelenmen için bir neden olduğunu sanmıyorum ama ona iyi olup olmadığını sormalısın. Muhtemelen evet diyecektir. Ciddi olsun ya da olmasın. Ama sormaya devam et.”

“Biri senin için bunu mu yaptı? Sürekli iyi olup olmadığını mı sordu?”

“Evet.”

“Kim? Ailen mi?”

Hayır, ailem değildi.

Cormac’tı.

Bu şekilde benim ailem olmuştu.

Ancak Lyla bu cevabı istemezdi, bu Cormac’ı çok sevimli yapıyordu. Çok iyi. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım, konuyu değiştirdim.

“Winn yattığımızı biliyor, değil mi?”

Lyla gözlerini kırptırdı, bir an için hazırlıksız yakalanmıştı ama birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde, bir konuyu ka-

pattığımda, gerçekten kapandığını çoktan anlamıştı. O yüzden başını salladı. “Evet ama bunun aramızda kalmasını istedim.”

Bir sır. Bu benim fikrimdi. Peki neden bu kadar nefret ediyordum?

“Daha önce hiçbir erkeği sır olarak saklamamıştım,” dedi Lyla. “Bu çok garip.”

“Senden bir sır saklamamı istemiyorum.”

“Gideceksin. Buradaki riskleri biliyorum.”

Riskler. Lanet riskler. Evet, ben de biliyordum.

“Aileme yalan söylemeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, birileri bunu nasıl olsa anlayacaktır. Henüz anlamamış olmalarına şaşırdım.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Duygularımı mücevher gibi takma alışkanlığım var, dünyanın görmesi için parlak ve ıslıl ıslıl. İnsanlara güvenirim çünkü insanlar bana güvenebilir. Ben böyle yetiştirildim. Böyle biriyim. Son zamanlarda, ben sadece...” Bakışları omzumun üzerinden odaklanmadan kaydı. “Kendim gibi hissetmiyorum.”

Tabii ki kendisi gibi hissetmeyecekti.

“Hey.” Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve gözleri tekrar benimkilere bakana kadar yukarı kaldırdım. “Sen iyi misin?”

Gözleri yaşlarla doldu. “Pek sayılmaz.”

Kalbim sıkıştı. Lanet olası Cormac. Bu onun suçuydu. Bu gözyaşları onun yüzündendi. “Ne yapabilirim?”

Burnunu çekti ve uzanıp gözlerinin kenarını sildi. “Şu şelaleyi bulmama yardım et.”

Eğer ihtiyacı olan şey bir şelaleyse, o zaman bir şelale bulacaktık.

Omuzlarından tutup onu çevirdim ve kışına şaplak attım. Sertçe. “Yolu göster, Mavi.”

Bu bana bir kahkaha kazandırmadı ama onu gülümsetmeye çalışmaya devam ettim.

Çoğunlukla sessizlik içinde bir saat daha yürüdük ancak Lyla'nın üzerindeki ağırlık azalmış, hayal kırıklığıysa artmış gibiydi.

O kadar hızlı bir şekilde yürümeyi bıraktı ki neredeyse onu eziyordum.

“Ne?” diye sordum.

Ofladı ve ellerini havaya kaldırdı. “Kayboldum.”

Kaybolmuş muydu? Uzaktan belli belirsiz bir ses geliyordu. Son birkaç dakikadır duyuyordum, onun da duyduğunu varsayıyordum.

“Şşşt,” dedim.

Gerildi. “Neden?”

“Dinle.”

“Neyi?”

Bu kadın. Elimle ağzını kapattım ve bir hırıltı duydum. Sonra boştaki elimle beresini çıkardım, böylece kulaklarının üzerinde hiçbir şey kalmamıştı.

Bunu duyar duymaz bakışları omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. O mavi gözler yıldızlar gibi parlıyordu.

Su.

Sese doğru koştu, koşarken devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladı.

Kıkırdadım ve yetişmek için acele ederken başımı salladım.

Yüz metre kadar ileride, bir çalı kümesini geçtikten sonra orman zemini, bazıları yosunla beneklenmiş ıslak, siyah kayalara yol veriyordu. Hafif bir şelaleden beslenen küçük bir havuzdan dere akıyordu.

Akıntı yavaştı. Soğuk hava dağlardan aşağıya doğru ilerliyordu, yakında burası donacaktı. Şelalenin boyu sadece dört ya da beş metreydi ama havayı sürekli bir gürültüyle doldurmaya yetiyordu.

Lyla kaygan kayalar boyunca ilerledi, kollarını iki yana açmıştı ve ayağı kayarsa dengesini sağlamaya hazırdı.

Geride durup havuzun çevresinde santim santim ilerleyişini izledim. Yeterince yaklaştığında bir eldivenini çıkardı, elini uzattı ve şelalenin içinde kaybolmasına izin verdi.

Yüzünde bir gülümseme vardı. Tüm yüzünü aydınlatan, parlak ve geniş bir gülümsemeydi.

Kahretsin, o muhteşemdi. Gözlerimi ayıramıyordum, doğanın kendini gösterdiği böyle bir yerde bile. Serin, berrak su. Canlı yeşil orman. Resimlere ya da fotoğraflara layık güzel bir yerdi.

Bense gözlerimi Lyla'dan alamıyordum.

Parmaklarını suyun içinde ve dışında hareket ettirerek parmak eklemlerinin üzerinde dans etmesine izin verdi. Ardından, muhtemelen soğuk çok fazla geldiğinde parmaklarını çekti ve elini kot pantolonunun üzerinde kuruladıktan sonra hızla eldivenini giydi. Suyu doğru ilerlediği kadar dikkatli bir şekilde uzaklaştı.

“Onu buldum.” Yanımda durduğunda gülümsemesi nefes kesiciydi.

“Buldun.”

Gülümseme kayboldu. Lyla'nın gözleri tekrar doldu ve daha önce olduğu gibi gözyaşlarını dökülmeden önce durdurmak için kenarlarını kaşındı.

“İyi misin?” Bu soruyu sormaya devam ettim. Burada olduğum sürece, her gün soracaktım.

Etrafına bakındı, bakışları dokunulmadık hiçbir şey bırakmadı. “Burada olmak neredeyse farklı bir hayata adım atmak gibi geliyor. Yıllar önce buraya geldiğimde olduğum kızıdan tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum.”

O yaşlarda kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Çok şey olmuştu. Çok şey değişmişti.

“Buraya geldiğimiz için çok mutluyum,” diye fısıldadı.

“Ama...”

İçini çekti. “Ama yaşadığın hayatın, gençken kurduğun hayaller yüzünden günden güne inşa ettiğin hayatın, istediğin hayat olmayabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zor. Bir bakıma, uzun zaman önce buraya gelen kız yanlış anlamış gibi hissediyorum.”

“Öyle mi?”

Lyla omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki de. Kısmen. Muhtemelen benimle tartışırdı. Kendime olan güvenimi özlüyorum. Her şeyin yoluna gireceğine olan inancımı özlüyorum.”

On yedi yaşındaki Lyla’nın hayali resmi gün gibi açıktı. Parlak mavi gözler, hayallerle dolu.

Bir zamanlar böyle on yedi yaşında bir kız daha tanımıştım.

“Otuz yaşındayım,” dedi Lyla. “Yol boyunca bir yerlerde o kızı kaybettim. İnsanları bulmakta iyisin, değil mi? Belki Cormac’ı yakaladıktan sonra bana da numaralarını öğretirsin.”

Bir adım daha yaklaştım, o kadar yakındım ki aramıza bir rüzgâr esintisi bile giremiyordu. Sonra elimi göğsünün ortasına koydum. “Onu bulmak için bana ihtiyacın yok. O tam burada. Her zaman olduğu yerde.”

Lyla’nın gözleri bana tam olarak inanmamış gibi gözlerimi inceledi. Sonra öne, kollarıma düştü ve yüzünü göğsüme gömdü. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra onu bıraktım.

Birkaç adım uzaklaştı ve yüzünü tekrar şelaleye döndü.

Bu saklı cenneti ezberlemek için bir fırsattı. Her şeyi içime çekmek için. Yine de tek yapabildiğim Lyla’ya bakmaktı.

Aynı madalyonun iki yüzüydük. Merkeze dönüş yolunu bulmaya çalışan iki insan.

Belki de geri dönmek için çok geçti ama Lyla için, o on yedi yaşındaki kızın bir anlık görüntüsünü bulmasını istedim. O kıvılcımı bulmasını.

“Yola çıksak iyi olur,” dedim. “Karanlıkta burada mahsur kalmak istemiyorum.”

“Ben de öyle. Ve açlıktan ölüyorum.”

“Bir granola daha ister misin?”

Bir elini kaldırarak sırt çantamdan bir tane çıkarmamı engelledi. “Cheeseburger alacağız. Double cheeseburger.”

Kıkırdadım. “Double cheeseburger. Yanında patates kızartması.”

“Kesinlikle.” Gülümsedi ve ona elimi uzattığımda sıkıca tutarak kaygan kayalardan aşağıya, orman zeminine geri dönmesine rehberlik etmeme izin verdi.

“Dereyi biraz takip edeceğiz,” dedim ona. “Bunun daha hızlı olacağını tahmin ediyorum. Sonra patikaya doğru geri döneceğiz.”

“Tamam,” dedi, yürürken bana yakın duruyordu.

Dönüş yolculuğu her zaman daha zordu, yerçekimi size karşı çalışırken kaslarınız dengeyi korumak için zorlanırdı. Acele ettiğimizi hissetmediğinden emin olmak için normal adımlarımı yarıya indirdim.

Yanı başımızda akan dere, biz dağdan aşağı doğru indikçe daha da genişliyor, derinleşiyordu.

Bir nehir değildi, haritada bulabileceğiniz bir şey de değildi ama bugün bulmayı beklediğimden daha büyüktü. Belki yarın başlamak için iyi bir yerdi.

Rotamı değiştirip ağaçlara doğru yönelmek ve bizi patika başına götürecek yola ulaşana kadar yürümek üzereydim ki arkamda bir çığlık yankılandı. Lyla'nın ayaklarımnın havaya fırladığını görmek için tam zamanında döndüm.

Bir gümbürtüyle toprağa düştü.

“Lyla,” diye soludum, yanına koşarak çömeldim, ellerim vücudunda gezinip bir yara olup olmadığını araştırdı. “Yaralandın mı?”

“Ahh. Hayır. Ben iyiyim.” Başını gökyüzüne doğru eğip uzun bir nefes aldıktan sonra hasarı inceledi. “Kahretsin.”

Kot pantolonunun bir tarafı kaydığı çamurla kaplanmıştı.

Çamuru sildi ama çamurun çıkmasının tek yolu yıkamaktı. “Çamurdan nefret ederim.”

“Kamyonda bir battaniye var. Geri dönüp seni o ıslak kottundan çıkaracağız.”

“Neden, Bay Sutter.” Lyla kirpiklerini kırıştırdı. “Benimle flört mü ediyorsunuz?”

Kıkırdadım, kalbim tekrar boğazıma yerleşti.

Gülmek iyi hissettiriyordu ve Lyla'nın gülmemi sağlayacak bir yolu vardı. Quincy'de, dört yıldır güldüğümünden daha fazla gülmüştüm.

Doğrudum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzattım. “Gel bakalım.”

Lyla kalktığı anda, çamura bulanmış kot pantolonunun paçasını incelemek için döndü ve ardından polis teşkilatındaki çoğu erkeğin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdu. Yüzüme baktığında başını yana eğdi. “Ne?”

Oysa ben ona bakmıyordum.

Omzunun hemen üzerinden dereye bakıyordum.

“Vance?” Bakışlarımı suya doğru takip etti. “Ne? Neye bakıyoruz?”

“Burada kal.” Onu geçtim, yavaş ve bilinçli adımlarla suya doğru ilerledim. Ayak izlerimin görünmemesi için her adımımı bir kayaya bastığımdan emin oldum. Ardından kalçalarımın üzerine çöktüm ve berrak akıntıya baktım.

Orada, akıntının merkezinde, söğüt dallarından örülmüş bir koni vardı.

Bir balık tuzağıydı.

“Sikeyim.” Etrafıma bakınıp ağaçları taradım. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Herkesin satın alacağı bir balık tuzağı değildi, elde yapılmış olanlardandı.

“Vance?” Lyla’nın sesi titriyordu.

“Kımıldama, Mavi.”

“Bu bir ayı mı?”

“Şunu görüyor musun?” Suyu işaret ettim. “Bu bir balık tuzağı.”

Dış koninin daha küçük bir deliğe doğru daralan geniş bir ucu vardı. Geniş açıklığın içine, daha kısa ve aynı küçük deliğe sahip başka bir koni sığıyordu. Balıklar koninin içinde yüzebilirdi, tuzağı sudan çekmeden içinde yem olup olmadığını anlayamazdım ve bir kez koninin içine girdiklerinde, daha küçük deliklerden çıkış yolunu bulamayarak tuzağa düşerlerdi.

Şu anda boştu. Ya bu dereye hiç balık olmadığı içindi ya da birileri yakın zamanda buraya uğrayıp onu aldığı içindi.

“Orospu çocuğu,” diye mırıldandım, ayağa kalkıp uzaklaş-

tım. Lyla'ya doğru ilerlerken sadece taşlara basmaya daha önce gösterdiğim kadar özen gösterdim.

Kaydığı yerde, her yerde ayak izleri vardı. *Lanet olsun.*

“Sence o tuzağı Cormac mı yaptı?” diye sordu.

“Belki.” Döndüm, geldiğimiz yerden dağa doğru baktım.

Bir yanıma umut etmek istemiyordu. Diğer yanıma, bunun mümkün olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ancak o tuzak...

Her yerinde Cormac'ın adı yazılıydı. Ne zaman kampa gitssek, ateşin başında bir gece geçirir, dalları ve sazları eğlenmek için birbirine örerken, kızlar da şekerleme kızartır ve *s'mores** yaparlardı.

Belki de bu tuzağı o yapmıştı. Belki de bölgeyi henüz terk etmemişti.

Belki de o piçi bulabilirdim.

---

* Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da popüler olan geleneksel bir gece kamp ateş tatlısıdır, iki adet bisküvi arasına kızarmış marshmelov ile yapılır.
-Ç.n.

13. Bölüm

Lyla

Vance kafeye girdiğinde kalbim sıkışmıştı, yüzü okunmuyordu.

Tezgâha ulaştığında, “Merhaba,” diye nefes aldım.

“Selam.” Son iki gününü dağlarda, balık tuzağını kimin yaptığına dair izler arayarak geçirmişti.

Her ne kadar onunla gitmek istesem de Crystal izinliydi ve benim kafede olmam gerekiyordu. Ayrıca Vance’i de yavaşlatırdım.

Geride kalmanın dışında, endişelenmek ve beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Bugün o kadar sarsılmıştım ki bir kahve fincanını düşürmüştüm. Parçalanmış seramik kalıntıları şimdi ayaklarımın yanındaki çöp kutusunda idi. Ancak kaybolan bir fincan dünkü talihsizliğimden daha iyiydi, dikkatim o kadar dağılmıştı ki karıştırma kabımı devirdiğimde iki parti kurabiye hamuru mutfakta yere saçılmıştı.

“Aç mısın?” Sormak için can attığım soruyu sormamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Cormac’ı buldun mu?

Sanırım onun burada olması yeterli bir cevaptı. Vance onu bulmuş olsaydı, muhtemelen karakolda olurdu. Ya da otel odasını topluyor olurdu.

“Evet,” dedi. “Bugün çok zorlandım. Kasabaya dönerken bir granola bar atıştırdım ama sandviç ya da başka bir şeyin varsa harika olur.”

“Getireyim.” Başımı salladım, zaten bir tabak üzerinde çalışmaya başlamıştım.

Vance pencereye doğru yöneldi ve her zamanki yerine oturdu. Bugün sırt çantasını getirmemişti. Bu iyi bir şey miydi?

Beresini çıkardı, saçları dağınıktı, tıpkı bu sabah saat dörtte işe gelmek için onu yatağımda bıraktığımda olduğu gibiydi.

Genellikle saçlarını parmaklarıyla değil, taraklarla şekillendiren erkeklerin peşinden koşardım. Bir daha asla ama asla güzel, temiz kesimli bir erkeğe Vance’in dağınık saçlarına sahip olmayı dilemeden bakamayacaktım.

Kalın ve yumuşaktı, daha önce hiçbir şey avucumda bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kaç günümüz, kaç gecemiz kalmıştı?

İki gün ve her şey değişmişti. Sanki bu işe, bu her neyse, yavaş ve telaşsız bir tempoda başlamıştık. Tıpkı babamın çiftlikteki otlaklardan geçerken, toprak yollardaki her tümseği hissedecek kadar yavaş sürmesi gibiydi.

Şimdi pedala sonuna kadar basmış, saatte yüz mil hızla ilerliyor ve doğruca bir tuğla duvara doğru gidiyorduk.

Son yaklaşıyordu.

Her geçen gün Vance, Quincy’den ayrılmaya bir adım daha yaklaşıyordu.

Ne zaman?

Cormac'ı bulmasını istiyordum. Her şeyden çok, Vance'in cevaplarını almasını istiyordum. Kapanışa ulaşmak için. Şeytanlarını dinlendirmesini. Aynı zamanda...

Cormac'ı bulmasını istemiyordum.

Ne kadar saçmaydı? O pislik, bir suçluydu ve beni altüst etmişti. Sadece bana değil, ailesine yaptıkları için de hayatının geri kalanını hapisanede çürüyerek geçirmeyi hak ediyordu.

Vance, Cormac'ı bulmak *zorundaydı*.

Ancak bu karmaşa bittiğinde, Vance Idaho'ya dönecekti. Peki ya ben?

Belki normale dönerdim.

Normal... kulağa korkunç geliyordu.

Vance'e dumanı tüten bir fincan kahve doldurup hindili sandviçle birlikte masasına götürdüm. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Gülümsemesi zayıftı. Yorgun.

Her şeyden çok onun kucağına kaymak, kollarımı o geniş omuzlarına dolamak ve burnumu boynunun kıvrımlarına gömmek istiyordum.

Bu gece kapalı kapılar ardında güvende olduğumuz zamana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Şu anda kafede fazla müşteri yoktu ama Emily Nelsen odanın diğer ucunda ve beş masa ötedeydi.

Ailesinin sahibi olduğu yerel gazete Quincy Gazetesi'nde muhabirlik yapıyordu. Emily ve ben liseden birlikte mezun olmuştuk ve birkaç küçük genç kız draması dışında çoğunlukla iyi geçinmiştik.

Griffin'e olan aşkı yüzünden gelip bana yaltaklanırdı ama Winn'le evlendiğinden beri, yalakalığı bırakmıştı. Artık kafeye

dedikoduyu sevdiği için geliyordu. Eden Coffee de düzenli uğrak yerlerinden biriydi.

Emily'nin sarı saçları toplanmıştı ve daha önce dizüstü bilgisayarında çalışmaya başladığında taktığı beyaz kulaklıkları ortaya çıkarmıştı. Belki müzik ya da podcast dinliyordu. Belki de insanların onları dinlemediğini düşünmelerini sağlamak için bir numaraydı.

Bu yüzden ayakta kaldım. Emily izliyorsa, sadece bir müşteriyle iyi geçiniyordum.

“Bugün nasıl geçti?” Sesimi alçaltarak sordum.

“Hiçbir şey.” Kaşlarını çattı, ardından sandviçinden bir ısırık aldı ve çiğnerken güçlü çenesi esnedi. Yutkunduğunda omuzları çöktü, sanki vücudu nihayet düzgün bir yemek yediği için rahatlamıştı.

“Sence ayak izlerimizi görmüş müdür?”

“Belki,” diye mırıldandı.

Onları gizlemek için elimizden geleni yapmış, çamur ve kirden arındırmak için birkaç dal almıştık. Vance her gece yağın yağmurla birlikte izlerimizin silineceğini ummuştu ama bunun bir garantisi yoktu.

“Belki de o değildir.” Vance iç çekti.

“Bu o.” Bu o olmalıydı.

“Bugün bölgeye birkaç av kamerası yerleştirdim. Bir tanesi tam dereye bakıyor.”

“Akıllıca.”

“Göreceğiz.” Sesi çok düzdü. İki gün önce o tuzağı bulduktan sonra çok heyecanlanmıştı. Yine de Cormac Gallagher'ın hız treni artık Vance'in ruhuyla birlikte pistin dibindeydi.

Yukarı ve aşağı. Aşağı ve yukarı.

Sandviçinden bir ısırık daha aldı ve konu çok ağırlaştığında Vance'in yaptığı şeyi yaptı. Konuyu değiştirdi. "Bu gerçekten çok iyi."

"Teşekkür ederim."

Kendini gülümsemeye zorlayarak göz kırptı. "Günün nasıl geçiyor?"

"Çöp kutusundaki kırık kupa dışında her şey iyiydi."

"İyi misin?"

"Sen iyi misin?"

"Önce sana sordum, Mavi."

"Ben iyiyim." Başımı salladım, gerçek buydu. Kendimden çok onun için endişeleniyordum. Belki de en başından beri ihtiyacım olan şey konuşmaktı. İçimi dökmek. Şelalede bana o çıkışı vermişti.

Kimse bu duyguları bilmiyordu. Ne ailem ne de kardeşlerim.

Fakat Vance'de bana her şeyi itiraf ettiren bir şey vardı. Belki de anlayacakmış gibi görüldüğü içindi.

"Aramaya devam edecek misin?" diye sordum. "Yoksa sadece kameralara mı güveneceksin?"

"Devam edeceğim." Paltosu sandalyesinin arkasına asılmıştı. İç cebine uzandı ve yürüyüş yaparken bana gösterdiği haritayı çıkardı. Şimdi farklı bir şekilde katlanmış, derenin etrafındaki alana indirgenmişti. "Kar yağana kadar."

Ne? Kalbim parçalandı. Kar yağana kadar. Bu kadar mıydı?

Her an kar yağabilirdi. Gözlerim pencerelere ve Main'in üstündeki gökyüzüne kaydı. Günler gittikçe kısalırken öğleden sonra ışığı çoğunlukla solmuştu.

Gökyüzü değişiklik olsun diye açıktı. Vance yürüyüş yaparken yağmur bulutları dağılmıştı. Yıldızlar bu gece bir gösteri

yapacaktı ama bu erteleme uzun sürmeyecekti. Özellikle de dağlarda.

Kar geliyordu.

Onu bırakmaya hazır değildim. Henüz yapamazdım.

“Neden kar?” Sesimdeki hüznü duymamasını umarak sordum.

“İzleri saklamak çok zor.”

“Doğru.” Tabii ki. Çamur gibi izler Cormac’ın bulunmasına yardımcı olacaktı ama aynı zamanda Cormac’ı bölgede biri olduğu konusunda uyarırlardı.

Ya başka bir yolu varsa? “Kardeşim Mateo bir pilot. Kar yağarsa, Cormac’ın ısınmak için ateşe ya da başka bir şeye ihtiyacı olmaz mı? Bunun yerine uçakla aramaya ne dersin?”

“Olabilir. Gerçi bu onu ürkütebilir.”

“Ama eminim her nerede saklanıyorsa, etrafta uçan uçakları duymuştur.”

Vance mırıldandı. “Bunu düşüneceğim.”

Eğer babama benziyorsa, bunun *hayır* demek olduğunu biliyordum.

Arkamdaki zil çaldı, kapı açıldı ve soğuk bir hava içeri akın etti.

Annem içeri girdi, yanakları kızarmış, gülümsemesi parlaktı. “Merhaba.”

“Selam, anne.”

“Nasıl gidiyor?” Yanıma geldi ve beni kucakladı. “Sadece merhaba demek ve mutfakta yardıma ihtiyacın olup olmadığını sormak için gelmiştim. Canım yemek yapmak istiyor ama baban beş kilo vermek istediğini söyledi, o yüzden turta yapma izin yok. Bir hafta veriyorum.”

Güldüm. “Ben de.”

“Yani... bedava işgücüne ihtiyacın var mı?”

“Elbette.” Vance’e baktım.

Sandviçini daha fazla çiğnerken anneme başıyla sessiz bir selam verdi.

“Merhaba,” dedi annem, bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Ah, pardon. Bölüyor muyum?”

“Hayır, sorun değil. Sadece sohbet ediyorduk.” Vance’e baktım. “Bırakayım da yemeğini ye.”

Tekrar başını salladı ve annem yanımda, tezgâha doğru ilerlerken gözlerini üzerimde hissettim.

“Tatlım.” Annem fısıldamak için yaklaştı. “Kim o?”

“Sadece bir müşteri.”

Alay etti. “Ve ben de yirmi dokuz yaşımdayım.”

Annemle yakın olmak harikaydı. Çoğu zaman. Sadece her zaman yalan söylediğimi anlamak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Üç kızı arasında neden en sevdiği kitap gibi okuyabildiği kişi bendim? Eloise, hiçbirimiz öğrenmeden önce Jasper’la bir aydır evliydi. Talia ve ben lisedeyken sokağa çıkma yasağını birkaç kez çiğnediğimizde, annemin sorguladığı ikizim değildi, bendim.

Yakalanmışım. Her lanet seferinde.

Ailemde Vance’i bilen tek kişi Winn’di ve sırf ben istediğim için bunu gizli tutmuştu. Griffin muhtemelen biliyordu ama o benimkiyle değil, her zaman Eloise’in erkek seçimiyle ilgilenmişti.

Dürüst olmak gerekirse, Jasper’dan önce Eloise erkek arkadaş olarak bazı felaketleri seçmişti. Sanırım en büyük ağabeyimin, iyi bir karakter yargıcı olduğum konusunda bana güvenmesini bir gurur kaynağı olarak kabul edebilirdim.

“Adı ne?” diye sordu.

Tezgâhın önünden geçerken omzumun üzerinden Emily Nelsen’in duyup duymadığını kontrol ettim. Sonra anneme beni mutfağa kadar takip etmesi için başımla işaret ettim.

“Vance,” dedim yalnız kaldığımızda.

“O... Vay canına.” Annem yüzünü yelpazeledi. “Vay canına. Çıktığın erkeklerin çoğundan farklı. Çok sert ve uzun boylu görünüyor. Uzun boylu mu? Şehirde yeni mi? Bana buraya yeni taşındığını söyle.”

“Evet, uzun boylu. Hayır, sadece ziyarete geldi.”

“Nereden?” Annem ceketinin fermuarını açarak sordu. “Missoula’dan mı?”

“Idaho.”

“Ah.” Annemin yüzü buruştu. “Missoula’dan daha uzak.”

“Sorun yok.” Bir omzumu kaldırdım. “Biz sadece... sorun yok.”

“Ah, tatlım. Bu iyi değil. Ondan hoşlanıyorsun.”

Hem de çok, çok fazla. Fakat neden burada olduğu ve Vance’in ne zaman gideceğiyle ilgili ayrıntılara dalmak sadece cevaplamayacağım sorulara yol açacaktı.

“Yarın için krem peynirli bal kabağı ekmeği yapmayı düşünüyordum,” dedim. Vance bana seksin ne kadar iyi olabileceğinin yanı sıra bir şey öğrettiyse, o da mevcut konu tehlikeli bir yola girdiğinde konunun nasıl değiştirileceğiydi. “Liderliği almak ister misin?”

Annem bana düz bir bakış attı.

“Ya da krem peynir yerine çikolata parçaları koyabiliriz.”

“Lyla.” Annem bu işin peşini bırakmazdı.

İçimi çektim. “Evet, ondan hoşlanıyorum. Ama o gidiyor. Ciddi bir şey değil. Ve şu anda buna ihtiyacım var. O bir kaçış.”

Gözleri boğazıma kaydı. Kaç yıl geçerse geçsin, o morlukları hep görecekti, değil mi?

“Çikolata parçaları mı, krem peynir mi?” diye sordum.

“Krem peynir.” Buruk, anlayışlı bir gülümsemeye mutfağın arka köşesine sıkışmış rafa doğru yürüdü ve ceketini yeşil bir önlükle değiştirdi.

Ben raflardan kuru malzemeleri alıp hazırlık masasının üzerine koyarken annem de dolaba gidip yumurta, tereyağı ve krema aldı. “Tamam, ben gidip dışarıdaki işleri kontrol edeceğim ve seni yalnız bırakacağım.”

“Onu cuma günü çiftlikteki aile yemeğine davet edeceğim.”

“Tama-” *Hah.* “Ne?”

“Cuma günü çiftlikte akşam yemeği. Eğer gezmeye gelmişse, her öğünü dışarıda yiyor demektir. Ev yapımı bir şeyler yemek güzel olmaz mıydı?”

“Birincisi, yemeklerinin çoğunun burada olduğunu düşünürsek, bu ifadeye alınmayacağım. İkincisi, hayır. Sadece... hayır, anne.”

“Sence oraya gidip onu davet etsem garip olur mu?”

“Garip ötesi.”

“Muhtemelen haklısın. Onu otel lobisinde pusuya düşürebilirim.”

“Buna sapıklık denir. Kesinlikle hayır.”

“Sadece akşam yemeği.”

“Anne,” diye uyardım.

“Peki.” Elinin tersiyle itti. “Peşini bırakıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Yaklaştı ve siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Senin için endişeleniyorum. Seni seviyorum.”

Aynı anlama gelen iki ifade. “Ben de seni seviyorum.”

“İşte bir fikir.” Parmağıyla burnuma vurdu, sonra masaya döndü. “Bu kabak ekmeğinin üzerine biraz kızarmış ay çekirdeği koysak nasıl olur? Biraz tuz katarız.”

“Nefis. Ay çekirdeği var mı?”

“Sen tezgâha geri dön. Ben kileri karıştıracağım.”

“Tamam.” Onu göreviyle baş başa bıraktım, bal kabağı ekmeğinin bir mucize olacağını biliyordum.

Tezgâha döndüğümde Emily gitmişti, boş fincanıyla tabağı geride kalmıştı. Çabucak onları temizledim ve Vance’in köşesine geri dönmeden önce masayı sildim.

Onun tabağı da boştu.

“Başka bir şey getireyim mi?”

“Böyle iyiyim.” Mutfağı işaret etti. “Sen ve annen birbirinize benziyorsunuz.”

“Birbirimize benziyoruz. O arkada, yemek yapıyor.” Emily gittiğine göre, onun karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. “Bana yemek yapmayı o öğretti. Knox’a da öyle.”

Çocukluğumda annemle mutfakta geçirdiğim saatlere dair sayısız anım vardı. O zamanlar, ocağın başında dururken ondan ne kadar çok şey öğrendiğimi fark etmemiştim.

Bana sıkı çalışmayı öğretmişti. Başarıyla gelen gururu. Bana sabrı öğretmişti. Zarafeti.

Ayrıca, her yemekte annem bize sevgiyi öğretmişti.

“Eden Coffee hayalimdeki işin gerçeğe dönüşmesiydi,” dedim Vance’e. “Bir bakıma, sanırım annem için de öyleydi.”

Vance dirseklerini masaya dayamış, konuşmuyor, sadece dinliyordu. Gri-mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, o çarpıcı

gözleri okumayı o kadar çok öğreniyordum. Ne zaman düşünceleri uzaklaşsa odaklanmıyorlardı. Her gece beni uyutmadan önce kararıyorlardı. Bir hikâyeyle ilgilendiğinde, şu anda olduğu gibi her kelimeyi içine çektiğinde, irislerini neredeyse yanardöner yapan bir parlaklığa sahiplerdi.

Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik.

Vance Sutter'ın gözlerinin her rengini öğrenirdim.

“Babam çiftlikte çalışırken ve aile işlerini yürütürken, annem oteli yönetiyordu,” dedim. “The Eloise’i çok severdi. Eloise’in sevdiği gibi olmasa da annem emekli olana kadar orada çalışmaktan keyif aldı. Ama bence her şeyi yeniden yapabilseydi, bir restoranı olurdu. Belki Knox’un Knuckles’la yaptığı gibi değil, daha küçük bir şey. Bunun gibi bir şey.”

“Onun buraya gelmesine izin vermen çok nazıkçe bir davranış.”

“Bu hiç de zor değil. Bana güven. O inanılmaz bir aşçı. Benden daha iyi.”

Vance alaycı bir sesle, “Bundan şüpheliyim,” dedi.

Tepkisi o kadar hızlı, o kadar kendinden emindi ki söylemek üzere olduğum şeyi unuttum.

Yemeğimi beğeniyordu. Bu beni neden şaşırtmıştı? Tabağına ne koyarsam yiyordu. Arkasında bir kırıntı bile bırakmıyordu. Yine de bunu duymak güzeldi.

Şimdiye kadar yemeğimi sevmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Beni sevmesini. İkisi bir ve aynıydı.

Kapı açıldığında, omzumun üzerinden bakan Vance'in dikkatini çekti.

Şu lanet zil. Zil sesine kızmaya başlamıştım.

Sandy içeri girdiğinde iç çekerek koltuğumda döndüm ve gülümsedim.

Caddenin aşağısındaki hem turistler hem de yerel halk arasında popüler bir yer olan mutfak dükkânını işletiyordu .

“Selam, Sandy,” dedim ayağa kalkarak.

“Merhaba, Lyla.” Bir tutam gri saçını yüzünden uzaklaştırdı. “Donuyorum. Dükkândaki fırında bir sorun var, bu yüzden soğuğu kovmak için sihirli lattelerinden almaya geldim.”

“Büyülü bir latte.” Güldüm. “Bunu yapabilirim. Vanilyalı, her zamanki gibi?”

“Bu benim favorim.”

“Merhaba demek istersen annem mutfakta.”

“Ah, güzel. Onu haftalardır görmedim, arayı kapatmak isterim.”

“Kahveni birazdan getiririm.”

Başını salladı, bakışları Vance’e kaydı ama kendini tanıtmadı. Sadece dükkânın içinde dolaşıp mutfağa girdi.

Ayağa kalkıp ceketini alırken Vance’in sandalyesinin ayakları yere sürtündü. “Ben odama gidiyorum. Bir duş alacağım.”

“Tamam.” Daha sonra evime gelip gelmeyeceğini sormadım. Gerçi her gece geliyordu ama yine de hiç sormadım. Yapışkan olduğumu düşünmesini, hayır dediğini duymak istemiyordum.

Biz bir çift değildik. Plan yapmamış, randevuya çıkmamıştık. Böylesi daha iyiydi, değil mi?

Tezgâha doğru döndüm, gitmek üzereydim ama durdum. Bekledim. Neden plan yapamıyorduk?

“Cuma günü akşam yemeği için çiftliğe gitmek ister misin?” İyice düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Sesim o kadar ürkütücü bir şekilde annemin sesine benziyordu ki irkildim.

Bu fikri kafama o sokmuştu ve bir anda ortaya çıkıvermişti. *Lanet olsun.*

“Baskı yok.” Yüzüm alev alev yanmaya başladı. “Annem cuma günü çiftlikte bir aile yemeği planlıyor ve bundan bahsetti. Eğer her akşam restoranlarda yemek yemekten bıktıysan ve ev yapımı bir şeyler istiyorsan...”

Artık resmileşmişti. Ev yapımı kelimesinden nefret ediyordum ve tıpkı annem gibi şimdi de kendi işimi aşağılıyordum. *Harika, Lyla.*

“Özür dilerim. Bu çok garip.” Elimi salladım. “Beni görmezden gel. Ailem çok kalabalık ve ben sadece her ihtimale karşı teklif etmek istedim-”

“Mavi.”

Aman Tanrım. İşte kibarca reddetme gelmişti ve muhtemelen onu bu gece de göremeyecektim.

Bakışlarına karşılık veremezdim. Gözlerinin acıma duygusuyla dolduğunda hangi renge dönüştüğünü bilmek istemiyordum. Onun yerine yere baktım.

“Efendim?”

“Cuma akşam yemeği saat kaçta?”

Düzenleme
Ny.Ozlem

14. Bölüm

Vance

Edenlar çok gürültülüydü. Sadece ses olarak değil, gerçi Lyla'nın ailesi akşam yemeğinde ulaşılması gereken bir desibel kotası varmış gibi gürüyordu. Başka şekillerde de gürültücüydüler. Gülümsemeleri. Sarılmaları. Sevgileri.

Sutter ailesinin yemeğine katılmayalı uzun zaman olmuştu. Belki hafızam beni yanıltıyordu ama ailemin gürültülü olduğunu hatırladığım tek zaman son akşam yemeği idi. Her şeyin dağıldığı yemek. İyi bir gürültü değildi.

Edenlar iyi bir şekilde gürültülüydü.

Anne ve Harrison yemek masasının iki ucunda oturuyorlardı, aralarında da çocuklarıyla torunları vardı.

Masanın kendisi, uyumlu sandalyeleri olan pürüzsüz, siyah cevizdendi ve yeniydi. Birkaç aile etkinliğinden daha fazlasını görmüş mobilyaların ezik ve çürüklerinden yoksundu. Mekân için biraz fazla büyüktü ama bunun nedeni, muhtemelen bu kalabalık düşünülerek satın alınmış olmasıydı.

Büyük bir ailenin büyük bir masaya ihtiyacı vardı. Kalabalık olsa bile Anne ve Harrison muhtemelen buradaki herkesin bir koltuğa sahip olmasını istiyordu. Küçüklerin mama sandalyeleri için bile yer ayırmışlardı.

Lyla'nın ailesinin iyi insanlar olması sürpriz olmamıştı. Anne beni kucaklayarak karşıladı. Harrison sıkı bir tokalaşmayla. Sonra Lyla'nın kardeşleri geldi, meraklı ama müdahaleci değillerdi.

Sorular sordular ancak özel hayatıma girmediler. Onun yerine, bu gece viskiyi biraya tercih ettiğimi öğrendiler. Bifteklerimi az pişmiş sevdiğimi. Ayrıca en sevdiğim rengin mavi olduğunu.

Lyla'nın mavisisi.

Gerçi Eloise birkaç dakika önce sorduğunda bu kadar kesin konuşmamıştım.

Knox, "Mavi iyi bir renk seçimi olabilirdi," dedi.

"Ben mavi istemedim." Anne çenesini yukarı kaldırdı. "Ben sarı istemiştim."

"Ama sarı değil, anne."

"Tabii ki sarı." Anne koridorun sonundaki tuvalet odasını kısa süre önce boyamıştı. Harrison'dan başka herkes ilk kez bu gece görmüştü. "Bu renge hardal deniyor. Hardal sarıdır."

"Bebek kakasına benziyor," dedi Griffin.

"Griff," diye azarladı Winn.

"Ne? Öyle."

"Bebek kakası renginde değil." Anne homurdandı, sonra Griff ve Winn'in kızı Emma'yı kucağında düzelitti. "Arada bir kızınızın bezini değiştirirseniz farkı anlarsınız."

Griffin sadece güldü ve başını sallayarak, bebek koltuğun-

da oyun hamuruyla ortalığı birbirine katan iki yaşındaki oğlu Hudson'a baktı.

Bazı babalar bez değiştirmiyordu ama buradaki erkeklerin hiçbirinin dolu bir bebek bezinden çekindiğini düşünmüyordum.

"Bebek kakası gibi bir şey, anne," dedi Talia, elini hamile karının üzerine koyarak.

O ve kocası Foster'ın bir erkek çocukları olacaktı. Şu anki isim seçenekleri Kaiden ya da Jude'du. Ben Jude'a oy vermiştim.

"Çocuklarımın hepsi renk körü mü?" Anne odadakilere sordu. "Bu sarı."

Harrison, kahkahasını dudaklarına bastırduğu bira şişesine sakladı.

"O kadar da kötü değil." Jasper'ın kolu Eloise'in sandalyesinin arkasına dolanmış, eli de omzundaydı. Eloise'in yanından nadiren uzaklaşıyordu ve Eloise yakındaysa ona küçük bir şekilde de olsa dokunuyordu.

Bu tür sürekli dokunuşları daha önce de görmüştüm. Jasper'ın Eloise'e olan takıntısı ilk başta beni hazırlıksız yakalamıştı. Belki sadece kendi kişisel geçmişimden kaynaklanıyordu ama onları neredeyse sürekli göz ucuyla izlerken ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Ancak onları saatlerce birlikte gördükten sonra, bunun Andrea ve Brandon'dan farklı olduğunu fark ettim.

Jasper, Eloise'e ona sahip olmak ya da onu kontrol etmek için dokunmuyordu. Ona sanki dünyası ona bağlıymış gibi dokunuyordu. Sanki onsuz bir esintide sürüklenip gidecekmiş gibi. Onu seviyordu.

Bu masada çok fazla sevgi vardı.

Şanslı masa.

“Teşekkür ederim, Jasper.” Anne ona gurur duyarak gülümsedi.

“Yalaka,” diye alay etti Knox. “Çok iğrenç.”

“Çirkin değil.” Knox’un karısı Memphis, Anne’e tatlı bir gülümsemeye baktı. “Ben de beğendim.”

Knox ve Memphis’in kucaklarında birer çocuk vardı. Memphis küçük oğulları Harrison Eden’ı biberonla besliyordu. Knox en büyük oğullarının sırtını okşuyordu.

Drake tüm bu gürültüye rağmen yaklaşık bir saat önce uykuya dalmıştı. Tatlıyı bitirmiştik. Kirli tabaklar hâlâ masanın üzerinde dağınık duruyordu. Kek ve dondurmadan son ısırığını almış, sonra Knox’un kollarına girmişti. Başını babasının omzuna yaslayıp beş dakika sonra bayılmıştı.

“Anket yapıyoruz.” Anne bakışlarını yanında oturan Foster’a yöneltti. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Hoşuma gitti,” dedi Jasper’la hızlı bir bakışmayı paylaşarak.

Bu gece ikisinin, Foster UFC’deyken yıllarca birlikte çalıştıklarını öğrenmiştim. Jasper emekli olana kadar Foster’ın antrenörüydü ve ikisi de Quincy’ye yaklaşık aynı zamanlarda taşınmıştı.

Bu gece birkaç kez bakışmışlar, söylenmemiş mesajlar masanın üzerinde uçuşmuştu.

Bir zamanlar benim de böyle bir dostluğum vardı. Kardeşlik. Cormac ile.

Lyla elini masanın altından bacağıma koydu, narin dokunuşu geçmişi kovaladı.

Avucumla parmak eklemlerini kapattım, başparmağımla teninde daireler çizdim.

“Lyla?” Anne kaşlarını kaldırarak kızına baktı ve onun oyununu bekledi.

“Bebek kakası renginde olduğunu sanmıyorum, anne. Daha çok bezelye çorbası gibi.”

Anne’in çenesi düştü. “Yeşil değil.”

“Yeşil bir tonu var.”

Dişlerimi birbirine kenetledim ve Lyla’nın kardeşlerinin gizleyemediği kahkahalarla savaştım.

“Vance?” Anne yalvaran gözlerle sordu.

“Sarı,” diye yalan söyledim. “Kesinlikle sarı.” Yanılmış bezelye, bebek kakası yeşiliydi.

Tüm yüzü aydınlandı.

Lyla’nınki de öyle. Gülümsedi, annesinin iyiliği için yalan söylediğimi biliyordu.

“Gerçekten oylamaya ihtiyacımız var mı?” diye sordu Mateo. “Size nasıl olacağını söyleyeyim. Çocukların bu renkten nefret ediyor. Damatların da nefret ediyor ama seni gerçeği söyleyemeyecek kadar çok seviyorlar.”

“Yani sadece zevkimi eleştirmiyorsun, şimdi de beni sevmediğini söylüyorsun.” Anne elindeki bez peçeteyi aldı ve oğlunun kafasına fırlattı. “Defol. Sen benim oğlum değilsin.”

Mateo peçeteyi yakaladı ve güldü, babasının ve kardeşlerinininkiyle aynı olan derin, içten bir kahkahaydı.

Eden erkekleri arasındaki benzerlikleri saymak için iki elim ihtiyacım vardı. Aynı şey Lyla, annesi ve kız kardeşleri için de geçerliydi.

İkiz olan Lyla ve Talia’nın yüzleri, burunları ve ağızları aynı şekle sahipti. Cormac’ın ikizlerini birbirinden ayırmak çoğu insan için neredeyse imkânsızdı. Hangisinin Hadley hangisinin Elsie olduğunu anlamak aylarımı almıştı. Ancak Lyla ve Talia aynı özelliklere sahip olsalar da Lyla’yı nerede olsa tanırdım.

Talia'nın gözleri maviydi ama Lyla'ninkiler gibi değildi.

Üstelik söz konusu benzer ruhlar ve kişilikler olduğunda Lyla, Anne'e çok benziyordu.

"Bu hafta sonu banyoyu senin için yeniden boyamama ne dersin?" diye sordu Lyla. "Güzel bir gri ya da orman yeşili seçebiliriz."

"Hayır." Anne iç çekti. "Sen meşgulsün. Ben yaparım. Belki. Ya da belki de bebek kakası sarısı yüzünden hepinize acı çektiririm."

"Bebek kakasından bahsetmişken." Memphis kucağında bebekle ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Eğilip Knox'un alnına bir öpücük kondurduktan sonra odadan dışarı çıktı.

"Tamam, kovboy." Griffin, Hudson'ın oyun hamurundan bir top aldı ve sarı kabına koydu. "Eve gidip küvete girme ve sonra da yatma vakti geldi."

"Hayır." Hudson'ın ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı, sonra da ağlamaya başlarken öne doğru yığıldı.

"Ah, oğlum." Winn bir anda sandalyesinden kalktı ve Hudson'ı kucağına aldı.

Bacaklarını onun beline ve küçük kollarını omuzlarına doladı, sanki kurtarıcı meleşiymiş gibi. Muhtemelen öyleydi. Yine de Winn büyük ihtimalle oğluna banyo yaptıracaktı.

"Hadi eve gidelim." Hudson'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve bebek bezi çantasını almak için hareket ederken onu da yanında taşıdı.

Geri kalanımız ayağa kalktı, tabakları ve bardakları mutfığa götürdü.

Talia ve Foster ilk yola çıkanlardı, onları Jasper ve Eloise takip etti. Ardından Knox ve Memphis çocuklarını yükleyip

evlerinin yolunu tuttu. Mateo kamyonetine binip dağlarda yaşadığı kulübeye giderken el sallayarak veda etti.

Griffin ve Winn'in çiftlikteki evlerine uzun bir yolculukları yoktu, bu yüzden vedalaşmak için burada en uzun süre kalan onlardı.

Kapının yanında durduğumuzda Winn, "Seni görmek güzel, Vance," dedi.

"Seni de." Yemekten önce Winslow Eden'a bir polis olarak çok saygı duyuyordum. Yemekten sonra, onu sadık ve sevgi dolu bir eş, bir anne olarak gördüğümde bu saygı daha da arttı.

Anlayabildiğim kadarıyla Coeur d'Alene'deki durumumu bilen tek kişi oydu. İşimin ne kadar boktan olduğunu. Vurulma olayını. Bunun aramızda kalmasına izin vermişti. Ona teşekkür etmemi sağlayacak pek bir şeyim yoktu ama eğer bir iyiliğe ihtiyacı olursa, bunu gerçekleştirmek için dağları yerinden oynatırdım.

"Gelebilmene sevindim." Griffin elimi sıktı, sonra Lyla'yı kucakladı ve saçlarının tepesini öptü. "Annem kafede tamir edilmesi gereken birkaç şey olduğunu söyledi. Banyodaki kâğıt havluluk ve ofisinin kapısı tam kapanmıyormuş. Babam ve ben yarın gelip bir göz atacağız."

"Önemli bir şey değil," dedi Lyla.

"O zaman uzun sürmez." Onu bıraktı, sonra kapıyı açıp ailesini dışarı çıkardı, beni ve Lyla'yı ailesiyle bıraktı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Harrison'ın uzattığı eli tuttum, ardından Anne'in yanağını öpmek için eğildim. "Akşam yemeği çok lezzetliydi."

"Seninle tanışmak çok güzeldi." Anne önce bana sonra da kızına gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne." Lyla, anne ve babasına sarıldı. "Hoşça kal, baba."

“Yarın görüşürüz, tatlım.” Harrison kapıyı bizim için açık tuttu ve biz verandasından geçerken eşikte durdu. Sonra el sallayarak karısıyla birlikte içeride kayboldu.

Hava kar kokuyordu. Geliyordu, er ya da geç. Yine de uzun bir nefes aldım, saman, hayvan ve toprak kokusunu yakaladım. Bir insan her gün bu karışımı koklayarak çok iyi bir hayat sürebilirdi. Burayı evi olarak gören Edenlara imreniyordum.

“Çocukken kovboy olmak isterdim,” dedim Lyla’ya.

Verandanın merdivenlerinden inerken Lyla güldü. “Öyle mi?”

“Evet. On yaşındaki ben, şu anda cennette olurdum.”

Gerçi otuz dört yaşındaki ben de o anda cennete yakındım.

Yıldızlar oniks gökyüzünü kaplamıştı. Ay, uzaktaki sivri dağlara gümüş rengi bir ışık saçıyordu. Nefes kesici bir gece olsa da güzelliği yanımdaki kadının yanında sönük kalıyordu.

“Hadi gel.” Lyla elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdikten sonra beni kamyonetimi park ettiğimiz yerden uzaklaştırdı.

Beni nereye götürdüğünden emin değildim ama Anne ve Harrison’ın evinin yanındaki açık çakıllı araziye geçerken elini elimde tutarak onun yanımda yürüdüm.

Evlerinin karşısında üç büyük bina bulunuyordu; bir samanlık, bir atölye ve ahırlar. Daha önce geldiğimizde Lyla onları işaret etmişti. Avlu ışıkları her birinin önünü aydınlatıyordu. Onların ilerisinde, çitlerin ve ağılların ötesi zifiri karanlıktı.

Neyse ki Lyla ve ben akşam yemeğinden önce dışarı çıktığımızda hava kararmadan gezmiştik. Bu bana ailesinin çiftliğini görme şansı vermişti. Çayırlar, balta girmemiş yemyeşil ormanlar ve her yöne uzanan sıradağlarla muhteşem bir ortamdı.

Cennet.

“En yeni atımızla tanışmak ister misin?” diye sordu beni ahırlara götürürken.

“Elbette.”

Sürgülü kapıyı açıp içeri girmek için elimi bıraktı.

Işıkları yakarken gözlerimi kısarak ona katıldım. Gözlerim alıştığında, at, deri ve saman kokularını içime çekerek devasa alanı inceledim. Binanın ortasını geniş bir şerit kaplıyordu. Her iki tarafta bir sıra ahır vardı.

Bir kapıdan bakarak bir ahıra doğru yürüdü.

Onun yanındaki yeri aldım. Ahırın içinde, başında beyaz bir yıldız olan siyah bir tay duruyordu. Annesi geldi ve Lyla’nın kolunu dürttü.

“Ne kadar sevimli, değil mi?” Lyla atın pürüzsüz, yuvarlak yanağını okşadı, sonra uzaklaşarak binanın derinliklerine doğru ilerledi. Telaşsız adımlarla boş ahırların yanından geçti. “Benim atım, Mercury ve diğerlerinin çoğu otlakta. Ama eğer çocukluk hayallerini gerçekleştirmek istiyorsan, başka bir gün tekrar gelebiliriz. At binmeye gideriz.”

Tanrım, kulağa eğlenceli geliyordu. Yıllar boyunca birkaç kez ata binmiştim ama hiç sık olmamıştı. Dağlara çıktığımda genellikle yayan giderdim. Lyla’yla burada bir gün geçirmeyi, Eden çiftliğini keşfetmeyi ne kadar istesem de Montana’da bulunma nedenim bu değildi.

Üstelik zaman tükeniyordu.

Yakında dağlar karla kaplanacak ve Cormac’ı arama girişimlerini olduğundan daha da zorlaştıracaktı. Kışı bu dağlarda geçirmeyi planladıysa, kendisi için kazdığı çukurda kalmaya yetecek kadar erzak toplamıştı. Hareketi kısıtlayacak, bahara kadar saklanacaktı.

Eğer buradaysa.

“Belki,” dedim Lyla’ya.

Sesimdeki hayır tonunu duydu ve ahırların en ucuna vardığımızda bana buruk bir şekilde gülümsedi.

“Hey.” Elini yakaladığımda benimkinin içinde kayboldu. Bir çekişle onu kendime yaklaştırdım. “Bu gece beni buraya getirdiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Boştaki eli göğsümde gezindi, işaret parmağı ekose ceketimin altındaki *Henley*’nin düğmelerinin her birini sıyırdı.

“Aileni sevdim. Bu kadar gürültücü olmaları hoşuma gitti.”
Yüzü yumuşadı. “Benim de.”

“Benim büyük bir ailem var.” Ben daha yutkunamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

Lyla’nın bakışları benimkilere kaydı. Belki de benden uzaklaşmamı, konuyu değiştirmemi bekliyordu. Normalde yapardım.

Bu gece olmazdı.

“Kalabalığın içinde kaybolmuş gibi hissettiğin oluyor mu?” diye sordum.

“Bazen,” diye fısıldadı. “Senin ailende de durum böyle mi?”

“Kaybolmadım. Sadece dışlanmış hissediyorum.”

Eli sakalıma uzandı, parmak eklemleriyle çenemi okşadı. “Ailen burada olduğunu biliyor mu?”

“Babam biliyor. Annem ve ben bir süredir konuşmuyoruz.”

“Üzgünüm.”

“Ben de.”

Açıklanacak daha çok şey vardı. Anlatacak bir hikâye ve lanet olsun, yükümü onunla paylaşmak istiyordum. Kalbimi tekrar boşaltmak istiyordum.

Cormac'la olan geçmişimi paylaşmanın ne kadar yardımcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yıllar sonra ilk kez içimi boşaltıyordum. Belki ona anlatırsam, ailemin saçmalıklarını anlamlandırmama da yardımcı olurdu. Lyla'nın dinleme şekli, her kelimemi özümsemesi bunu çok cazip kılıyordu.

Fakat çok güzel bir gece geçirmiştik. Belki son kullanma tarihi olmasaydı, belki kar gelmeseydi, pes ederdim.

Bunun yerine, diğer elimi onunkinin üzerine kapattım, yüzümden uzaklaştırdım ve arkasına çevirerek kıcının hemen üzerine sabitledim. Sonra daha da yaklaştım, eğilip ağzını istila ederken onu kendime doğru çektim.

Anında benim için aralandı, dilimi içeri kaydırıp onunkini okşadığımda geçmiş kayboldu. Bu kadından ve dudaklarının tatlı tadından başka hiçbir şey yoktu.

Aletim kabardı, bedenim onunkini arzuluyordu.

Lyla, uyarılmışlığımla kalçasına bastırırken inledi.

Ne kadar zamanımız kalmıştı? Beş. On. Bu yeterli değildi. Sayı ne olursa olsun, yeterli olmayacağını zaten biliyordum. Bu yüzden bizi en yakın yüzeye doğru ittim ve Lyla'yı geniş, ahşap bir kirişe bastırdım.

Ağzımı onunkinden ayırıp, çenesi boyunca kulak memesine kadar takip ettim. "Burada hiç becerildin mi?"

"Hayır," diye nefes nefese kalırken aramıza uzandı. Avuç içi ereksiyonuma sertçe bastırarak bir inilti çıkardı. "Vance."

Kahretsin, adım söylemesine bayılıyordum.

Neredeyse bu gece elbise giymiş olmasına bayıldığım kadar. Karamel balıkçı yakaydı, kablo örgüsü kalın ve yumuşaktı. Biçiminden dolayı seksi olmamalıydı ama kısaydı, kalçasının ortasına kadar geliyordu. Bu yüzden o pürüzsüz bacaklarının

bana her sürtünmesi bütün gece benimle alay etmişti. Seksi botları neredeyse dizlerine kadar geliyordu.

“Bütün gece bu elbiseyi yukarı kaldırmak istedim.” Kumaşı ellerimde sıkarak kalçalarına doğru sürükledim. Saçları uzun, gevşek dalgalar hâlinde kıvrılmış ve göz kapakları parıldarken yatak odasından çıkışını izlediğim andan beri tam da bunu yapmak istiyordum.

Elim elbisenin eteklerinin altından kayarak külotunun ortasına daldı.

“Çoktan sıırıslıkılam olmuştun,” diye homurdandım boynuna karşı, kumaşı kenara kaydırıp parmaklarımı kıvrımlarından geçirerek klitorisini okşadım.

“Evet,” diye mırıldandı, dokunuşuma doğru eğildi.

“Parmaklarımı mı istiyorsun? Yoksa aletimi mi?”

“İkisi de.”

“Ne diyordun?”

Hızlı bir öpücük için eğildi ve sihirli kelimeyi fısıldadı.

“Lütfen.”

Külotu kavrayıp tek bir hızlı çekişle vücudundan yırtıp çıkardım.

Lyla nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana ters ters baktı.

“Vance.”

İstediği kadar kızmış gibi davranabilirdi. İkimiz de külotunu yırttığımda daha çok ıslandığını biliyorduk. Belki ben gitmeden önce onları giymenin bir anlamı olmadığını fark ederdi.

“Benim.” Sırıttım ve harap olmuş danteli ceketimin cebine soktum. Sonra bir elimle kıcını avuçlarken, bir parmağımı onun daracık sıcaklığına daldırdım.

Bana karşı eridi, ben onunla oynarken inledi, onu daha yükseğe ve daha yükseğe çıkardım. “Parmaklarını seviyorum.”

“Parmaklarım amını seviyor.” İkinci bir parmak daha ekledim ve bacakları titremeye başlayana kadar onu derinden okşadım.

Birçok kez elime boşalmıştı ama bu gece aletimin üzerinde patladığını hissetmek istiyordum, bu yüzden bir bakış daha kazanarak geri çekildim.

Kotumun fermuarını hızla açtım, erkekliğimi kavrayıp birkaç kez sıvazladım. Sonra Lyla’yı direğe doğru kaldırıp, kalçalarımla onu sabitlerken uyluklarını kavradım.

“Dudakların,” diye emrettim.

Beni hemen öptü, dili benimkine karıştı. Girişinde hizalandım ve tek bir hamleyle kendimi içine gömdüm, kontrolü elimde tutmak için savaşıırken çenem sıkılıyordu. “Siktir. Çok iyi hissettiriyorsun, Mavi.”

İç duvarları dalgalandı. “Hızlan.”

Bir hamlede boşalmaya hazırды.

Dışarı çektim, içine girdim. Sonra aramıza uzandım ve ıslak parmaklarımı klitorisine bastırdım.

“Vance.” Çığlığı kırışlerde yankılanırken, bizi tekrar tekrar birlikte salladığımda etrafımda nabız gibi atıyordu.

Onu takip etmem uzun sürmedi, vücudum onunkinin üzerine yığıldı, ikimiz de gevşemiş bir şekilde direğe yaslandık.

Binanın diğer tarafından bir at kişnedi.

Lyla kıkırdadı, o müzikal kahkahası tam kulağımın dibindeydi.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet. Sen?”

“İyiden de öte.”

Mırıldandı, uykulu ve tatlıydı. Muhtemelen kasabaya dö-

nerken yolda uyuyakalacaktı. Bu yüzden onu ayağa kaldırdım ve çıplak kalçasından aşağı sızan benimle onu ahırdan çıkarıp eve götürdüm.

Biz daha otoyola varmadan Lyla uyumuştı.

O uyurken ben de yıldızlarla işaretlenmiş gökyüzünü seyreliyor ve bu havanın birkaç hafta daha sürmesi için dua ediyordum.

Sadece Cormac'ı bulma şansım olsun diye değil, Lyla ile zaman geçirmeye ihtiyacım olduğu için de.

Ertesi sabah uyandığımda, Lyla çoktan işe gittiği için onun yatağında yalnızdım, yatak odasının pencerelerinin ötesinde ince bir buz tabakası vardı.

15. Bölüm

Lyla

Vance beni duş duvarına yaslamıştı. Etrafımızdan buharlar yükseliyordu ve içime girerken alt dudağına bir damla su yapışmıştı, nefes alışları benimki kadar düzensizdi.

Ellerim omuzlarını kavradı ve sıkıca tuttu. Ben tırnaklarımı geçirdikçe o da beni daha sert beceriyordu.

“Ah, Tanrım.” Orgazmım bir çığ gibi üzerime doğru gelirken vücudumdaki her kas titriyordu. Ellerim omuzlarına yapıştı, tırnaklarım kaygan teninde pençeler gibiydi.

“Lyla.” Adımı inleyiş şekli omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Erotikti. Çaresizdi. Çok yakındı, kendi orgazmının eşiğindeydi ama önce ben boşalana kadar durmaya cesaret edemiyordu.

Güçlü elleri kıcımı kavrayıp beni yerimde tuttu. Sıktı, parmak uçları etime battığında, o küçük acı tetikleyici oldu.

“Vance.” Adını haykırarak binlerce parçaya ayrıldım.

Vücudum aletinin etrafında sarsılırken beyaz yıldızlar gö-rüşümü tüketiyordu.

İçime aktı, boğazından bir dizi tutarsız ses kaçtı.

Orgazm yavaşlarken kalbim gümbür gümbür atıyordu, kollarım ve bacaklarım ona o kadar sıkı sarılmıştı ki kendini benden kurtarmak zorunda kalacaktı. Beni bırakmak için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Kolları belime dolanırken iri bedeni benimkini sardı, alnı sırtımdaki fayansa doğru düştü. Su sıcaktan ılık hâle gelene kadar Vance beni duvara hapsetti.

Saat sabahın dördüydü ve kafeye gitmekte geç kalacaktım. Düşün kapısı açılıp Vance içeri girdiğinde saçımı durulamayı yeni bitirmiştım.

Ben şafaktan önce sıvışırken onun yatakta kaldığı günler sona ermişti. Son dört gün içinde, ahırdaki o geceden beri bir şeyler değişmişti.

Vance'le seks her zaman güçlüydü ama şimdi bir sınır vardı. Bu çılgınca arzu. Sanki ikimiz de zamanın tükenmekte olduğunu biliyorduk, bu yüzden ikimiz de birlikte olma şansını boşa harcamıyorduk.

Beni ayağa kaldırırken nabzıma bir öpücük kondurarak uzaklaştı. Sonra ıslak saçlarımı şakaklarımdan uzaklaştırdı ve gözleri gözlerimi incelerken yüzümü ellerinin arasında tuttu.

Bu da yeniydi. Her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Gözlerimi. Burnumu. Dudaklarımı. Kıpırdamadan durmak, ben kalbimdeki kederi saklamaya çalışırken bakışlarının yüz hatlarımda gezinmesine izin vermek işkence gibiydi.

“İşe geç kalacağım.”

İçini çekti, son bir kez uzun uzun baktıktan sonra başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Duştan çıktım, şampuanının kokusu banyoyu doldururken havluyla kurulandım.

Bu hafta sonu, otelden bavuluyla gelmişti. Rezervasyonu sona ermişti. Uzatmak yerine, eşyalarını buraya getirmişti.

Benimkinin yanında duran diş fırçasına baktım. Lavabonun yanındaki tezgâhta duran deri tuvalet çantasına. İçinde haftalardır dokunmadığı belli olan bir tıraş bıçağı vardı. Umursadığımdan değildi. Vance'in sakalını ve parmak uçlarımda bıraktığı kalın hissi seviyordum.

Onsuz nasıl görünürdü?

Asla bilemezdim.

Kalbim burkuldu. Vance sonsuza dek hafızamda aynen bugünkü hâliyle yaşayacaktı.

Başka bir kadın onun yaşlanmasını izleyecekti. Koyu çikolata rengi saçlarına düşen aklara tanık olacaktı. Önümüzdeki on yıl boyunca ağzının kenarlarındaki gülme çizgilerinin derinleştiğini görecekti. Onun geniş göğsünde uyuyacak ve sabahları ona kahve yapacaktı.

Kahve fikri beni düşüncelerimden kopardı ve sabah rutini-
min geri kalanını aceleyle tamamladım.

Vance duştan çıktığında beline bir havlu sarıp ellerini nemli saçlarında gezdirdi. Sonra avuçlarını buharlı aynaya sildi. Aynanın yüzeyinden damlacıklar akıyordu, bu gece eve döndüğümde izleri silmek için cam temizleyici kullanmam gerekecekti.

Başka bir kadın çizgilerden şikâyet edebilirdi. Belki de onu bu alışkanlığından vazgeçirmeye çalışacaktı.

“Lyla.”

Gözlerimi aynadan ayırarak sıçradım. “Efendim?”

“Sorun nedir?”

“Yok bir şey.” Kendimi gülümsemeye zorladım, sonra bir kat rimel sürmek için eğildim. “Şehre döndüğünde kafeye gelecekle misin?”

“Evet.”

“Dikkatli ol.” Göğsünün ortasına bir öpücük kondurduktan sonra bitişikteki dolabıma gitmek üzere banyodan çıktım.

Bir kot pantolon ve yumuşak bir kazak giyerek mutfakta durup Vance için cezveyi açtım. Ardından anahtarlarımı kaptığım gibi aceleyle garaja gittim, arabayı şehrin öbür ucuna sürdüm ve kafenin arkasındaki ara sokakta her zamanki yerime park ettim.

Her geçen gün işe gelmek daha da zorlaşıyordu. Vance’in arama yaparken dikkatini dağıtmak için dağlarda peşine takılmama ihtiyacı yoktu ama Eden Coffee’de geçirdiğim saatler onunla geçirebileceğim saatlerdi.

Arabadan indim, ayağım nemli çakıl taşına bastı. Kafenin kapısına giderken bir su birikintisinden kaçtım.

Cuma gününden kalan kar erimişti. Tanrı’ya şükür. Cumartesi günü uyandığımda her yerin beyaza büründüğünü görünce, Vance bana katılmadan önce duşta ağlamıştım.

Elbette, uzun, çok uzun bir sonbahara ihtiyaç duyduğum yıl, kışın buz gibi nefesi ensemden aşağı akıyordu. Ancak hava karı sulu kar hâline getirecek kadar ısınmıştı.

İlk birkaç saat her zamanki gibi sessizdi, bu yüzden o süreyi mutfakta geçirdim, keyfime uygun ne varsa pişirdim.

Bugünkü seçimlerimiz yaban mersinli çörekler ve çikolata-lı kruvasanlardı. Kısmen Vance onları sevdiğinden, kısmen de koyu, neredeyse siyah çikolata ruh hâlime uyduğu içindi.

Pişirme ve kahvaltı hazırlığı bittikten sonra kafeyi açmak için normal işlerime başladım. Her sabah gelen düzenli müşteriler için latte ve cappuccino yaptım. Kahvaltı burritolarını ısıtıp yoğurtlu parfe servis ettim. Tarçınlı çörekler, yaban mer-

sinli kekler hazırladım ve bunların hepsini yüzümden hiç eksik olmayan bir gülümsemeyle yaptım.

Winn içeri girdiğinde masa silmeyi yeni bitirmiştim.

Koyu renk bir kot pantolonla beyaz bir gömlek giymişti. Bugün siyah bir blazer ceket seçmişti, ceketin uzunluğu rozetini ve silahını büyük ölçüde gizliyordu.

“Merhaba.” Tezgâhın arkasına geçip ona bir latte yapmadan önce hızlıca sarıldım. “Kahvaltı ister misin?”

“İhtiyar, çikolatalı kruvasanınız olduğunu söyledi.”

“Evet.” Güldüm.

Winn’in büyükbabası, Vance için arkada üç kruvasan saklamak zorunda kalmamın sebebiydi. Covie bugün gördüğü herkese kruvasanlarım olduğunu söylerdi. Şimdi emekli olmuştu ama belediye başkanırken bir saat içinde tükenirdi. Bugün öğlene kadar dayanabilirlerdi.

“Ben de resmi bir iş için buradayım,” dedi Winn kahvesini ve pastasını uzatırken.

Bir iniltiyi yuttum. “Her şey yolunda mı?”

“Mutfakta konuşabilir miyiz?”

“Tabii.” Mekânı taradım, masalardaki birkaç kişiyle şimdilik ilgilenildiğinden emin olduktan sonra arka tarafa yöneldim.

“Ne oldu?”

“Bu sabah karakola gittiğimde bir FBI ajanından mesaj aldım. Geçen hafta yaptığım bir aramaya geri dönüyordu.”

Nabzım hızlandı. FBI’ın bu işe karışması Vance için iyi bir şey miydi? Yoksa kötü bir şey miydi? “Tamam,” diye mırıldandım.

“Konuştuğum ajan, Cormac Gallagher davasına atanmış. Ona senden bahsettim ve sana saldıranın Cormac olduğuna inanmak için nedenlerim olduğunu söyledim.”

“Peki ona Vance’ten bahsettin mi?”

“Hayır.” Winn başını salladı. “Vance’in vurulma olayından beri üstleriyle yeterince sorunu var. Burada olduğu için tepki çekmesini istemedim. Bana kalırsa Montana’ya tatil için geldi ve bol bol yürüyüş yapıyor.”

Vurulma. Ne vurulması? Winn neyden bahsediyordu? Vance vurulmaktan bahsetmemişti.

Winn kahvesini yudumlarken, “Vance’i sonra ararım,” dedi. “Bugün dağlarda olduğunu varsayıyorum.”

Başımı sallamayı başardım, hâlâ zihnimin dönmesini engellemeye çalışıyordum. *Ne vurulması?*

“FBI’ı aradım çünkü bu onların davası. Eğer bu gerçekten Cormac Gallagher ise, o zaman bu federal bir dava. Yargı yetkisi onlarda.”

“Yani bu, buraya gelecekleri anlamına mı geliyor?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Ajan, eğer Cormac olsaydı -bana gerçekten inandığından emin değilim- şimdiye kadar Quincy’den çoktan gitmiş olacağını söyledi. Bir iz ya da ipucu olmadan bulunacak bir şey de olmazdı. Ajan, nehirdeki olaydan hemen sonra onlara haber vermediğim için pek mutlu olmadı.”

Alay ettim. “O sırada kim olduğunu bile bilmiyorduk. Vance olmasaydı asla öğrenemeyebilirdik.”

“Ajan, Cormac’ın hâlâ serbest olmasının nedeninin ben ve yerel yetkililerin eksiklikleri olduğunu açıkça belirtti.”

“Bu hiç adil değil.”

Omuzları düştü. “Olabilir. Ama onu bulamadığımız için üzgünüm.”

“Bu senin hatan değil. Sen denedin.”

“Belki de daha çok denemeliydik.”

“O zaman bile... bunun bir önemi olacağını sanmıyorum.”
Yüzleşmek istemediğim acı gerçek buydu.

Cormac gitmişti.

Nehirden sonra bu bölgeyi terk etmiş, sadece benim adalet şansımı değil, Vance’in kapanış şansını da yanında götürmüştü.

“O gitti, değil mi? Cormac?” Vance’e soramazdım. Onu cevap vermeye zorlayamazdım.

“Büyük ihtimalle.”

“Bu yüzden mi Vance’in aramaya devam etmesine izin verdin?”

“Hem evet hem hayır. Deneyimleri göz önüne alındığında, eğer bulunacak bir şey olsaydı, onu bulacak kişi o olurdu. Ama aynı zamanda aklımı diğer her şeyden uzaklaştırmak için bu araştırmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

Vurulmadan mı?

“Bu kadar korkunç bir olaydan sonra, bazen neden polis olduğunuzu hatırlamanız gerekir.” Winn’in bakışları yerdeki görünmez bir noktaya bakarken odağını kaybetmişti. “İyi bir şey yapmak için. Bunu ondan alacak değildim.”

Bunun için her zaman minnettar olacaktım. “Seni seviyorum, Winn.”

“Seni seviyorum, Lyla.” Gözleri yumuşadı. “Vance’e âşık oluyorsun, değil mi?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu ama kaçacaktım. “Gidecek.”

Belki başka bir arkadaş, başka bir kız kardeş, ondan kalmasını istemem için beni teşvik ederdi. Belki de uzak mesafeyi denememizi önerirdi. Ancak Winn, bana sadece sarıldı ve mutfaktan çıkıp istasyondaki işine dönmeden önce, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

O gider gitmez cebimden telefonumu çıkardım ve bir arama yazdım.

vance sutter vurulma

Ancak kriterlere *Idaho*'yu ekleyemeden parmaklarım durdu. Uzun bir süre ekrana baktım, sonra her şeyi sildim ve telefonu kotuma geri koydum.

Vance'in konuyu bu kadar sık değiştirmesinin bir nedeni vardı. Bana işinden ya da ailesinden bahsetmekten kaçınmasının bir nedeni vardı.

Benim bilmemi istememişti.

Ben onun kız arkadaşı değildim.

Sadece onun kaçıyordum.

Neden bir ilişkide her zaman çok ileri giden kişi ben oluyordum? Çok fazla önemseyen? Kuralları unutan?

Kalbinin yol göstermesine izin veren?

Pişman olmamıştım. Bir dakika bile. *Vance* 'le değil.

Belki bu, Quincy'den ayrıldıktan sonra olacaktı ama bugün için, eğer bir kaçışa ihtiyacı varsa o sığınak ben olabilirdim. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim, merakımı derinlere ittim ve müşterilerime gülümseyip hizmet etmek için tezgâha döndüm.

Vance saat dört civarında geldi, çoğu gün olduğu gibi *Carhartt* pantolon ve kalın flanel montunun altına uzun kollu bir termal giymişti. Beresi ve eldivenleri montun ceplerine tıktırılmıştı.

Yazları ne tür kıyafetler giyerdi? Bir sonraki berbere gidişinde saçlarını ne kadar kısa kestirirdi? Bir kadını anlamsızca becermek dışında, eğlenmek için ne yapardı?

Ne vurulması?

Sormadığım sorular.

“Selam, Mavi.”

“Merhaba.” Bütün sevgililerinin takma adı var mıydı? Yoksa sadece bana özel miydi? “Winn’le konuştun mu?”

İç çekti. “Evet. Mesajını aldım. Dönüş yolunda onu aradım. Şaşırdığımı ya da hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Böylesi daha iyi.”

“Nasıldı? Bir şey bulabildin mi?”

“Soğuk. Ve hayır.”

Hayır. Eskiden henüz değil derdi.

Hayal kırıklığımı yuttum. “Kahve?”

“Evet. Bu harika olur.”

“Ben getiririm.”

“Teşekkürler.” Çenesini eğdi, sonra döndü ve her zamanki sandalyesine doğru ilerledi.

O sandalye onundu. Masa da ama en çok o sandalye. Hayatımın geri kalanında o köşeye bakıp da Vance’i düşünmeden edemeyecektim.

O da beni hatırlar mıydı?

Kafamda uçuşan tüm sorular arasında beni en çok korkutan buydu. Merak etmek yerine bir fincan kahve doldurdum. Çikolatalı bir kruvasan hazırladım.

İkisini de Vance’e götürdüğümde kendime basit gerçeği hatırlattım.

Vance tamamen gitmişti.

16. Bölüm

Vance

Kaybolacak tipte bir adam değildim. Kuzey. Güney. Doğu. Batı. İç pusulam her zaman doğruyu gösterirdi.

Lanet olsun ki kendimi Montana'da kaybetmeye izin vermezdim.

Bir kaya çıkıntısının tepesinde durduğumda, önümdeki manzara muhteşemden başka bir şey değildi. Uzakta çivit rengi bir dağ silsilesi vardı. Aramızdaki dağ etekleri yeşil ve altın sarısının harika bir karışımıydı. Kar, ağaçların tepelerini pırıl pırıl bir beyaza boyuyordu. Kilometrelerce ötede, nehir vadinin içinden kıvrıla kıvrıla geçerek manzaranın içinden dolambaçlı yolunu açıyordu.

Ciğerlerimi soğuk, temiz havayla doldurdum, yakana kadar tuttum. Her türlü şüpheyi kovana kadar.

İşte buydu.

Son gün.

Ağaç gövdelerinin altındaki on santimlik kar, iğneleri ve dökülen yaprakları örtüyordu. Geçen haftaki kardan farklıydı.

Burada kalacaktı. Kasabada hava ısınırsa bile burada sıcaklık pek değişmeyecekti. Dün gece düşen taneler bahara kadar buradaydı. Burada kalacaklardı.

Artık varlığımı gizleyemeyecektim. İzlerimi örtbas edemezdim. Eğer Cormac buradaysa, muhtemelen ben onu öğrenmeden çok önce o beni öğrenmiş olacaktı.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, büyük ihtimalle bulacak bir şey olmadığını söyledim.

Muhtemelen bütün ay boyunca bulunacak bir şey yoktu.

Bu dağların sadece bir kısmını araştırmıştım. Bölge o kadar uçsuz bucaksız, o kadar yabaniydi ki, bir yıl boyunca arayıp yine de Cormac'ı kaçırabilirdim. Gerçekle yüzleşme vakti gelmişti.

O kazanmıştı. Beni defalarca yenmişti.

Bu acıtmıştı. Kahrolası derecede acıtmıştı. Ellerim sıkı yumruklar hâline gelirken eldivenlerimin derisi gıcırdadı. Yenilgiyi kabul etmek doğamda yoktu ama lanet olsun, beni yenmişti.

Garip bir duygu karışımıydı, Cormac'ın adını düşünmenin bile verdiği hayal kırıklığı ve Montana manzarasına bakarken kendimi huzurlu hissetmem. Sonunda öfke kazandı.

“Siktir git, Cormac.” Kelimeler bir esintiyle kayboldu.

Onlarla birlikte adalet. Onlarla birlikte çözüm. Onlarla birlikte umut da kayboldu.

Bu hiç adil değildi.

O kazandı.

“Özür dilerim, Norah. Lanet olsun, özür dilerim kızlar.”

Onların parlak yüzlerini düşündükçe boğazım düğümlenmeye başladı. Yaşamaları gereken hayatları. Babaları, kanları ve canları, onları kör etmişti.

“Siktir git, Cormac!” Çılgılığım arkamdaki kayalıklardan sekti ve kimsenin duyamayacağı kadar uzakta yankılandı.

Göğsümdeki ağrı felç ediciydi.

Özür dilerim.

Gözlerimi sıkıca kapattım, başarısızlık omuzlarıma o kadar ağır geldi ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Özür dilerim, Lyla.

Ona pes ettiğimi nasıl söyleyecektim? Umudunu nasıl kıracaktım?

Nasıl veda edecektim?

Yer değiştirdim, bir kayaya çöküp kollarımı dizlerime dayadım. Altımdaki kar erimeye başlayıp pantolonumun kalın kumaşını ıslattı. Yine de kığım ıslanırken bile gözümü manzardan ayırmıyor, onun huzuruna tutunuyordum. Sessizliğine.

Eskiden bu benim hayalimdi, günlerimi dağlarda yalnızlık içinde geçirmek.

Ne zaman bu kadar yalnızlaştı? Ne zaman bu kadar soğuk oldu?

Bu dağlarda geçirdiğim en güzel gün, Lyla’yı şelalesine götürdüğüm gündü. Yolda başka birinin olmasının ne kadar güzel olduğunu hatırladığım gündü.

O kişi eskiden Cormac’tı. Birlikte sayısız saatler geçirmiştik. Hiçbir şey hakkında konuşmadan. Her şey hakkında konuşarak.

Tanrım, arkadaşımı özlemiştim. Onu özlemekten nefret ediyordum. Onun yokluğu sivri bir delik açmıştı.

Quincy’den ayrıldığımda ne olacaktı? Lyla ile burada ne kadar büyük bir parçamı bırakacaktım?

İçimi çektim ve başımı öne eğdim.

Geçtiğimiz hafta hem inanılmaz hem de acı vericiydi. Gece yarısı saatlerinde birbirimize sarılmış, her anın tadını çıkarmıştık. Her dokunuşun. Eğer yalnızsak, ben onun içindeydim.

Lyla Eden.

Mavi.

Hayatımın sürprizi.

Bir kahkaha attım. Orospu çocuğu, Cormac. Eğer o olmasaydı, onunla tanışamazdım. Lyla'ya yaptıkları için ondan nefret ediyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak bıraktığı izler için ondan nefret ediyordum ama lanet olsun, onu bulduğum için mutluydum.

Sadece bir aylığına bile olsa.

“Siktir git, Cormac,” diye fısıldadım.

O kazanmıştı.

Belki ben de kazanmıştım.

Belki de taşıdığım yükü gözden geçirmenin zamanı gelmişti. Belki de bazı değişiklikler yapmanın zamanı gelmişti.

Kıçım sırlıslıklam olana ve uyuşmaya başlayana kadar oturduğum yerden uzaklara bakmaya devam ettim. Ancak güneş batmaya başladığında ayağa kalktım, bir ayağımı diğerinin önüne attım ve dağdan kamyonetime doğru yol aldım.

Direksiyona geçip kapıyı kapattım, sessizlikte bir tabutun kapağının kapanması gibiydi.

Bitti. Bitmişti.

Cormac'la ilgili bir sonraki ihbar ya da ipucu geldiğinde, peşine düşmeyecektim.

Kamyonu çalıştırıp ayağımı gaz pedalma koydum, dağlar ve ağaçlar ön camımın önünden geçerken gözlerimi yola diktim.

Her kilometrede göğsümdeki baskı azaldı ama omuzların gevşemesi Quincy'ye kadar tüm yol boyunca sürdü. Eden Coffee'nin önüne park edene kadar ilk derin nefesimi alamadım.

Lyla içerideydi. Sırtını pencereye dönmüş, kalçasını tezgâha yaslamıştı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, ipeksi teller sırtından aşağı dökülüyordu.

Kahretsin, uyurken göğsüme dökülen o saçları özleyecektim.

Espresso makinesinde bir şeyler hazırlamakta olan Crystal ile konuşuyordu. Lyla tezgâhı iterek mutfağa girerken gülümsüyordu.

Kamyondan indim ve tezgâhta durma zahmetine katlanmadan içeri girdim.

“Şey...” Mutfaka doğru ilerlerken Crystal'ın şaşkın bakışlarını görmezden geldim.

Açık kapıdan içeri girdiğimde, Lyla odanın ortasındaki büyük, paslanmaz çelik masanın yanındaki yerinden başını kaldırdı. Yüzü, gece gökyüzündeki bir dolunay gibi aydınlanmıştı.

“Selam.”

Evet, ben de kazanmıştım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimin arasına aldım.

“İyi misin-”

Ağzımı onunkine yapıştırdım.

Rahatlaması bir kalp atışı sürdü ama sonra elleri ceketime uzandı, ayak parmaklarının üzerinde yükselirken yakalarını kavradı.

Dudaklarının kenarını yalayarak içeri girmeyi talep ettim ve bana ağzını açtığı anda, hâlâ şansım varken bu kadının ağzının her bir tatlı santimini tadarak yuttum.

Mırıldanarak öpücüğün daha da derinlerine daldı. Elleri yer değiştirip göğsümde dolaştı ve kaburgalarımın altına indi.

Avuçlarını sırtıma bastırdı, pantolonuma doğru kaydırırken kaslarıma doğru düzleştirdi. Sonra ellerini arka ceplerime soktu ve ben ağzının kenarını ısırırken kıcıımı sertçe avuçladı.

Sanki mutfakta değil de onun yatak odasındaymışız gibi öpüştük. Yarın yokmuş gibi öpüştük, ağızlarımız şişip ıslanana kadar emdik ve yaladık. O nefessiz kalana, ben taş gibi olana kadar, onun nabzını aletimin etrafında hissetmek için can atıyordum.

Dudaklarımı çektim, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve onun safır gözlerinde boğuldum. “Selam, Mavi.”

Benim Mavi’m. Bir süre daha.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

Alnımı onunkine yasladım. “Senden uzaklaşmak zor olacak.”

İç çekerken gözleri kapandı. “Gidişini izlemek zor olacak.”

Yine de bırakırdı. Gitmeme izin verirdi.

Kalmamı istemezdi.

Hâlâ bilmediği çok şey vardı ve nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

Yine de bir şekilde Quincy’de kalamayacağımı biliyordu.

En iyi tarafı ne miydi? Sormazdı çünkü kendine hayır de-dirtmezdi.

Kahretsin, onun bu yönünü seviyordum.

Bugünden, bu yolculuktan kalan duygular şiddetli bir fırtına gibi dönüyordu. Ben de gürültüyü engelledim, Lyla’yı tekrar öperek hepsini susturdum. Ağızım onunkine değdiği anda dünya sessizleşti. Önemli olan tek duygu arzuydu.

“Ah, şey... üzgünüm.”

Lyla, Crystal’in sesiyle irkildi.

Yakalandık.

Kıkırdadı.

Sesi o kadar saf ve masum, o kadar mutluydu ki gözlerimi kapattım ve önümüzdeki karanlık günler için içime çektim.

Lyla yana doğru eğilip kolumun yanından geçerken elini ağzına götürdü. “Sorun yok, Crystal. Biz sadece, şey...”

Sevişmek üzereydik. Lyla söz konusu olduğunda, onu ellerimin altına almak için yanıp tutuşan azgın bir genç gibiydim.

Lyla boğazını temizleyerek etrafımdan dolaştı. “İkinizin resmi olarak tanıştığını sanmıyorum. Vance, bu Crystal. Crystal, bu da Vance.”

Ona başımı sallayacak kadar döndüm ama fermuarımı zorlayan şişkinliği gösterecek kadar değildi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. Kusura bakma. Süpürge ve farası getirecektim ama ben sadece...” Cümlesi yarıda kesilince Crystal ortadan kayboldu.

“Aman Tanrım.” Lyla tekrar güldü, sonra dudaklarını kuruladı. “Bu, babamın beni lise son sınıfta erkek arkadaşımı arabasının arka koltuğunda öperken yakaladığı zamandan bile daha kötüydü.”

Bir parmağımı kaldırdım. “Artık lisedeki erkek arkadaşın hakkında konuşmak yok.”

Güldü, o güzel gözleri dans ediyordu. “Yürüyüşün nasıldı?”

“İyi.” Ona daha sonra bunun son olduğunu söyleyecektim. Daha sonra, gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek için kendimi hazırladıktan sonra. “Bırakayım da işine dön.”

“Gidiyor musun?”

Henüz değil. “Kahve almaya gidiyorum. Bir şeyler yemeye.”

“Crystal bir saat içinde ayrılıyor. Bu akşam ailevi bir işi var,

o yüzden kapatmam gerekecek. Ama bugün pazar olduğu için normalden daha erken olacak.”

“Sen bitirene kadar takılacağım.” Tıpkı dün geceki ve geçen haftaki tüm geceler gibi. Evine gittiğimde, onu eve kadar takip edip yatağına götürüyordum.

“Tamam.” Omuzları düştü, yüz ifadesini rahatlama kapladı. “Daha sonra bize yemek yaparım.”

“Ya da ben yemek yapabilirim.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Yemek yapmayı biliyorum.”

“Pekâlâ, Sutter.” Yanıma geldi ve paltomu çekiştirdi, öpebilmesi için eğilmemi işaret etti. “Sıra sende.”

Kıkırdadım ve kendimi gerçekten becerdiğimi bilerek onu mutfakta bıraktım. Lyla’ya kıyasla berbat bir aşçıydım ama ona ızgara peynir ya da çırpılmış yumurta yapardım.

Orgazmdan sonra.

Masam her zaman olduğu gibi boştu. Pencere kenarları daha soğuktu, muhtemelen bu yüzden çoğu kişi kafenin derinliklerinde oturmayı tercih ediyordu. Benim için sorun değildi.

Tezgâha uğradım, bir kahve ve bademli haşhaşlı çörek sipariş ettim, ardından ön pencerelerden dışarı bakmak için sandalye çekildim.

Haritalar sırt çantamdaydı, kamyonetimde kilitliydi. Artık onlara ihtiyacım yoktu.

Telefonum cebimde bir mesajla titredi. Çıkardım. Alec.

Eve döndün mü?

Cevabımı yazdım.

Pek sayılmaz.

Alec geçtiğimiz haftalarda bana birkaç mesaj göndermiş ve

Cormac'tan bir iz bulup bulmadığımı kontrol etmişti. Mesajlaşmalarımız kısa sürdü.

Eve döndüğümde bira içmeye giderdik. Ona burada neler olduğunu anlatırdım. Olanların çoğunu.

Lyla'yı kendime saklardım. O sadece ve sadece benim olacaktı.

Tam telefonumu masanın üzerine koyuyordum ki pencereden dışarıya yansıyan kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Dört yıldır yaptığım gibi kızıl saçlar dikkatimi çekti.

Pencerenin önünden bir kadın geçti. Saçlarının perdesi yüz hatlarının çoğunu gizliyordu. Çoğunu ama hepsini değildi. Yüksek elmacık kemiklerini gizlemiyordu. Düz burnunu. Tanıdık çenesini ve gülümsemeyen ağzını.

“Bu da ne...”

O yüzü tanıyordum.

Sandalyemden fırladım, o kadar hızlı ayağa kalkmışım ki dizlerimin arkası sandalyeyi yere sürttü.

Dışarıdaki kadın göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. O kadar hızlıydı ki sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Hayır. Hayır, o olamazdı. O ölmüştü. Aklımda, onun öldüğünü biliyordum ama lanet olsun, benzerlik tuhaftı.

“Vance?” Lyla elinde bir cezveyle koşarak geldi.

“Bir saniye.” Bir parmağımı kaldırıp masanın etrafında döndüm.

Merak, o kızıl saç, dört yıldır olduğu gibi beni ele geçirmişti. Kapıya doğru yürüdüm ve aceleyle dışarı çıkarken kapıyı açtım.

Daha yakından bakmam gerekiyordu. O yüzü aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Ancak kaldırımda kızıl saçlı bir kadın yoktu. Her kimse yoktu, gitmişti.

Koşarak en yakın köşeye gittim ve yan sokağı aradım. Boştu. Yavaş bir daire çizerek döndüm, her yere baktım, kırmızıya dair bir ipucu aradım. Kuyumcunun yanında. Otelde. Bankada. Hiçbir şey yoktu.

Kızıl saçlı kadın yoktu. Kaldırımdaki tek kadın Lyla'ydı.

“Vance.” Kafeden bana doğru koşarak geldi, nefesi dalgalanıyordu. Palto giymiyordu, ben de kendi paltomu omuzlarına atarak silkindim.

“Bunu giy.”

“Ne oldu? Neyin var?”

“Bir şey yok. Bir şey yok.” Sadece aklımı kaçınyordum. Bir elimi yüzümde gezdirdim, sonra iç çektim. “Sadece hayallerler görüyorum.”

17. Bölüm

Lyla

Eski kilit bir gümbürtüyle döndüğünde ses kulaklarımda yankılandı.

Kafeyi saatler önce kapatmak istemiştim, böylece Vance’le daha önce olanlar hakkında konuşabilecektim, onu kapıdan dışarı fırlatan şey hakkında. Ne yazık ki kapanışa kadar beklemek zorunda kalmıştım ve sonunda yalnızdık.

Işıkları kapattım, yerleri paspaslamaya ya da masaları silmeye zahmet etmedim, sabah yapardım. İş bekleyebilirdi.

Vance mutfaktan çıktı, geniş vücudu loş ışıktaki belli oluyordu. “Peki ya temizlik?”

Birkaç gece burada benimle çalıştıktan sonra rutinimi öğrenmişti bile.

“Yarın yaparım.” Onunla tezgâhın arkasında buluştum ve ellerimi kalçalarına koymak için onun alanına doğru yürüdüm. “Hey.”

“Hey.” Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, du-

daklarını dudaklarıma değdirmeden önce bakışları burnumda gezindi. Dudaklarımı ona açtığım anda dilimi ağzına aldı.

İffetli bir öpücük bekliyordum, onun aceleciliği beni hazırlıksız yakalamıştı.

Elleri sırtımdan aşağı inip kıcımlı avuçlamak için kaydı.

Bir elimi kalbinin üzerine koyarak, dudaklarını çekmesine yetecek kadar hafifçe ittim ama o sadece öpücüğünü dudaklarımdan boynumda atan nabzıma doğru kaydırdı.

“Konuşmalıyız,” diye nefes aldım, ellerimi saçlarının arasına sokarak.

Beni görmezden gelip hızlıca kollarına alarak ayaklarımı yerden kesti. Dönerek bizi tezgâha doğru götürdü ve beni tezgâhın üzerine oturttu. Ardından dudaklarımın kenarını yalayarak göğsümde kısık bir inilti yarattı, arzu içimde birikti.

Bu da konuyu değiştirmek için başka bir taktikti. “Vance.”

“Lyla,” diye mırıldandı, dudaklarını çenemde gezdirirken sakalı pürüzsüz tenimde lezzetli bir sıyrık bırakıyordu.

Parmaklarım onun kalın, asi saç tellerini çekiştirmeye devam ederken başım yana doğru eğildi. “Konuş benimle.”

“Henüz değil, Mavi.” Kulak mememi dişlerinin arasına aldı. Nefesim kesildi.

Lanet olsun, pes edecektim. Her zaman pes ederdim. Bedenimle oynamasına izin verecektim ve önemli konuşmalar konuşulmadan geçecekti. Winn’in bahsettiği vurulma olayı gibi. Bugün olanlar gibi. Kaldırımda gördüğünü sandığı kişi gibi.

“Hiç bu tezgâhta becerildin mi?” Çakıllı sesi istekle doluydu. Yutkundum. “Hayır.”

“O zaman bunu üstleniyorum. Her gün işe geldiğinde, içinde beni düşünmeni istiyorum.”

İzini bırakacaktı ve ben asla iyileşemeyecektim. Burayı sonsuza dek değiştirecekti.

Ben de ona izin verecektim.

Belki bir gün pişman olurdum. Belki evleneceğim adamlarla tanıştığımda -eğer o adamlarla tanışırsam- Vance'in burayı sahiplenmesine izin verdiğim için pişman olurdum.

Ancak bu gece, ondan asla unutamayacağım bir şey almak istiyordum. Bu yüzden aramıza uzandım ve kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını çözdüm, böylece iç çamaşırının içine dalabildim. Erkekliğini avuçladığım anda dudaklarından bir tıslama kaçtı.

“Geri dönmek yok,” diye uyardı.

Onu hatırlayacağımı bildiği için onu seviyordum. Bana durup bunu başkasına saklamam için bir şans verdiği için onu seviyordum.

Başka birinin olmasını beklediği için ondan nefret ediyordum.

Boştaki elimle gömleğini yumruğuma sardım ve onu da aletini kavradığım kadar sert kavradım. Sonra ağzını kendime çektim. Şimdi onu susturma sırası bendeydi.

İçine daldım, ağzının her köşesini keşfettim. Kendi izimi ve anımı bıraktım. Damarlarımda dolaşan sevgiyle nefretin her bir zerresiyle onu öptüm.

Sıradaki kadına iyi şanslar diliyordum. Onun zihninden beni silmek için çok uğraşacaktı.

Kot pantolonumu sıyrırken dili benimkine karıştı, bir şekilde kalçalarımıdan çıkarmaya çalıştığı sırada tezgâhtan düşmemi engelledi. Ardından bir çift külot daha yerde parçalandığında, kendini girişime konumlandırı ve içeri doğru itti.

“Vance,” diye bağırdım, sesim karanlık boşluğu dolduruyordu.

“Siktir,” diye homurdandı.

Şimdiden titriyordum, iç duvarlarım çırpınıyordu.

Bakışları omzumun üzerinden geçti, ben de onu takip ederek sokağı gören pencerelere baktım.

Karanlığa gömülmüştük, yanımızdan geçen herkesten saklanmıştık ama biri durursa, yeterince yakından bakarsa bizi birlikte görebilirdi. Bacaklarımın arası kasıldı.

“Birinin bizi görmesini mi istiyorsun, Mavi?”

Gözlerim onunkilere kaydı.

“Birinin geçmesini, camın önünde durmasını ve biraz içeri eğilmesini istiyorsun, değil mi? Belki içeriyi görmek için ellerini gözlerinin üzerine koyarlar.” Geri çekilip kalçalarını tekrar ileri itti. “Birinin seni becerirken beni izlemesini istiyorsun.”

İnledim.

“Söyle, Lyla.”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Gözlerini kapat.”

İtaat ettim, kendimi onun içeri ve dışarı kayma hissine kaptırdım.

“Bu benim.” Aramıza uzanan parmağı klitorisimi buldu.

“Ah, Tanrım.” Yalnızca onun nasıl çizileceğini bildiği o yavaş, mükemmel daireler benim felaketim olacaktı.

“Bir yabancının bizi birlikte izlediğini düşünebilirsin ama sen benimsin, Lyla. Öpmek için. Becermek için.”

Parmağı daha hızlı hareket ederken inledim, orgazmım daha hızlı ve daha hızlı gelişti.

“Söyle. Benim olduğunu söyle.”

“Hayır.” O giderken kendimi ona nasıl söz verirdim?

“Söyle, Lyla.”

Başımı salladım.

Vance sinirli bir inilti çıkardı. “Mavi.”

Gözlerimi açtım, bakışları beni bekliyordu.

Öne doğru sallandı, aleti o kadar derindeki bir noktayı buldu ki sanki bu dünyaya sadece ve sadece onun için gelmişim gibi hissettim. “Lütfen.”

Bunca hafta boyunca bana lütfen dedirtmişti. Orgazm olmak için yalvartmıştı. Her seferinde arzudan kaynaklanıyordu ama bu lütfen, onun *lütfeni* farklıydı. Çaresizdi.

Bu lütfen, gözlerimi yaşarttı.

Ben de yanağını okşadım. “Senin. Sadece senin.”

Ağzını benimkinin üzerine kapattı ve nefesimi yuttu. Sonra daha hızlı hareket etti, tek ses bedenlerimizin çarpışması, nefeslerimizin kesilmesi olana kadar bizi bir araya getirdi.

Bir çığlıkla boşaldığımda çığlığım duvarlarda yankılandı. Peşimden gelmeye çok yakındı, vücudumun içine uzun ve sıcak bir şekilde akıyordu. Göğsüne kemiksizmişim gibi yığıldığımda, kolları beni zincir misali sarmıştı.

Tanrım, ağlamak istiyordum. Neden gitmek zorundaydı? Neden Quincy’nin ötesinde bir hayat yaşamak zorundaydı? Hakkında hiçbir şey bilmediğim bu hayatı?

Gözyaşları yine tehdit ediyordu ama ağlamayı reddederek gözlerimi sıkıca kapattım. Henüz olmazdı. O gittiğinde ağlardım. Kalan az zamanımızı gözyaşlarıyla harcamak aptalca görünüyordu.

Bu yüzden ona sarılıp yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve o taze, toprak kokusunu içime çektim. İkimiz de nefesimizi toparlayana kadar sıkıca tutundum ve o da çekildi, tezgâhtan inip kot pantolonumu giymeme yardım etmeden önce kendini geri çekti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sen?”

Cevap vermedi.

“Vance?” Fısıldadım. “Konuş benimle. Daha önce ne oldu?”

“Aklımı kaçırıyorum.” Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Sonra beni tekrar kaldırıp tezgâhın üzerine koydu. Tezgâhı boydan boya arşınladı. İki kez. “Cormac’ın kızım gördüğümü sandım.”

Kızım mı? Onu öldürmemiş miydi?

Vance hareket etmeyi bıraktı, belli belirsiz gülümsemesi hüzünlüydü. “O öldü. Öldüğünü biliyorum.”

O korkunç kelimeyi söylerken sesinin çatlaması. *Öldü.* Elim göğsüme kapandı.

“Bazen kızıl saçlar görüyorum ve bu bana onun kızlarından biri olduğunu düşündürüyor. Öyle olmadığını biliyorum ama kederim hiç geçmiyor.” Acısını silmeye çalışır gibi bir elini kalbinin üzerinde gezdirdi. “En büyüğü yirmi bir yaşında olacaktı. Onu bira içmeye götürebilirdim. Belki üniversitede olurdu. İkizler on dört yaşında olacaktı.”

On dört yaşındayken Talia ve ben lise birinci sınıf öğrencisiydik. Sivilcelerimiz ve hangi çocuğun bizi kış balosuna davet edeceği konusunda endişeleniyorduk.

Vance bana isimlerini söylemedi. Konuşması çok zor olduğundan için miydi?

“Neye benziyorlardı?” diye sordum.

“Işık gibilerdi.” Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti. “İkizler bir bütündü. Bireysel olarak. Birlikte. Girdikleri her odayı sahiplenirlerdi. Onlar etraftayken gülümsememek imkânsızdı. Dramatikler ve hayal güçleri vardı. Hiç böyle bir

hayal gücü görmemiştir. Bir hikâye uydurur, akşam yemeklerinde kostümler ve makyajlarla canlandırırıldılar.”

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Hiç tanımadığım çocuklar için ağlamak nasıl mümkün olabilirdi? Ancak Vance’in sesindeki sevgi ve kayıp çok güçlüydü.

“Cormac’ın en büyüğü benim favorimdi.” Bakışlarımla karşılaştığında gözlerindeki keder kalbimi binlerce parçaya ayırdı. “Onu çok severdin, Mavi. Böyle bir enerjisi vardı. Bulaşıcıydı. Her zaman hareket hâlindeydi. Her zaman bir sonraki şey için hazır, sanki hareketsiz kalırsa yok olacaktı gibi. Ve Tanrım, çok tatlıydı. Onu ne zaman görsem ileri doğru koşar ve kollarını iki yana açarak avazı çıktığı kadar ‘Vance amca’ diye bağırdı. Ailesini çok severdi. Ben de onun insanlarından biriydim.”

Vance amca.

İyi bir amca olabilirdi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye fısıldadım. “Çok üzgünüm.”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin. Dinliyorsun.”

Tabii ki dinliyordum. Neden bunu büyük bir olaymış gibi söylemişti? Hayatındaki insanlar onu dinlemiyor muydu? Yoksa ilk kez mi paylaşıyordu?

“Onlar benim ailemdi,” dedi.

Cormac onları çalmıştı. *Orospu çocuğu.*

“Onları boğdu, Lyla.” Vance ellerini saçlarında gezdirdi. “Işıklarını söndürdü. Bunu nasıl yapabildi? Ailemi nasıl elimden alabildi?”

Gözyaşları artık sürekli akıyordu, yakalamak imkânsızdı. “Peki ya ailen?”

Tekrar volta atmaya başladı, bir ileri bir geri. Milyonlarca

kez yürüdüğüm yolu takip etti, espresso makinesinden ekstra kahve fincanlarını sakladığım rafa kadar. Bir ileri bir geri. İleri geri. Her adımda, her dönüşte umutlarım daha da azalıyordu. İşte o zaman konuyu değiştirecekti. Bu, kıyafetlerimi tekrar çıkaracağı zamandı, paylaşımdan kaçmak için her şeyi yapardı. O yürürken ben de karanlık kafenin etrafına, duvarlara baktım.

Burası özel bir yerdi. İnsanlar binama adım attıklarında sırlarını paylaşırlardı. Arkadaşları ve aileleriyle olan mücadelelerini anlatırlardı. Başarılarını ya da nişanlarını kutlardı. Birden fazla hamilelik duyurusuna kulak misafiri olmuşum.

Eden Coffee'nin büyüüne karşı bağışıklığı olan tek kişi Vance Sutter'dı.

Bu gecelik bittiğini söylemek için tezgâhtan atlamak üzereydim ki aniden durdu, ben de bekledim.

Omuzları düştü. Çenesi düştü. Sonra tezgâha doğru yürüdü ve benimkinin yanındaki boşluğa oturdu. Bacakları o kadar uzundu ki zıplamasına gerek kalmadı. Sadece yanıma oturdu, kalçalarımız birbirine değiyordu.

“Üç kız kardeşim var. Onlarla altı yıldır konuşmadım.”

Altı yıl mı? Ağzım açık kaldı. Kardeşlerimle konuşmama fikri akıl almaz bir şeydi. Elbette tartışırdık ama her zaman arayı düzeltirdik. *Her zaman.* “Ne oldu?”

“Ben en büyükleriyim. Andrea bir yaş küçük. Rochelle altı yaş ve Jacie sekiz yaş küçük. Aramızdaki yaş farkı nedeniyle Andrea ve ben her zaman birbirimize en yakın olanlardık. Çocukken birlikte maceralara atılır, arka bahçemizde kaleler ve sığınaklar inşa ederdik. Lise boyunca birbirimizden hiç kopmadık. O benim küçük kız kardeşimdi. Bütün erkekler onunla

yatarlarsa benimle de yatmış olacaklarını bilirlerdi. Griffin ve Knox'un da aynı şekilde olduğunu tahmin ediyorum."

"Koruyucu mu? Evet, öyleydiler. Mateo da öyle." Küçük kardeş olmasına rağmen Quincy'deki herkes Talia, Eloise ya da Lyla Eden'e bulaşmanın bedelinin ağır olacağını bilirdi.

"Andrea Arizona'da üniversiteye gitti," dedi. "İrtibatımızı kaybetmedik ama o yakınlığı kaybettik. Brandon adında bir adamla tanıştı ve son senesinde nişanlanarak eve döndü. Mezun olduktan hemen sonra evlenip Idaho'daki evlerine taşındılar."

"Ondan hoşlanmadın," diye tahmin ettim.

"Kardeşim için seçeceğim kişi o değildi ama çenemi kapalı tuttum."

"Neyi beğenmedin?"

"Başlarda küçük şeylerdi. Ona ne giymemesi gerektiğini söylerdi. Ne yememesi gerektiğini. Sonra ne yapmaması gerektiği yerine, tam olarak ne yapması gerektiğini söylemeye başladı. Tüm hayatını dikte ediyor. Saçını nasıl şekillendireceğini. Her gün nereye gittiğini. Ve onu, bunun kendi iyiliği için olduğuna inandırıyor. Onu o kadar çok seviyor ki ona yumruk atıp kaburgalarını kırdığında sorun olmuyor."

Nefesim kesildi, gözlerim kapandı. "Aman Tanrım."

"Uzun süre bunu iyi sakladı. Ya da bir süre evli kalana kadar onu dövmeye başlamadı. Kahve ya da öğle yemeği için buluşmayı planlardık ve o hasta olurdu. Morluklar geçene kadar kendini sakladı."

"Nasıl öğrendin?"

"Altı yıl önce, Noel'de annemle babama geldiler. Gözü morarmıştı. Kapatmak için elinden geleni yapmıştı ama..."

“Bazı çürükleri saklamak zordur.” Son deneyimlerimden biliyordum ki bir tüp kapatıcı bir yere kadar idare ediyordu.

“Aklımı kaçırdım ve Brandon’ın ağzını burnunu kırdım.” Vance’in sesinden o pisliğin adım söylerken zehir damlıyordu. “O şerefsiz polisleri aradı. Kız kardeşimi tehdit edip *beni* saldırdıdan tutuklattı.”

“Kahretsin.”

“Hemen hemen,” diye mırıldandı. “Söylemeye gerek yok, bu kariyerim için iyiye işaret değildi. Ama Cormac devreye girdi. Şefle konuştu. Bir avukat arkadaşından iyilik istedi. Bu işi halletmeme yardım etti. Sicilime kara bir leke sürüldü ama işime devam ettim. Andrea da Brandon’ı davadan vazgeçmeye ikna etti.”

“Onu terk etti mi?”

“Hayır.” Vance başını salladı. “Kaçacağını düşünmüştüm. Herkes onun ne yaptığını öğrendikten sonra kaçıp gideceğinden emindim. Ama o kaldı. Onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Değişeceğine ve yardım alacağına söz verdi.”

“Öyle yaptı mı?”

“Hayır. Ondan üç ay sonra yeğenim için annemle babamın evinde bir doğum günü yemeği yedik. Andrea topallıyordu. Ona sorduğumda, koşarken bileğini burktuğunu söyledi. On beş dakika sonra Jacie ile konuşurken kulak misafiri oldum. Mutfakta ıslak bir yere bastığını söyledi.”

Demek o piç onu hâlâ taciz ediyordu. “Peki ya ailen?”

“Andrea Brandon’ı seçti. Ve tıpkı bir tacizci gibi onu arkadaşlarından ve ailemizden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu yalnızlaştırmak için. Ama bir şekilde annem, babam, Jacie ve Rochelle ona sarıldılar. Yalnız kalmaması için

onun yanında durdular. Brandon'ın kıcını öpüyorlar. Bir bakıma, kendilerini onun çok da kötü olmadığına ikna ettiler. Ona zarar vermediğine. Belki bu kısmı doğrudur. En azından öyle olmasını umuyorum. Andrea'yı yakın tutmak için yapmaları gerekeni yaptılar, böylece Andrea onu terk etmeye karar verirse, destek görecekti. Onun için bir can simidi olmak istemediğimden değil ama şu anda böyle bir seçeneğim yok.”

“Neden?”

“Andrea'nın, Brandon'a saldırı suçlamalarını düşürmesi için yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Ben onun hayatının bir parçası değilim. Andrea'ya bir ültimatom verdi. Saldırı suçlamalarını beni hayatından çıkarırsa düşürecekti.”

Andrea da Vance'i savunmayı seçmişti ama bunu yaparken ailesini kaybetmişti.

“O orospu çocuğunun peşinden asla gitmemeliydim.” Vance başını salladı. “Her şeyi berbat ettim.”

“Sanırım pek çok ağabey de aynısını yapardı.” Benimki de dahil.

Vance, sonucun bu olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. Ben de tam olarak inanamıyordum. “Uzun süre buna karşı çıktım. Herkesi asıl olması gerekenin Andrea'nın Brandon'ı terk etmesi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Sonunda, bu tartışmalar özellikle annem ve kız kardeşlerimle aramın açılmasına neden oldu.”

“Peki ya baban?”

“Annemi ve kız kardeşlerimi destekliyor. Mesajlaşıyoruz. Arada bir konuşuyoruz ama yüzeysel. Nerede olduğumu ona bildiriyorum. Kontrol ediyorum. Ancak arada kalmaktan hoşlanmıyor ve yeri geldiğinde annemin tarafında oluyor. Andrea

ile bağlarını koparmayacaklar. Onlara benden daha çok ihtiyacı var. Bununla barıştım. Aslında babamı bir yıldan fazladır görmedim.”

Bir yıl mı? Babamı bir yıldır görmediğimi hayal bile edemezdim.

“Andrea ve Brandon’ın bir kızları var. Rochelle’in iki kızı var. Jacie’nin iki oğlu var. Artık partilere davet edilmesem de doğum günü hediyeleri gönderiyorum. Noel’de de aynı şekilde. Andrea’nın kızı dansla ilgileniyor. Babam eskiden resital saatlerini bana e-posta ile gönderirdi ve ben de gider, gizlice girip tek başıma oturarak izlerdim. Ama yaklaşık bir yıl önce Brandon beni gördü. Hoşuna gitmemiş olmalı çünkü en son o zaman bir resitalden haberim oldu.”

Yanma doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o piçin kışına tekme basarak çuvalladığını düşünmüyorum. Ama bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm.”

“Teşekkürler.” Vance elini dizime koydu.

Bu hiç adil değildi. Gerçek ailesini kaybetmişti, sonra da Cormac’inkini.

Tanrım, ona sarılmak istedim. Onu Eden ailesine katmak istedim çünkü mükemmel olmasak da annem, babam ve kardeşlerim aileye inanırlardı. Sonuna kadar.

Onun yerine, ayrılıp Idaho’ya dönecekti.

Aptal Idaho.

Vance kıpırdandı, parmağını çenemin altından geçirdi ve birbirimize bakana kadar yüzümü yukarı kaldırdı. “Lyla, evde lanet bir karmaşa var. Her ne kadar görmezden gelmek istesem de...”

“Gelemezsin.” İçimi çektim.

Böylece yüzleşmek için ayrılacaktı. Bu pisliği temizlemek için. Tek başına.

“Bu benim ailemden daha fazlası,” dedi.

Aynı zamanda vurulma olayıydı, değil mi? “Ne oldu?”

“Bu gece kaç hikâye istiyorsun?”

Elimi avucunun elinin içine koydum ve parmaklarımızı birleştirdim. “Bana anlatacağın kadar çok.”

18. Bölüm

Vance

Nereden başlayacaktım ki? Evdeki herkes benzin istasyonunda ne olduğunu biliyordu, ailem bile. Onlara kendim söylediğim için değildi. Hayır, onlar da Coeur d'Alene'deki diğer herkes gibiydiler. Vurulma olayını gazeteden okumuşlardı.

Tiff de buna dahildi. Ona kendim söylemediğim için bana çok kızmıştı. Ancak şerifin departmanında konuştuğum tek kişiler yüzbaşı ve onun soruşturmadan sorumlu kıldığı yardımcısıydı.

Tüm bunları açıklama fikri içimi titretti. Bir yanım Lyla'yı bu tezgâhtan alıp kamyonetime bindirmek ve eve götürmek, gecenin geri kalanını onun vücuduna tapınarak geçirmek istiyordu. Fakat tüm gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Neden eve gitmek ve beni bekleyen kaderle yüzleşmek zorunda olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

Neden çekip gittiğimi bilmeyi hak ediyordu.

“Bir süre önce bana hiç, birini vurup vurmadığımı sormuştun.”

Lyla başını salladı. “İki kez demiştin.”

“Sana anlatacağım. Ama otelde ne olduğunu da biliyorum. Eloise ile. Winn ile. Eğer istersen-”

“Bilmek isterim.”

Öyleyse bilecekti. Benim ağızımdan duyacaktı.

“Quincy’ye gelmeden yaklaşık iki hafta önce bir sabah koşuya çıkmıştım. Muhtemelen saat beşti. Karanlıktı. Sessizdi. Çalışmadığım günlerde koşuya çıkmaya ya da spor salonuna gitmeye çalışıyorum.”

“İş için formda kalmak amacıyla mı?”

Bir omzumu kaldırdım. “Kısmen. Dürüst olmak gerekirse, sabah erken saatlerde yapılan antrenmanlar Tiff’ten kaçmak için iyi bir bahaneydi.”

“Tiff eski sevgilin mi?”

“Evet. O iyi bir kadın. Ama aramız bir süredir çok kötüydü.” Konuşmak yerine ondan uzak durmak daha kolay gelmişti. Onunla birlikte olmak için acil bir ihtiyaç yoktu, Lyla ile olduğu gibi değildi.

Bu yüzden evden kaçmak için bahaneler bulurdum. Fazladan vardiya alırdım. Balığa ya da yürüyüşe giderdim ve çalışmadığım sabahlar uzun bir koşuya çıkardım. Eve döndüğümde onun çoktan işe gitmiş olacağı kadar uzun süre evde kalmamaya dikkat ederdim.

Tiff’in gitmesi şaşırtıcı değildi.

Beni en çok şaşırtan şey ne kadar uzun süre kaldığı olmuştu.

Belki de kız arkadaşşımdan kaçan bir korkak olmasaydım, o benzin istasyonunda olmazdım.

“Ne kadar zamandır birlikteydiniz?” diye sordu.

“Üç yıl.”

“Ah.” Lyla kaskatı kesildi. Belki kıskançlıktan. Belki de eski sevgilimi unutmak için onu kullandığım korkusundan.

“Tiff’e değer verdim, dediğim gibi, o iyi bir kadın. Ama onu hiç sevmedim, onun beni sevdiği gibi değil. Bunu daha önce bitirmeliydim. Birlikte iyi değildik.”

Tiff bir yıl önce yanıma taşınmıştı ve iki ay içinde bunun bir hata olduğunu anlamıştım.

“Günlerimi dağlarda geçirmeyi neden departmanda bir ofis işinde çalışmaya tercih ettiğimi, böylece sekizden beşe programımı sürdürmediğimi anlamıyor. Ben evde oturup kitap okumaktan memnunken o giyinip süslenmeyi ve cuma geceleri dışarı çıkmayı seviyor. Biz çok farklı insanlarız. Ve bunca yıldan sonra Cormac’ı bulmaya çalışmamdan nefret ediyor. Bu işin peşini bırakmam gerektiğini düşünüyor.”

Lyla başını kaldırdı, gözlerimiz kilitlenene kadar bekledi. Ardından bana küçük bir gülümseme sundu. Söz yoktu, sadece bir gülümsemeydi. Anlamıştı. Neden Cormac’ı bulmam gerektiğini biliyordu.

Kapanış. İntikam. Adalet.

Lyla benden asla durmamı istemezdi, değil mi?

“Demek koşuya çıkmıştın,” dedi.

“Koşuya çıkmıştım.” Belki de koşmayı bırakmalıyım. Lyla ile seks yapmak, kardiyo için çok daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu.

“Evimden yaklaşık beş kilometre uzakta bir benzin istasyonu var. Küçük bir yer. O kadar eski ki pompalarda kredi kartı okuyucuları yok. Şehrin en iyi bölgesinde değil ama sahibiyle yıllar önce tanıştım. Satılık eski model bir *Ford Ranger*’ı vardı. Cormac on altı yaşına geldiğinde en büyük kızı için almıştı. Doğum gününde ona sürpriz yapmak için arabayı almaya onunla birlikte gittim.”

Cormac ona o eski kamyonetin anahtarlarını verdiğiğinde sevinç çığlıkları atmasını asla unutamazdım. O öldükten sonra kamyoneti satan kişi ben olmuştum. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

“Adam fiyatta anlaşılan kadar Cormac’la yirmi dakika boyunca pazarlık yaptı. Bu arada ben de o yirmi dakikayı benzin istasyonunun içinde ikizler için şeker toplayarak geçirdim.”

Elsie’nin tek derdi çikolataydı. Hadley’nin ise tarçamlı olan her şey.

“Alışveriş yaparken adamın karısıyla tanıştım. Kasada çalışıyordu. Hayatımda beş dakikayı bu kadar çok kelimeyle doldurabilen bir insanla hiç karşılaşmamıştım. O ve kocası on beş yıldır benzin istasyonunun sahibiydiler. Kızları üniversiteden yeni ayrılmıştı ve o da orada çalışıyordu. Akrep burcuydu ve Atlanta’dan Idaho’ya taşınan anne babanın tek çocuğuydu. Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi ve tiroid rahatsızlığı vardı. Kapıdan çıktığımda onun tüm hayat hikâyesini öğrenmiştim.”

Lyla başını tekrar omzuma yasladı. Bana o kadar iyi uyum sağlıyordu ki konuşmak daha kolaydı. Tam olarak kolay değildi ama daha kolaydı. “Ondan hoşlandın.”

“Hemen. Birkaç gün sonra koşmak için erken kalktığımda o yöne doğru gittim. Yıllardır rotam buydu. Bazı sabahlar çalışıyor, diğer zamanlarda kocası ya da kızı Celeste oluyor.”

Celeste annesi gibi konuşkan değildi. O kadar neşeli de değildi, özellikle de sabahın beşinde. Ancak iyi bir insandı. Yıllarca o benzin istasyonuna gidip geldikten sonra onun hakkındaki da çok şey öğrenmiştim. Üniversiteyi neden bıraktığı gibi.

Celeste okulu sevmediğinden değildi. Babasının ikinci kalp krizinden sonra ailesinin işi yürütmesine yardım etmek için okulu bırakmıştı.

“Çoğu zaman çalışmıyordu. Babasının sağlığı kötüye gidiyordu. Normalde, günün o saatinde mağazadaki tek kişi bendim. Vurulma olayının olduğu gün arka duvara yaslanmışım, ön kapıdan vitrin raflarıyla gizlenmişim. Kapının açıldığını duyduğumda soğutucudan bir şişe su almışım. Sonra bu adam Celeste’ye kasadaki parayı vermesi için bağırmaya başladı.”

“Soyuldu mu?”

“Planı buydu.”

“Onu durdurdun mu?”

Söyleyiş şekli beni bir kahraman gibi gösterdi. Kahraman falan değildim. Sadece koşuya çıkmış, silah kullanmayı bilen bir adamdım.

“Adamın arkasından gizlice yaklaştım. Gençti. Silah tutmak için çok gençti. Silahı Celeste’in yüzüne doğrultmuştu. Titriyordu, kasadan parayı almaya çalışıyordu. Adam ona bağırmaya devam etti. Her bağırışında Celeste irkiliyor ve parayı yere düşürüyordu.”

Koridorda ilerleyebilmemin tek nedeni onun gürültüsüydü. Ne zaman bir şey düşürse bağırıyor, küfrediyor ve ona aptal amcık diyordu. İsteddiği parayı almak için eğildiğinde, ellerini yukarıda tutması için daha da yüksek sesle bağırıyor.

“Celeste geldiğimi gördü. Adamın omzunun üzerinden baktı ve o bakınca adam onun bakışlarını takip ederek arkasına döndü. O sırada onu yere yatıracak kadar yaklaştım. Silah patladı ama kurşun duvarı delip geçti.”

Lyla uzun bir nefes verdi. “Ya Celeste?”

“Zarar görmedi,” dedim. “Fiziksel olarak.”

Duygusal ve finansal olarak nasıl toparlanacaklarını kim bilebilirdi ki? Montana’ya gelmeden önce benzin istasyonunu kapattıklarım duymuştum. Google’a göre, şu anda satılık ola-

rak listelenmişti. Birinin onu satın alacağından emin değildim, şimdi ya da o mahalleden olmazdı. Yine de Celeste ve ailesinin iyiliği için satılacağını umuyordum.

“Silahı adamın elinden aldım. Pantolonumun kemerine soktum. Sonra Celeste’e 911’i aramasını söyledim.”

O sabahı her hatırlayışımda, her şeyin ne zaman bu kadar ters gittiğinden hâlâ emin olamıyordum. Çok geç olana kadar dışarıdan gelen bağıışı nasıl kaçırmıştım?

“Adam yalnız değildi,” dedim Lyla’ya. “İki kişiydiler. Biri içeri girecekti. Diğer arabayı kullanacaktı. Kapı açıldığında ben hâlâ diz çökmüş, ilk adamı tutuyordum. Dışarıdan gelen arkadaşı bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ki kendi silahıyla Celeste’i hedef alarak içeri girdi. Ben sadece... tepki verdim.”

Bir an adamın silahı sırtıma dayanmıştı. Sonra ellerimdeydi.

“Diğer adamı göğsünden vurdum ve öylece yere düştü,” dedim, parmaklarımı şıklattım. “Öylece. Elindeki silah dolu bile değildi.”

“Ama bunu bilemezdin. Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın.”

Hayır, sadece eğitim ve içgüdülerimle tepki vermiştim. Tepkimi verirken çok fazla düşünmemiştim. “Yaşıyor.”

Lyla dik oturdu. “Yaşıyor?”

“Kalbini ıskaladım. Yerde olduğum taraftan garip bir açı vardı. Kurşun göğsünden girip omurgasına saplandı. Hayatının geri kalanını kuadriplejik* olarak tekerlekli sandalyede geçirecek.”

---

* Genellikle omuriliğin ya da beynin hasar alması sonucunda hem kolların hem de bacakların his ve hareket kabiliyetini yitirmesi ile oluşan felç durumudur. -e.n

Boynundan aşağısı felçli.

“On altı yaşında, Lyla. Diğer adamın küçük kardeşiydi. Ve ben onun normal bir hayat yaşama şansını elinden aldım.”

“Doğru seçimi yaptın,” dedi.

“Öyle mi yaptım?” Eğer doğru olsaydı, diğer her şey yanlış giderdi. “Çocukların ailesinin bir avukatı var. Bana, şerif departmanına ya da Celeste’e dava açmayı planlıyorlar. Belki de hepimizi dava edecekler. Tam bir keşmekeş.”

Lyla alay etti. “Seni dava etmek mi istiyorlar? Bu saçmalık. Ne yapman gerekiyordu? Celeste’i soymalarına izin mi verseydin? Onu vurmalarına? Seni vurmalarına?”

“Bilmiyorum.” İçimi çektim. “Ama soruşturma altındayım.”

“Ne?” Lyla tezgâhtan fırladı, gözleri kocaman açılmış ve çenesi kasılmış hâlde bana döndü. “Şaka yapıyorsun.”

“Keşke, Mavi.”

“Anlamıyorum. Bu nasıl senin hatan oluyor?” Volta atmaya başladı, izlediği yol benimkiyle aynıydı.

“Patronum şerif yardımcısı olmak isteyen bir yüzbaşı.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sorun çıkarmayan yardımcıları olması gerektiği anlamına geliyor.”

Bense suları bulandırmaktan başka bir şey yapmamıştım.

“Yüzbaşı, Cormac’ı severdi. Brandon’la olanlardan sonra rozetimi kaybetmememin sebebi de bu. Cormac benim için mücadele etti ve Yüzbaşı da her şeyin yoluna girmesine yardımcı oldu.”

“Ama sonra Cormac...” Lyla’nın bu cümlesini tamamlamasına gerek yoktu.

Cormac çılgına döndü. “O zamandan beri yüzbaşıyla aram-

da gerginlik var. Bana baktığında Cormac'ın en iyi arkadaşını görüyor. Cormac'ın ortağını. Vermemesi gereken güveni görüyor. Bu çok garip. İkimiz de Cormac'tan yaptığı şey için nefret ediyoruz. Bunun bizi bir araya getireceğini düşünürsün ama tam tersi oldu.”

Cormac da gidince yüzbaşının suçlayabileceği tek kişi ben kalmıştım.

“Pek güvenilir bir yardımcı olduğum söylenemez,” diye itiraf ettim. “Cormac’la ilgili bir ipucu yakaladığımda her şeyi bırakıp gidiyordum, genellikle de hiç haber vermeden. Tatil zamanımın her dakikasını kullandım. Hiç hastalık iznim kalmadı. Yani başlangıçta da aram pek iyi değildi. Sonra vurulma olayı oldu.”

“Bunun için seni suçlayamaz, Vance.”

“Hayır, daha sonra çıkan sorunlar için beni suçluyor.” Medyanın ilgisi. Potansiyel davalar.

Öfkem.

“Çocuğun felç olduğu haberini aldığımda pek iyi karşılamadım. Karakoldaydım. Yüzbaşı beni ofisine çağırdı. Birkaç gün izin almamı söyledi. Ben de dolabımdan birkaç şey almaya gittim. Başka bir şerif yardımcısı da oradaydı. Benim sorumsuz bir silah âşığı olduğumla ilgili yorum yaptı.”

“Pislik herif,” diye mırıldandı Lyla.

“Ben de öyle dedim. Sonra burnunu kırdım.”

“Ooo.” Yüzünü buruşturdu. “Sanırım bu patronunun pek hoşuna gitmedi.”

“Birkaç gün izin yerine, vurulma olayıyla ilgili soruşturma bitene kadar ara vermemi söyledi. Resmi olarak kovulmadım. Hâlâ rozetim var ama pek hoş karşılanmıyorum.”

Lyla volta atmayı bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu.

Yapmam gerekeni yapmıştım. Başka herhangi bir polis de görevde ya da dışarıda olmasına bakmaksızın aynı şeyi yapardı. Çocuğun silahının boş olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. “Ama yine de tetiği çektiğim için pişmanım.”

“Peki şimdi ne olacak?”

“Soruşturmanın sonucunu bekliyorum,” dedim. “Büyük olasılıkla aklanacağım. Ama yüzbaşı gitmemi istiyorsa, bunu gerçekleştirirmenin bir yolunu bulacaktır. Ya beni her dakikasından nefret edeceğimi bildiği bir masaya oturtacaktır ya da departmanı küçültmek gibi bir bahane uydurarak beni yollayacaktır.”

“O zaman o da bir pislik,” diye mırıldandı. Haksız sayılmazdı.

“Ya o aile sana dava açarsa?”

“Şansım yaver giderse böyle bir şey olmayacak. Ama olursa, bir avukat tutarım. Oradan devam ederim.”

İtibarım için savaşırdım. İsmim için.

Lyla’nın azı dişleri birbirine öyle sert vuruyordu ki gıcırdağını duyabiliyordum. Sonra oflayıp puflayarak tekrar volta atmaya başladı. “Bu lanet olası bir karmaşa.”

Evet. Evet, öyleydi.

Artık neden Idaho’ya dönmek zorunda olduğumu biliyordu.

“Bu hiç adil değil.” Bir kolunu havaya kaldırdı, öfkesi hissediliyordu. Kahretsin, bu hoşuma gitmişti. Benim adıma sinirlenmesi.

Tiff yapmamıştı. Bir kere bile. Üzgündü, endişeliydi ama hiç sinirlenmemişti. Lyla’nın kızmaya hakkı vardı ve lanet olsun, benim de vardı.

Haftalardır bunu saklıyordum. Bir keresinde soyunma odasında öfkelenmişim ve bu işime mal olmuştu. Bu yüzden içim-

de tutmuş, tüm duyguları içime atmıştım. Vurulma olayı hakkında konuşmayı reddediyordum çünkü kızgındım.

Ya da eskiden öyleydim. Lyla'nın yüzündeki öfkeyle ilgili bir şey, onun fokurdaması, hayal kırıklığımın çoğunu azaltmıştı. Bana umutsuzca ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir çıkış noktası vermişti.

“Buraya gel, Mavi.”

Volta atmaya devam etti. “Yüzbaşı arkanda duruyor olmalı. Sana övgüler yağıyor olmalı.”

“Dürüst olmak gerekirse, yumrukladığım pislik, diğer şerif yardımcısı, onun oğlu.”

Lyla kıkırdadı. O kadar rahat kıkırdıyordu ki elini ağzına götürdü.

Ben de kıkırdadım. Nasıl oluyordu da bu konuşmayı kahkahalarla bitirebiliyorduk?

Kahretsın, onu özleyecektim.

“Teşekkür ederim.”

Elini ağzından çekti ve omuz silkti. “Ben bir şey yapmadım.”

“Yaptın.”

Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında bile değildi, değil mi? Benim tarafımda olmasını ne kadar takdir ettiğimin?

“Bunun olmasından nefret ediyorum, Lyla. Cormac'ın seni incitmesinden nefret ediyorum ve bu yüzden Quincy'ye geldim. Ama buraya geldiğim için mutluyum. Buraya gelmem *gerekiyordu*.”

Onu bulmak için.

Lyla yönünü değiştirip dizlerimin arasında durdu. Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve yüzümü ellerinin ara-

sına alarak alt dudağımı öptü. “Ben de gelmene sevindim. Onu bulacaksın. Bunu biliyorum.”

Cormac’tan bahsetmiyordum ama onu düzeltmedim çünkü bu bana çok fazla veda gibi geldi.

Ben de onun yerine öptüm.

Yarın veda edecektim.

Yarın ona eve gitme zamanımın geldiğini söyleyecektim.

19. Bölüm

Lyla

Vance'in kalbi bipliyordu. Kısa, hızlı bip sesleri, tıpkı mikrodalga fırınının zamanlayıcısı kapandığında çıkardığı ses gibiydi.

Kahve dükkânındaydık, onun masasında oturuyorduk. Konuşuyor, aramızda açılmış haritaları işaret ediyordu ama tek duyabildiğim kalbiydi.

Bip. Bip. Bip.

Sarsılarak uyandım, göğsünden kalktım. Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. Bip sesini hâlâ duyabiliyordum ama kalbinden gelmiyordu. Telefonundan geliyordu.

“Vance.” Omzunu okşadım.

Mırıldandı, eli çıplak omurgamda geziniyordu. Külotumun bel bandını geçip kıcımı avuçladı.

“Telefonun.”

Göz kapakları uykunun verdiği uyuşuklukla aralandı ama bip sesini fark ettiği an vücudu hareketsiz kaldı. Sonra yataktan

fırladı ve üzerinde sadece dün gece yatmadan önce giydiği şort çamaşırıyla odadan hızla çıktı.

Telefonunu mutfakta, benimkinin yanındaki şarj aletine takılı olarak bırakmıştı. Odamda olmasının dikkatimi dağıtmasından hoşlanmıyordum, Vance de yatakta tüm dikkatini bana vermeye fazlasıyla istekliydi.

Yorgam bacaklarımdan çekip ayağa kalktım, Vance'in eşofmanını yerden kaptım ve peşinden koşarken giydim.

Ay ışığı mutfak pencerelerinden süzülüyor, bizi gümüş ve gri renklere bürüyordu. Fırının üzerindeki saat 3:23'ü gösteriyordu.

"Ne oldu?" Yanma koşarak sordum.

Parmağını ekranda gezdirirken telefonunun ışıltısı yüzünü aydınlattı.

Bip sesi kesildi.

"Siktir."

"Ne?" Ayak parmaklarımdın üzerinde durup kolunun arkasından baktım.

Açtığı video bulanık siyah beyazdı. Dağda bıraktığı av kameralarından biriyle çekilmişti. Bir ağaca saklamış olmalıydı çünkü videonun sol alt köşesinde çam iğnelerinin yakın çekimi vardı.

Yine de yer konusunda hata yapmak mümkün değildi. Vance ve benim yürüyüş yaptığımız dereydi. Kaydığım ve çamura düştüğüm yerdi. Balık tuzacağını bulduğu yer.

Suyun yanında, yere çömelmiş bir adam vardı.

"Aman Tanrım," dedim nefes nefese. "Bu o mu?"

Adamın sırtı kameraya dönüktü. Yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlık ve bulanıktı.

Vance gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpmadan ekrana baktı. Sonra başını yana eğdi, bakışları daraldı.

“Hâlâ burada.”

Kalbim yerinden çıkacaktı. “Emin misin?”

“Eminim.” Gözlerini ekrandan ayırmadı. İkimiz de ayırmadık.

Kamerada, Cormac tuzağı sudan çıkarmak için bir hamle yapmadı. Onun yerine, alçakta kaldı. Bölge ay tarafından aydınlatılmıştı. Tuzağı kontrol etmeye gitmesinin nedeni bu olmalıydı. Yeterince aydınlıktı.

Bir saniye çömeldi, bir saniye sonra ayağa kalktı ve döndü. Bütün bir daire çizerek etrafı tararken sadece gövdesi hareket ediyordu. Sonra bakışları onu çevreleyen ağaçlara kaydı, sanki arıyormuş gibiydi. Sanki onu izlediğimizi hissediyordu.

Arkamızda bıraktığımız izler karla örtülmüş olmalıydı. Orada olduğumuzu anlamasına imkân yoktu, değil mi?

Cormac’ın ürkütücü bir şekilde hareketsiz olması dışında. Her hareketinde çok bilinçliydi. Etrafındaki zemin beyaza bürünmüştü ama ayak izlerini seçemiyordum. İz bırakmadan oraya nasıl gelmişti?

Adımını attı ve ben de cevabımı aldım. Ayakları suyun içindeydi, dere botlarının üzerinden akıyordu. Hızlı bir hareketle tuzağı aldı ve bir kolunun altına sıkıştırdı. Sonra bir kayadan diğerine geçerek kameranın görüş alanından dikkatlice uzaklaştı.

“Lanet olsun.” Vance telefonunu bir kenara bıraktı, sonra elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Kamerayı görmüş olabilir mi?”

“Bilmiyorum.” Burun delikleri genişledi. “Bundan şüpheliyim ama bir şey onu ürküttü.”

“Şimdi ne olacak? Peşinden gidecek misin?”

Vance lavabonun üzerindeki pencereye baktı, ellerini tezgâha dayamış hâlde karanlık arka bahçeme bakıyordu. Omuzlarındaki kaslar esnedi. Sessizlik uzadıkça çenesi kasıldı. Sonradik durdu ve başını sallayarak telefonunu eline aldı.

Her kimi aradıysa, ses sessiz mutfağında çaldığını duyabileceğim kadar yüksekti. Sonra kısık ama tanıdık bir ses geldi.

“Winn,” dedi Vance. “Uyandırdığım için üzgünüm. Cormac’ı buldum.”

Cormac’ı buldum.

Tek bir cümle. Ne kadar zamandır bu kelimeleri bekliyordum? Kaç kez yakalanması için dua etmiştim?

Ancak bunları duymak hiç de rahatlatıcı değildi. Bu tek cümle kırılan bir kalbe çok benziyordu.

Benim kalbime.

Bu sondu. Vance’i tekrar görecektim miydi? Geri gelecek miydi?

Winn’le konuşurken profilini inceledim, her çizgiyi ezberledim. Her ayrıntıyı. Burnunun düz, erkeksi çizgisini. Dudaklarının somurtuşunu. Elmacık kemiklerinin açısını. Koyu renk kirpiklerinin taranışını. Her zaman alnına düşüyormuş gibi görünen bir tutam saçını.

Bana doğru uzandı, boştaki kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Winn’e, “Evet, Lyla’yla birlikteyim,” dedi ve onun yanıtını bekledi. “Yola çıkıyoruz.”

Aramayı sonlandırıp telefonunu bir kenara bırakarak beni o güçlü kollarıyla sardı.

Ellerim dar beline dolandığında göğsünün derinliklerine gömüldüm, teninin kokusunu içime çektim, yakana kadar ciğerlerimde tuttum.

Dudakları saçlarıma değdi. “Gitmeliyiz, Mavi.”

Başımı salladım ama bırakacak gibi değildim. Bunun yerine onu inanılmaz bir şekilde kendime çektim, sanki yeterince güçlü olsaydım kalbinin içine girip sonsuza kadar kalabilirdim. “Hazır değilim,” diye fısıldadım.

“Ben de değilim.” Tutuşu bir saniyeliğine sıkılaştı, ardından ellerini yüzüme kaldırıp yanaklarımı kavradı ve beni geri çekilmeye zorladı. Bana verdiği öpücük yavaştı. Şefkatliydi. Hüzünlüydü.

Üstelik çok, çok kısaydı.

Yine de bu beni yeterince gevşetti ve o da kollarımın arasından kaçmayı başardı. Beni omuzlarımdan tutup yatak odama giden koridora doğru çevirdi. “Giyin. Winn onun evine gitmemizi istiyor.”

“Tamam.” Aceleyle yatak odasına döndüm.

Vance’in yasını tutmak için daha sonra zamanım olacaktı.

Şimdi, o orospu çocuğu Cormac Gallagher’ı yakalama zamanıydı.

***

Griff ve Winn’in çiftlikteki evinin önünde bir kamyon kuyruğu vardı. Her biri bir Eden’a -babam, Griffin, Knox ve Mateo- aitti.

Vance’in *Dodge*’u sıradaki yerini aldı ve park eder etmez ikimiz de dışarı fırlayıp aceleyle verandaya gittik.

Biz kapıyı çalamadan Griff kapıyı açtı. “Selam.”

“Merhaba.” Beni kucaklamasına izin verdim, sonra Vance’in elini sıkarken yanından geçip gittim.

Açık konseptli oturma odasından mutfağa doğru ilerlerken kahve kokusu beni karşıladı.

Annem sobaya yaslanmış, dumanı tüten fincandan bir şeyler yudumluyordu. Üzerinde bir çift ekose pijama pantolonu, solmuş bir Eden Çiftliği *sweatshirt*'ü ve en sevdiği terlikleri vardı.

Mateo, Knox ve babam mutfak adasındaydı, ikisi de bir haritanın üzerine eğilmişlerdi.

Winn, Griffin'den çaldığı belli olan bir tişörtün kollarını sıvayarak koridordan çıktı. "Selam. Çok hızlısın."

"Hızlı sürdük." Ona sarıldıktan sonra mutfağa gittim ve dolaptan iki kahve fincanı çıkarıp birini kendime, diğerini Vance'e doldurdum. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra adadaki babam ve kardeşlerime katıldı.

"Merhaba, tatlım." Yanında durduğumda annem kolunu omuzlarıma doladı.

"Selam, anne."

Odada enerji ve beklenti uğultusu vardı. Kaybettiğimiz umutlarımız yeniden canlanmıştı.

Winn, Griff'in yanına giderken, "Şerif Zalinski iki yardımcısı ve bir arama kurtarma köpeğiyle buraya geliyor," dedi. "İlçe ekibini çağırdı ama ikimiz de fazla zaman kaybetmek istemedik. Bu yüzden daha küçük bir ekiple yola çıkacağız ve başlangıç noktasından dağılacağız."

Daha küçük bir ekip, yani ailem. Bu yüzden, buradaki herkes kalm içlikler ve üzerine montla bot giymişti. Geride kalacak tek kişi Griff'le Winn'in çocuklarına göz kulak olacak annemdi.

Mateo, Vance'e başıyla işaret ederek, "Beklerken her şeyi gözden geçirelim," dedi.

“Pekâlâ.” Vance haritanın üzerine eğilerek parmaklarıyla görünmez daireler çizdi ve av kameralarını nereye koyduğunu, Cormac’ın nereye gideceğinden şüphelendiğini açıkladı.

Başımı annemin omzuna yasladım ve Vance aileme bilgi verirken derin sesini dinledim.

Babam ve kardeşlerim benim için buradaydı. Beni neredeyse öldürecek olan piçi bulmak için.

Ben ise Vance için buradaydım.

Çiftliğe giderken pek konuşmamıştı. Yola odaklanmıştı, Griff’e verdiğim talimatları takip ediyordu. Neden önce Winn’i aradığını sorduğumda, bana bu işi berbat etmek istemediğini söylemişti. Cormac’ı yakaladığında hata istemediğini söylemişti. Boşluk yoktu.

Vance, Cormac’ın hayatının geri kalanını hapishanede geçirmesini istiyordu ve teknik bir riske girmeyecekti.

İşte buradaydık, kurallara uyuyorduk.

Tek umudum, bunun şansımızı kaçırdığımız anlamına gelmemesiydi. Bu sefer Cormac gerçekten ortadan kaybolacaktı.

Dışarıda araba kapıları çarptı.

Winn hızla girişe doğru ilerledi ve Şerif Zalinski içeri girip elini sıkarken kapıyı açtı.

“Lyla.” Vance mutfağın sessiz bir köşesinde ona katılmam için çenesini salladı. “Gelmek istiyor musun?”

“Seni yavaşlatmak istemiyorum.”

“Yavaşlatmazsın.”

Giderdim. İkimiz de biliyorduk ama gitmek istersem, hızını yavaşlatırdı. “Emin misin?”

Başımın üzerinden arkamızda duran Mateo’ya bakarak cevap verdi. “Lyla geliyor.”

“Kulağa hoş geliyor.” Mateo başını salladı. “Ben ikinizle kalacağım.”

Bu hepimizi arama kurtarma üyesi yapıyordu, değil mi?

“Bekle.” Kalbim durdu. Lanet olsun. “Kafe.”

“Merak etme,” dedi annem. “Talía ve Eloise’le konuşacağım. Onlar ilgilenecek ve yardıma ihtiyaçları olursa Crystal’ı arayacaklar.”

Ailemi gerçekten seviyordum. “Teşekkürler.”

Annem bugün gittiğim için benimle gurur duyuyormuş gibi başını salladı.

Winn mutfaktaki bir dolaba doğru yürüdü, çocukların dokunamayacağı kadar yüksek bir dolaba. İçinde silah kasası vardı. Şifreyi girerek tabancasını ve rozetini çıkardı. Silahı kılıfına sokup rozetini kemerine taktıktan sonra anneme sarıldı. “Bebek bakıcılığı için teşekkürler.”

“Her zaman.”

“Teşekkürler, anne.” Griff annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Winn’i palto askılarına kadar takip etti.

Teker teker kapıdan çıkıp araçlarımıza yöneldik.

“Hazır mısınız?” diye sordu Vance, emniyet kemerim mandalına oturduğunda.

Yolcu koltuğundan ona baktım, o berrak gözleri içime çektim. Bugün için hazır mıydım? Bunun bitmesine hazır mıydım? *Hayır.*

“Evet,” dedim.

20. Bölüm

Lyla

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Winn, Şerif Zalinski’ye.
“Bilmiyorum.” Kruvazörünün kapısını savurarak açtı.
Oflarken yüzünden hayal kırıklığı ve ter akıyordu.

Hepimiz üzgündük ama Zalinski’nin aksine bunu saklamaya çalışıyorduk.

İki yardımcısı ve arama köpeği otoparktan çoktan ayrılmıştı. Knox da kasabaya ve restorana dönmek için yola çıkmıştı.

Babam, Griff ve Mateo da benzer bir duruş sergileyerek -bacaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş- şerifin yarın geri gelmeleri için onlara izin vermesini bekliyorlardı.

“Eğer burada biri varsa, köpek neden deredeki kokuyu almadı?” diye sordu Zalinski.

“Burada biri varsa mı?” Mateo bir elini kaldırdı. “Sen de hepimiz gibi o görüntüleri izledin. O burada.”

“O adamın kim olduğunu bilmiyorum, Mateo.” Zalinski kardeşime kaşlarını çatarak baktı. “Herhangi biri olabilirdi.”

“Herhangi biri değildi,” dedi Griff. “Oydu.”

“Bunu bilemezsiniz.” Zalinski Vance’e baktı. “Kameranın yeri konusunda emin misin?”

“Eminim.” Vance’in çenesi kasıldı.

Zalinski bugün, bu otoparka park ettiğimiz andan uzun, sefil ve sönük bir günün ardından geri döndüğümüz ana kadar her şeyi sorguladı.

“Cormac bulunmak istemiyor. Bunu kolaylaştırmayacak ve yerini açık etmeyecek. Ve bir şekilde, peşinde olduğumuzu biliyor. Ya bir kamera ya da ayak izi gördü.”

“Senin ayak izlerinden birini.” Şerif Vance’in botlarını işaret etti.

“Evet.” Vance onun gözlerinin içine baktı. “Burada arama yapan tek kişi ben olduğum için benimkilerden biri olabilir.”

Şerifin ağzı ince bir çizgi hâlinde büzüldü. Şüpbe, yıpranmış yüzüne kazınmıştı.

“Hiçbir yerli kokusunu maskeleyemek ya da izini gizlemek için zaman ayırmaz,” dedi babam. “Eğer bu herhangi biri olsaydı, köpeklerin bir koku alması gerekirdi. Peşinde olduğumuz adam deneyimli biri. Bu dağlara eğlence için çıkmıyor. Bu o. Burada yaşıyor ve tehlikeli biri. Kızımı öldürmeye çalıştı, Zalinski. Orada öylece duracak mısın, yoksa bir şeyler yapacak mısın?”

“Harrison, sakın ol-”

“O gitti.” Vance grubu susturdu. “Bu iş bitti. Cormac’ı bugün bulamadıysak, yarın da bulamayacağız. Öbür gün de daha sonraki gün de.”

Sesindeki yenilgiyi duymak fiziksel olarak acı vericiydi.

“Şerif Zalinski.” Winn, Griffin’den bir adım uzaklaşarak çemberimizi kesti ve Şerif’le babamın arasına geçti. “Bugün yapabileceğimiz başka bir şey yok. Sen ve ben yarı yeniden toplanıp bir plan oluşturabiliriz.”

Başını salladı ve bir nefes daha verdi. “Bölgemde bir suçlunun serbestçe dolaşmasından memnun değilim.”

“Bunu biliyorum,” dedi Winn.

“Buraya bir şerif yardımcısı koyabilseydim koyardım. Ancak personel sayım az ve kaynaklarım sınırlı.”

“Anlıyorum.” Winn ona yaklaştı ve elini sıkmak için uzattı. Sonra da aracına binip uzaklaşırken ona gözlerine tam olarak ulaşmayan sıcak bir gülümsemeyle baktı.

“Lanet olası, Zalinski,” diye mırıldandı Griffin.

“Ne göt herif ama.” Mateo başını salladı. “Ne zaman yeniden seçilecek?”

“İki yıl,” dedi babam dalgınca, bakışları bugün taradığımız dağ yamaçlarına yönelmişti.

Bu sabah üç gruba ayrılmıştık ve bu noktadan başlayarak yavaş yavaş Vance’in Cormac’ı yakalayan av kamerasını koyduğu dereye doğru ilerliyorduk.

Köpek bizimle birlikteydi, Vance, Zalinski, Mateo ve ben. Dereye ulaştığımızda bir koku almış gibiydi. Ağaçların arasına daldı, bizim takip edebileceğimiz kadar yavaş hareket ediyordu. Bu hızda bile ona ayak uydurmak için çok zorlandım, karda ilerledim ve bir buz parçasında kaymamaya dikkat ettim.

Kaslarıma yerleşen sertliğe rağmen bacaklarım yumuşak erişteymiş gibi hissediyordum. Yine de ağrının ortaya çıkmasına izin vermeyi reddettim.

Kalbim çok, çok daha kötü acırken olmazdı.

Köpek Cormac’ın kokusunu dereden yaklaşık yüz metre uzakta kaybetti. Nasıl olduğundan hâlâ emin değildim. Karda bir ayak izine rastlayacağımızı ummuştum, devam etmek için herhangi bir şeye. Bunun yerine köpek bizi daireler çizerek,

burnunu yere dayayarak, dere boyunca koşturdu ama bizi ileriye taşıyacak bir şey bulamadı. Aramaya devam ettik, gruplarımız iz aramak için dağıldı.

Hiçbir şey bulunamayınca hepimiz tekrar derede toplandık. Sonra Vance bizi diğer kameralarına götürdü ve ormanda saklanan bir adama dair herhangi bir iz olup olmadığını tek tek kontrol etti.

Öğleden sonra Şerif Zalinski, kimsenin kaybolma ya da yaralanma riskine girmemesi için park yerine dönmemiz konusunda ısrar etti.

Havanın kararmasına hâlâ saatler vardı. Arayabileceğimiz saatler.

“Yarın geri geleceğim.” Mateo’nun açıklaması beni şaşırtmamıştı.

Griffin’in yanıtı da öyle. “Saat yedide çiftlikte buluşalım. Senin için uygun mu, bebeğim?”

Winn başını salladı. “Bana kalırsa, Vance ile yürüyüşe çıkıyorsun. Zalinski’nin bahanelerini dinlemekten bıktım. Gallagher’ı bul. Onu bana getir. Kafasına bir taşla vurun ve isterseniz bilinmeyen bir yürüyüşçüyü kurtarma girişimi deyin, umurumda değil. Ama bu şansı kaçırmayacağım. Bir daha olmaz.”

“Taş benimdir.” Mateo çenesini kamyonuna doğru salladı.

“Sabah görüşürüz.”

Babam bana hızlıca sarıldı, sonra da kendi aracına doğru yürüdü.

Winn ve Griff de kendi evlerine gitmeden önce aynı şeyi yaptılar.

Tüm bunlar olurken Vance kıpırdamadan durmuş, gözleri odaklanmamış bir şekilde uzaklara bakıyordu.

Yalnız kalana kadar, arka lambalar yoldaki bir virajın ötesinde kaybolana kadar bekledim. “İyi misin?”

“Lanet olsun.” Başını salladı, sonra başını gökyüzüne doğru eğdi ve kükredi. Hayal kırıklığı boğazından akarken elleri iki yanında yumruk oldu. İkimiz için de bağırdı. Durup bana baktığında gözlerindeki özür, botlarımızın altındaki çakıllar gibi beni de yüz parçaya ayırdı. “Özür dilerim, Lyla.”

“Ben de özür dilerim.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

Bugün sonunu getiremeyeceği için üzgündüm. Cormac’ın karısını ve çocuklarını neden öldürdüğünü öğrenme şansına asla sahip olamayacağı için.

Cormac’ı bulmayı kendimizden çok diğer kişi için önemsememiz bizim hakkımızda ne söylüyordu? Belki de gerçek, özverili sevginin anlamı buydu.

“Sakın pes etme,” diye fısıldadım. Cormac burada değilse, bu tüm umutların kaybolduğu anlamına gelmiyordu. Sadece Vance bir dahaki sefere bir ipucu bulduğunda, muhtemelen o ipucunun onu Montana’ya getirmeyeceği anlamına geliyordu.

“Neredeyse yapıyordum,” diye itiraf etti. “Dün, bu ilişkiyi bitirmenin zamanı geldiğine karar verdim. Temelli.”

Dün gece kafede bu kadar çok şey itiraf etmesinin nedeni bu muydu? Ayrılma kararını çoktan verdiği için miydi?

“Hâlâ burada.” Vance’in bakışları dağlara kaydı.

“Köpekten nasıl saklandı? Hiçbir iz bırakmadan nasıl yürüyebildi?” Her yerde ayak izlerim vardı, karda donmuşlardı ve yalnız değillerdi.

“Bilmiyorum,” dedi Vance. “Bana hayatta kalma becerileri hakkında çok şey öğretti ama bu? Hiçbir zaman izlerimizi saklamak zorunda kalmadık. Onları bulan bizdik.”

“Şimdi ne olacak?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Onu bir kez buldum. Tekrar bulacağım. Bir dört yılımı daha alsa bile.”

Kendi hayatını, işini ve mutluluğunu feda etmek anlamına gelse bile.

Bunu kaybettiği ailesi için yapardı. Sevdiği kızlar için.

Benim için.

“Onu bulacaksın.” İliklerime kadar Vance’e inanıyordum. Cormac’ı bulacaktı. Belki yarın, kardeşlerimle yürüyüşe çıktığında. Belki haftalar sonra, onu yavaşlatacak kimse olmadığında.

“Hadi gel.” Ayaklarını çözdü, dirseğimi tuttu ve bana kamyonete kadar eşlik etti. Sonra bizi kasabaya, doğruca kafeye götürdü. Kontrol etmek isteyip istemediğimi sormasına gerek yoktu, isteyeceğimi biliyordu.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde Talia espresso makinesinin başındaydı. Bizi gördüğü anda tüm vücudu gevşedi.

Tezgâha ulaştığımda, “Onu buldun mu?” diye sordu.

“Henüz değil.” Bu kelimeleri bilinçli olarak seçtim. “Bugün yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Her zaman. Foster mutfakta. Bir tarif kitabı buldu ve Lorraine kişini deniyor.”

“Bunu yapmasına gerek yoktu.”

Elinin tersini havada salladı. “O durdurulamaz. Canımın kiş çektiğini söylediğim için kendine görev edindi.”

Foster, ikiz kardeşimin ayaklarının altındaki toprağa taptığı için bu hamilelik isteklerini tatmin etmek adına elinden gelen her şeyi yapardı.

“Crystal geldi mi?” diye sordum.

“Evet ama sakın bir gün oluyor, bu yüzden onu eve gönderdik. Foster buna bayıldı. Senden yarı zamanlı bir iş isteyebilir.”

Omzumun üzerinden Vance'e bakarak güldüm.

Yakında olmasını bekliyordum ama sandalyesine doğru yürüyordu. Oturduğundan değildi. Pencerenin önünde durup, ellerini ceplerine soktu ve dışarıya baktı.

"Teşekkür ederim," dedim Talia'ya. "İzin gününü bu şekilde geçirmek istemediğini biliyorum."

"Kız kardeşime yardım ederek mi? İzin günümü tam da böyle geçirmek istiyorum." Vance'e baktı. "Siz gidin. Biz hallederiz."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Bir hüznün. Sanki Vance'le mümkün olduğunca çok zaman geçirmemi istiyordu çünkü o gidecekti.

"Seni yarın ararım," dedim ona, sonra Vance'e katıldım ve koluna sarıldım. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bütün gün yürümüştük ama hareket etmeyi bıraktığımızda ne olacağından endişeliydim. Bana gideceğini söyleyeceğinden korkuyordum. Bu yüzden Main'e doğru yola çıkmış, rahat bir tempoda yürüyorduk.

Vance elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. Omuzları gevşeyene kadar üç blok geçti. Çenesi açılana kadar dört blok daha geçti. O noktaya geldiğimizde, Main'in bir tarafında ayraç görevi gören markete varmak üzereydik.

"Aç mısın?" Akşam yemeği vakti yaklaşmamıştı bile ama bugün yediğimiz tek şey, Vance'in sırt çantasında sakladığı ezilmiş granola barlardı. "Alışverişe gidebiliriz. Akşam yemeği için bir şeyler buluruz."

"Elbette," dedi, caddenin karşısına geçmeden önce iki tarafa da baktı.

Ancak tam karşı kaldırıma adım atmıştık ki dondu kaldı.

“Ne?” Bakışlarını takip ederek sordum.

Marketin otoparkında yürüyen genç bir kadına kilitlenmişti. Kızıl saçları uzun ve tel tel bir at kuyruğuydu.

Vance’in eli benimkini bıraktı. Tek bir adım attı.

Kız bir arabanın etrafından dolanıp döndü ve doğruca bize doğru yürüdü. Gözlerini betona dikmiş, görünmez olmaya çalışır gibi çenesini kapatmıştı.

Main Caddesi’nden bir araba geçti. Dikkatini çekti ve başını kaldırıp geçişini izledi. Tekrar kaldırıma odaklanamadan bakışları kaydı ve Vance’e takıldı.

Onun gibi o da dondu kaldı. Gözleri büyüdü, o kadar büyüktü ki her bir tanıma parçasını görebiliyordum. Korkunun her zerresini. Zaten solgun olan yüzünün rengi hepten soldu.

Ön koluna iki plastik torba dolamıştı. Tek bir hamleyle onları göğsüne doğru çekti ve sıkıca kavradı.

“Dur!” diye bağırdı Vance.

Kadın geriye doğru bir adım attı. Ardından caddeyi boydan boya geçip kaçtı.

Vance de onu kovaladı.

21. Bölüm

Vance

Kahretsin, çok hızlıydı. Her zaman hızlıydı.
“Dur!” Tekrar bağırdım, botlarım kaldırıma vuruyordu.

Koşmaya devam etti.

Dişlerimi sıktım ve hızımı artırdım.

Bir ara sokaktan geçtik, kırmızı atkuyruğu yüzüne çarpıyordu, asfaltta ilerlemeden önce arabaları tarıyordu. Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı ve beni gördüğünde gözleri dehşet içindeydi.

Benim yüzümden.

Benden korkuyordu. Neden korkuyordu?

Bu soru beni daha da zorladı. Ciğerlerim yanıyordu. Bugünkü yürüyüşten dolayı bacaklarım yorgundu ama yine de koştum.

Bir yerleşim bölgesinden geçtik, kaldırımdan aşağı inerken büyüleyici evler hızla yanımızdan geçiyordu.

Hızlıydı ama benim uzun adımlarımı geçecek kadar hızlı

değildi. Ona ulaşmam için Main'den neredeyse iki blok geçmem gerekti.

İlerideki caddede sarı bir okul otobüsü durmuş, kırmızı ışıkları yanıp sönerken bir sıra çocuk içinden atlıyordu.

Bir anne muhtemelen çocuğuyla buluşmak için evinin önünden kaldırıma doğru yürüyordu. Bizi koşarken gördüğünde dudakları aralandı ve ne olduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kırptırdı.

Kahretsin. Bir ebeveynin polisi aramasına ihtiyacım yoktu. Şimdi olmazdı. Cevapları alana kadar olmazdı.

“Kaçmayı bırak,” diye bağırdım. “Lanet olsun, Vera. Dur.”

Belki adını söylediğim, belki de yorulduğu içindi ama onu yakalayabileceğim kadar yavaşladı.

“Hayır.” Dirseklerini kaburgalarımın doğru atarak mücadele etti. Göğsüne tuttuğu plastik torbalar bize doğru savruldu ama düşmedi.

“Vera.” Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun adını nasıl söylüyordum? Nasıl kollarımdaydı?

“Bırak gideyim.”

“Hayır.” Ona daha sıkı sarıldım, dünya ayaklarımın altında dönüyordu.

Vera. Bu Vera'ydı. Hayattaydı. Burada, Montana'daydı.

Ağzından bir çığlık kaçtı ama dirsek atmaya devam etti, bu Cormac'ın ona garajdaki savunma seanslarında öğrettiği bir şeydi. Her zaman kızlarının güvende olmasını istemişti.

Onları öldürmeden önce.

Fakat yapmamıştı. Vera'yı öldürmemişti.

Onu kendime daha sıkı kenetledim. “Dur. Lütfen.”

“Vance,” diye nefes nefese bağırdı Lyla, yanımda dura-

rak. Gözleri kocaman açılmıştı ve peşimizden koşmaktan göğsü kabarmıştı. Bakışları benimle mücadele etmeye devam eden Vera'ya kaydı. Sonra etrafına bakındı, şüphesiz bizi daha önce fark eden anneyi de gözünün önüne getirmişti.

Lyla elini kaldırarak sorun olmadığını işaret etti. Kadın başıyla onayladıktan sonra küçük oğlunu evlerine doğru yönlendirdi.

Dikkatimin dağılması Vera'ya bir fırsat verdi. Ayağını kaldırdı ve topuğunu kaval kemiğime vurdu.

Acı bacağıma yayıldı ama onu her zamanki gibi güçlü bir şekilde tutarak yuttum.

“Vera.” Sesim alçaktı. Sabitti. Onu daha da yakınımaya çektim, yanağımı saçlarına yaslarken kalbim hızla çarpıyordu. “Vera. Benim.”

Sustu. Tamamen.

Ardından tüm vücudu gevşedi. Taşıdığı market poşetleri yere düştü. Kollarım olmasaydı, yanındaki kaldırıma yığılıp kalacaktı.

Ağlarken göğsü titremeye başladı. “Gitmek zorundasın! Burada kalamazsın. Beni göremezsın.”

“Neden?”

“Çünkü ben öldüm.” Daha sert ağladı, tüm vücudunu saran hıçkırıklar omuzlarını sarstı ve kalbimi parçaladı. “Vance amca, ben öldüm.”

Vance amca.

Vera'dan bir daha duyacağımı düşünmediğim sözlerdi. Beni ikiye bölen sözler.

Kollarımda döndü ve yüzünü göğsüme gömdü. “Vance amca.”

“Hey, ufaklık,” diye fısıldadım, yanağımı saçlarına bastırarak ona sıkıca sarıldım ve kendi gözyaşlarımı kırptırdım. “Ben buradayım.”

“Çok yorgunum.”

“Seni yakaladım.” Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim.

Vera bana doğru yığıldı ve gözyaşlarıyla ceketimin önünü ıslattı. Sanki dört yıl boyunca gözyaşlarını tutmuş gibiydi.

Omuzlarını ve kaburgalarını hissederek onu içime çektim. Artık genç bir kız değildi. Dört yılın sonunda büyümesini tamamlamıştı. Uzun boylu, zayıf ama güçlüydü.

“Seni özledim, Vera.”

Başını salladı, ağlamaya devam ederken elleri ceketimi sıkıyordu.

Hayattaydı. Yaşıyordu.

Bu yüzden cesedini gölde bulamamışlardı. Dalgıçlar ikizleri bulmuştu. Cesetlerini teşhis eden bendim ama Vera’yı teşhis etmemiştim.

Cesedi hiç bulunamamıştı. Coeur d’Alene Gölü’nün büyüklüğü ve derinliği nedeniyle herkes onun kaybolduğunu düşünmüştü.

Oysa bulunacak bir ceset yoktu. O yaşıyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Ne oluyordu? Lyla’ya baktım. Yüzündeki şok ifadesi muhtemelen benimkiyle eşleşiyordu.

“Vera,” diye mırıldandı.

Başımı salladım. *Vera*.

Cormac’ın kızı.

Öldürdüğü çocuk.

Ya da öldürmediği.

22. Bölüm

Lyla

Bu kızın sıcak bir duşu ihtiyacı vardı. Sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. Bir şişe şampuana ve yumuşak bir yatağa ihtiyacı vardı. Belki birkaç gün uyursa gözlerinin altındaki o koyu halkalar solardı.

Ancak duş, yemek ya da yatak olmayacaktı. Vera sürekli kapıya bakıyor, Vance'in tarif ettiği canlı, mutlu kızıdan çok kaçmaya hazır kafesteki bir hayvana benziyordu. Kaçacak ve Vance'in kalbini kıracaktı, değil mi?

Önce beni geçmesi gerekiyordu. O açıklayana kadar, o kapıda bir insan barikatı olacaktım.

"Gitmem gerek," dedi Vance'e kanepede onun yanında otururken. "Geç kalamam."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz." Eli kızın dizinin üzerindeydi. Muhtemelen nazik bir dokunuştı ama ayağa kalkmaya kalkarsa, onu sıkıca kavrayacağından ve kışını tekrar yere oturtacağından hiç şüphem yoktu.

Vera marketten aldığı poşetleri göğsüne bastırdı.

Mavi tampon kutusunun etiketi ince, beyaz plastikten görünüyordu. Ayrıca pil, Tylenol, ilk yardım merhemi ve birkaç farklı boyda bandaj almıştı. Ben her şeyi kaldırımdan alıp poşetlere geri koyarken, Vance ağlayan Vera'yı kollarına alıp göğsüne bastırmış ve kamyonetine taşımıştı.

Evime gelirken kendini toparlamıştı. Yanakları hâlâ lekeli ve gözleri kızarmış olsa da ağlaması durmuştu.

İçeri girmek istememişti ama Vance evi işaret etmişti, yüzü o kadar keskindi ki. Çok babacandı. Daha önce onda görmediğim bir bakıştı bu. Quincy'den önceki hayatından, Vance amca olduğu zamanlardan kalmaydı.

Bu Vera'nın bildiği bir bakıştı çünkü beni içeri kadar takip etmiş ve hızlıca tanıştırdıktan sonra ona kanepeye oturmasını söylemişti. O da öyle yaptı.

Ben mutfaktayken, ona bir bardak buzlu su getirirken, yanında tutmak için o poşetleri toplamıştı. Onları ondan alacağımızdan mı korkuyordu? Biri mi yaralanmıştı? Belki de Cormac'ı?

"İşte." Ona suyu uzattım.

"Teşekkür ederim." Suyu alıp uzun bir süre ona baktı. "Bir süredir buz küpü görmemiştim."

Vance gerildi. Vera'nın fark edeceği kadar değildi ama o geniş omuzlar hafifçe kulaklarına doğru kalktı. Adamın içinde bir soru fırtınası kopsa da bunu içinde tutuyordu. Saklı tutacaktı.

Yanı başında titremesini durduramayan genç kadın için güçlü kalacaktı.

Ona baktı, iri kahverengi gözleri yaşlarla doluydu. Haftalar önce Cormac Gallagher'ın beni öldüreceğini düşündüğümde baktığım kahverengi gözlerin aynısıydı.

"Babam beni bekliyor," dedi. "Gitmeliyim, yoksa beni ara-

maya gelecek. Kasabaya gelemez ama endişelenirse gelir. Eve gidebilmemiz için buluşma noktamıza gitmeliyim.”

“Ev mi?” diye sordu Vance.

“Barınağımıza.”

Vance’in kaşları çatıldı. “Bir sığınağınız mı var? Nerede?”

“Dağlarda.”

“Dağlarda yaşıyorsun.” Hâlâ inanamıyormuş gibi her şeyi tekrarlayıp duruyordu.

“Evet.”

Dağların neresinde? Ne zamandır oradaydılar? Kız nasıl hayattaydı? Çok fazla soru vardı ama ben sessiz kaldım, bir kenarda durup Vance’in onunla oturmasını izledim.

“Vera, ne oldu? Dört yıldır yoktun. Herkes öldüğünü sanıyor.”

Bir yudum almak için su bardağını dudaklarına götürürken eli titredi. Sonra burnunu çekti, biraz daha dik oturdu. Omuzlarını dikleştirdi. “Benim için sorun değil.”

“Dünyanın senin öldüğünü düşünmesi senin için sorun değil mi?”

“Eğer babamı güvende tutmak için gereken buysa.”

Vance başını salladı, gözlerini defalarca kırıştırdı. Ailesini öldürdüğü için Cormac’tan nefret ederek dört yıl geçirmişti ama onları Cormac mı öldürmüştü? Peki ya ikizler? Peki ya Cormac’ın karısı? Eğer Vera yaşıyorsa, dört yıl önce gerçekten ne olmuştu?

“Elinde kalan tek şey benim,” diye fısıldadı Vera, sesi çatlayarak. “İkimizin elinde kalan tek şey biziz.”

Yani annesi, kız kardeşleri gitmişti. Elimi kalbimin üzerinde bastırıp ağrıyı uzaklaştırdım.

“Bana sahipsin.” Vance parmağını kızın çenesinin altından

geçirdi, kızın tatlı yüzüne bakarken bakışları yumuşadı. “Konuş benimle, ufaklık.”

“Yapamam.” Çenesi titremeye başladı. “Gerçekten gitmem gerekiyor.”

Uzun bir süre ona baktı, sonra bir anda ayağa kalktı. “O zaman gidelim.”

“Gelemezsin.” O da ayağa fırladı.

“Ah, geliyorum.” Vance ayağa kalktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ona baktı. Baba bakışıydı. Kendi babamdan ve amcamdan birçok kez böyle bir bakış yemiştin. “Baban ve benim konuşacak çok şeyimiz var.”

“Seninle konuşmayacak.”

“Konuşacak.” Vance’in sesi yumuşadı.

“Gelmene izin vermeyeceğim, hapse gireceği anlamına geliyorsa.”

“Hapse girmeyecek.”

Ancak Cormac hapishaneye aitti, değil mi? Başım dönüyor, duygularım birbirine karışıyordu. Bana yaptıkları için o pislikten nefret ediyordum. Sebep olduğu acılar için. Fakat Vera’nın atan kalbi her şeyi değiştirmişti.

Eğer yaşıyorsa, bu ne anlama geliyordu?

O piç yine de beni boğmuştu. Peki ya bunu kızını korumak için yaptıysa? Ya varsaydığım her şey yanlışsa?

“Onunla nerede buluşacağız?” diye sordu Vance.

“Vance amca-”

“Tartışma yok.” Daha önce ona emirler vermiş bir adam gibi konuşuyordu. İtaat ettiği emirler. Onun amcasıydı, belki kan bağı yoktu ama pratikte öyleydi. Çenesini koridora doğru salladı. “Gitmeden önce tuvaleti kullanmak ister misin?”

Vera'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sanki akan suyu ve sifonu olan bir tuvaleti kullanmak nadiren tecrübe ettiği bir lüksmüş gibi rahatlama, yorgunluk ve sevincin bir karışımıydı.

“Solundaki ilk kapı,” dedim ona küçük bir gülümseme sunarak.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı, sonra Vance'in yanından geçip koridorda yürüdü.

Kapı kapandığı anda derin bir nefes verdi. İki eli de saçlarına daldı ve telleri çekiştirmeye başladı. “Ne oluyor? Bu nasıl gerçek olabilir?”

“Bilmiyorum.”

“O yaşıyor.” Duvardaki bir noktaya baktı, bakışları odaklanmamıştı. “Onu dört yıl boyunca sakladı. Hepimiz onu öldürdüğünü düşündük. Eğer öldürmediyse... başka neyi yanlış yaptık?”

“İkizler?”

Vance başını salladı. “Cesetlerini teşhis eden bendim. Norah'ninkini de.”

Yani sadece Vera'ydı.

“Onu neden saklasın ki?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.” Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı, sonra bir kolunu uzattı. Bir davetti.

Ben de ona doğru ilerledim ve beni kendine çekerken kollarımı beline doladım.

“Onun yasını tuttum, Lyla. Onun için ağladım. Ama o burada. Banyoda, değil mi? Rüya mı görüyorum?”

“O burada.”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Mavi.”

“Onunla gitmelisin. Cormac'la konuşmalısın.” Bakışlarını

karşlamak için çenemi geriye yatırdım. “Ve ben de seninle geliyorum.”

“Lyla-”

“Tartışma yok.” Kendi sözlerini çaldım. “Bu hikâyede daha fazlası var. Gerçeği bilmeye hakkım var.”

Cevapları isteyen tek kişi Vance değildi. Beni öldürmeye çalışan ama şansı varken öldürmeyen adamın gerçekten kötü adam olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Beni neden bıraktığını bilmem gerekiyordu.

“Bu çok tehlikeli. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir keresinde sana şiddet uygulamıştı.”

“Kızı da orada olacak.” Vera’nın tampon görevi göreceğine güveniyordum.

“Hayır.”

“Lütfen? Ya bir tanığa ihtiyacın olursa?”

“Lyla. Sana bir şey olması riskini göze alamam.”

“Buna ihtiyacım var, Vance. Onunla yüzleşmek için.” Vance de Cormac’la yüzleştğinde yanında olmak için. “Birlikte daha güçlüyüz.”

Vance iç çekerek bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ne olacağını bilmiyorum.”

“Gitmesine izin verme şansın var, değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Beni güvende tutacaksın. Sana güveniyorum.” Cormac’ın söyleyeceklerine bağlı olarak, Vance doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Eğer Cormac’ın gitmesine izin verirse, bunun nedeni adamın bana yaptıklarının bedelini ödemesini istememesi olmayacaktı. Bugün öğrendiğimiz gerçekler Cormac’ın kaderini belirleyeceği için olurdu.

“Senden bunu bir sır olarak saklamayı isteyemem,” dedi.
Ailemden. Winn’den. “İstemek zorunda değilsin.”

“Lyla.” Gözleri benimkileri inceledi. Parmakları şakağımdaki saçların arasından geçti. Bakışlarında bir şey vardı, büyük ve güçlü bir şeydi, umutsuzca söylemesini istediğim bir şey.
“Ben-”

Banyo kapısı açıldı.

Böylece zamanımız tükendi.

23. Bölüm

Vance

Vera'nın ormandaki yürüyüşü Cormac'inkine o kadar benziyordu ki tekinsizdi. Adımlarını özenle seçiyordu. Kar-
da izlerimizi saklamak mümkün değildi ama yine de adımlarını
dikkatle atıyor, tek ses botlarının altındaki buzun çıkardığı çı-
tırtı oluyordu.

Adımları hızlıydı ancak aceleci değildi. Bakışları ağaçların
arasında bir ileri bir geri gidip geliyor, tehditleri arıyor ve yer
işaretlerini not ediyordu.

Son dört yılda ona çok şey öğretmişti, değil mi?

“Burada yaşıyormuşsun,” dedim.

“Evet.” Vera omzunun üzerinden baktı, konuşurken sesini
alçak tuttu. Hiç şüphesiz alışkanlıktı. Cormac ona burada fark
edilmeden yaşamayı öğretmişti ve çok da iyi bir iş çıkarmıştı.

“Ne kadar süredir?”

“İki yıldır Montana'dayız, sanırım? Tam sayıyı unuttum.
Babam biliyor.”

Mırıldandım.

Arkamda Lyla bana yakın durdu. Adımlarımı takip ederken yanakları kızarmıştı. Çok daha önce yorulmuş olmalıydı ama gücü ve dayanıklılığı güzelliği kadar nefes kesiciydi.

“İyi misin?” Bir elimi onunkine uzatarak sordum.

Aldı ve başıyla onayladı. “İyiyim.”

“Yavaşlayabiliriz.” Vera önümüzde durdu ve yüzünü bize döndü. “Her zaman ayak uydurmaya çalışan ben oluyorum, o yüzden nasıl hissettirdiğini biliyorum. Özür dilerim.”

“Ben iyiyim,” dedi Lyla.

Onu daha sıkı kavrayıp Vera’ya devam etmesi için el salladım.

Yavaşlayacaktı. Daha tek bir adım bile atmadan Lyla için yavaşlayacağını biliyordum. O tatlı kalbi, yaşanan her şeye rağmen hâlâ oradaydı.

Bana söylemediği her şeye rağmen.

“Kasabaya ne sıklıkla geliyorsun?” diye sordum.

Belki de Quincy’de o kızıl saçı iki kez gördüğümde hayal görmemiştim ya da bir yabancı değildi. Belki de gerçekten Vera’ydı.

“Genellikle ayda bir kez,” dedi.

“Tamponlar için,” diye fısıldadı Lyla, o kadar sessizdi ki sadece ben duyabiliyordum. Taşıdığı çantaların içinde bir kutu vardı.

“Baban da geliyor mu?”

“Asla,” dedi Vera.

Lyla ve ben bakiştık. Demek burada nasıl hayatta kaldığının bir parçası buydu. Vera’yı Quincy’ye gizlice sokmuştu, orada normal bir yüz olabilirdi.

Sadece benim için değildi. Montana’ya gelmemiş olsaydım, kimse onun bir katille bağlantısı olduğundan şüphelenmeyecekti.

Cormac bir katil miydi?

“Eşyaların parasını nasıl ödüyorsunuz?” diye sordu Lyla.

“Nakit. Idaho’dan ayrılırken babam alabildiği kadarını aldı.

O da bir süre önce bitti, o yüzden...”

“Oregon’da bir benzin istasyonunu soydu,” diye bitirdim.

Vera irkildi. “Nereden biliyorsun?”

“Oregon’a gittim.”

Durdu ve tekrar yüzünü bize döndü. “Her zaman peşimizde insanlar olacağımı söyledi. Ona inanmamıştım. Bu kadar zaman sonra unutulacağımızı düşündüm. Ama babam her ihtimale karşı hep dikkatli davranır. Sanırım haklıydı. O sendin, değil mi? Av kamerasını balık tuzağı kurduğumuz derenin yanına bırakmıştın.”

Sikeyim. “Kamerayı gördü.”

“Bu sabah.” Başını salladı. “Birinin onu izlediğini hissettiğini, bu yüzden güneş doğar doğmaz geri döndüğünü söyledi. Onu bulmuş.”

Arka taraftan gelmiş olmalıydı, yoksa alarmım yine çalardı.

“Evet,” dedim ona. “O bendim.”

Vera’nın omuzları çöktü. “Bu yüzden gidiyoruz. Bugün kasabaya son gidişimdi.”

Lanet olsun. Lyla’nın Main boyunca yürümek istemesi ne kadar büyük bir şanstı?

“Babam son zamanlarda tuhaf davranıyor,” dedi Vera. “Bana nedenini söylemedi ama bizi barınağa yakın tuttu. Erzak almam için beni her zamankinden daha sık kasabaya gönderdi. Kimsenin beni takip edemeyeceğinden emin olmak için farklı, daha uzun yollar kullanmak zorunda kaldım. Bunun kış için normal bir hazırlık olduğunu sanıyordum. Yiyecek, pili ve ilk

yardım malzemeleri stokluyordum. Ama bu sabah tuzağı kontrol etmek için dışarı çıktı ve panikle geri döndü. Gitmemiz gerektiğini söyledi. Sanırım haftalardır buna hazırlanıyordu ama bana söylemek istemedi.”

Cormac, Lyla yüzünden garip davranıyordu, değil mi? Ancak Vera’ya ne yaptığını söylememişti. Nehirde olanlar hakkında. Belki de yerel ekiplerin aramayı bırakmasını bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, haklıydı.

Sadece beni hesaba katmamıştı.

“Neredeyse geldik.” Vera önce sağa, sonra sola baktı. “Sanırım bana bir dakika vererseniz iyi olur.”

“Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim.” Vera’yı seviyordum ama tüm bu durum berbattı.

Bildiğim kadarıyla bizi hiçbir yere götürmüyordu. Aradığım yerden neredeyse bir mil uzağa park etmiştik. Onu ne kadar sevsem de ona güvenmiyordum. Gözden kaybolduğu anda tekrar ortadan kaybolma ihtimali çok yüksekti.

Cormac ona nasıl saklanacağını öğretirdi.

Benden bile.

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.” Uzun bir nefes verdi, ardından ellerini ağzının üzerinde kavuşturarak keskin bir ıslık çaldı.

Ses ağaçlara ve kayalara çarpıp yankılandı, ta ki vahşi doğa onu bütünüyle yutana kadar. Sessizlik içinde durduk, tek ses benim çarpan kalbimdi.

Sonra geldi, zayıf ve neredeyse duyulamazdı. Bir ıslık daha.

“Geliyor,” dedi Vera, bana yalvaran bir bakış atarak. “Bir ağacın arkasına falan saklan. Önce onu uyarayım. Lütfen?”

“Vera,” diye uyardım.

“Kaçmayacağım, Vance amca. Söz veriyorum.”

Tanrı aşkına. “Peki,” dedim sert bir şekilde ve Lyla’yı büyük bir çam ağacına doğru götürdüm. Sırtını ağacın gövdesine yaslayıp hem kalkan olarak hem de Vera’ya göz kulak olabilmek için önünde durdum.

“Burada kalabilirsin,” dedim Lyla’ya. “Onu görmek zorunda değilsin.”

“Evet, biliyorum.” Verdiği yanıt beni hiç şaşırtmadı.

“Tamam.” Alnına bir öpücük kondurdum, sonra elini tutuşumu düzelttim. Ne olursa olsun bırakmayacaktım.

“Geç kaldın.” Cormac’ın sesi havayı doldurdu.

Yüzüm kilitlendi. Bu ses hatırladığımla aynıydı ama farklıydı. Paniklemişti. Bitkindi.

“İyi misin?” diye sordu Vera’ya. “Ne oldu? Endişelenmeye başlamıştım.”

“Ben iyiyim,” dedi Vera.

“Gitmemiz gerek. Yakında hava kararacak. Şu çantaları bana ver. Ben taşıyım.”

“Baba, bekle.”

“Ne?”

Vera’nın büyük bir duyuru yapmasını beklemedim. Yana doğru bir adım attım, ağacın arkasından çıktım ve dört yıldır bulmak için dua ettiğim adama -arkadaşıma, kardeşime- baktım.

“Vance.” Cormac kaskatı kesildi ama onun dışında şok olmuş gibi görünmüyordu. Lyla ağacın arkasından çıkınca bu durum değişti. İşte o zaman Cormac’ın yüzü soldu.

Lyla’nın elini tuttum, çenesini kaldırışını izledim. Ona soğuk bir bakış fırlatmasını izledim.

İşte benim kızım. Onunla çok gurur duyuyordum.

Beni yenmişti. Kazanmasına izin vermiştim.

Lyla yapmamıştı. Tam burada, şu anda gücünü geri alıyordu. Onun çaldığı şeyi geri alıyordu.

Kahretsin, onu seviyordum.

Lyla Eden'a âşık olmuşum.

Haftalardır öyleydim.

Cormac kendinden geçerek Vera'ya doğru uzandı. Onu kolundan tutup arkasına çekti ve çantasını sırtına bağladı. "Git buradan, Vera. Koş. Şimdi."

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Git." Onu öyle sert itti ki neredeyse tökezliyordu.

"Baba, dur!"

"Bekle." Boştaki elimi kaldırarak bir adım attım. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Vera, kaç!" Cormac'ın feryadı acı dolu ve çılgıncaydı.

Vera'nın gözleri yaşardı, elleri yumruk oldu ve başı titredi.

"Hayır. Artık kaçmak yok."

"Gitmek zorundasın."

Hareket etmedi. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Yapmak zorundayız, aşkım." Cormac yıllar önce olduğu kadar geniş ve uzundu ama şimdi daha küçük görünüyordu. Suçluluk duygusu ve keder yüzünden çökmüştü.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Lyla'nın sesi sabitti. "Eğer endişelendiğin buysa, seni ya da Vera'yı gördüğümü kimseye söylemem. Ama Vance'e gerçeği borçlusun."

Kendisi için burada değildi, benim için savaşıyordu.

Şimdi ondan nasıl uzaklaşabilirdim ki?

Elini daha sıkı sıktım.

Cormac Lyla'ya baktı, yaralı yüzünde bir özür ifadesi var-

dı. Aynı özü kızına da yöneltti. “Sadece seni güvende tutmak istiyorum.”

“Biliyorum, baba.” Uzandı ve onun elini kavradı. “Ama çok yorgunum. Lütfen. Vance amcayla konuş.”

Bunu düzeltmek için bana duyduğu inanç şaşırtıcıydı. Cormac’la yüzleşirken Lyla’nın eline sarıldım ve onun gücünden biraz ödünç aldım.

Ne zamandır bunu umuyordum? Onunla yüz yüze gelmeyi?

Beklediğim gibi bir şey değildi. Planladığım gibi değildi. Ona baktım ve soğukkanlı bir katil görmedim. Arkadaşlığıma ihanet eden adamı görmedim. Bir yalancı ya da manipülatör görmedim.

Çaresiz bir baba gördüm.

“Lütfen,” diye fısıldadı Vera.

Başını sallamadan önce evet diyeceğini biliyordum. Bazen o kıza hayır demek imkânsızdı.

Onun yanağını okşadı. “Tamam.”

Babasına doğru eğildi, gözleri kapanıyordu.

Plastik torbaları ondan alıp çantasına koydu. Sonra çantayı tekrar omuzlarına asarak döndü ve kızını ağaçların arasından geçirerek, “Beni takip edin,” diye emretti.

Lyla’nın yanımda kalmasını bekleyerek bir adım attım ama ayakları kara yapışmış gibiydi. Belki de onun gücünden çok fazla çalmıştım. “Hey.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Ondan nefret etmeliyim. Neden ondan nefret etmiyorum?”

“Ben neden etmiyorum?”

Lyla arkamıza baktı. “Gece kamyonu dönüş yolumuzu bulabilir misin?”

“Evet, Mavi.” Başının üstünü öpmek için eğildim. “Kaybolmayacağız.”

Cormac ve Vera’yı takip ederek el ele yürüdük, ta ki orman gittikçe sıklaşıp bizi tek sıra olmaya zorlayana kadar.

Lyla’nın en sona kalmasını istemediğim için onu önüne geçirdim, bir gözüm sürekli Cormac’ın üzerindeydi. Burada pek çok bilinmeyen vardı ama şüphesiz onu bir kez incitmişti. Bunu tekrar yapmasına izin veremezdim.

Güneş ufka doğru batıyor, ışık azalıyordu. Yine de yürüdük, yürüdük, Cormac ve Vera bizi nereye götürüyorsa oraya doğru kendimizi zorladık.

Bir buz parçasının üzerinde Lyla’nın ayağı kaydı.

Onu yakalamak ve ayağa kalkmasına yardım etmek için koştum. “İyi misin?”

Nefes nefese kalmıştı ama başını salladı. “Ben iyiyim.”

Cormac’ın arkasında yürüyen Vera geri döndü ve Lyla’ya nazik bir gülümseme sundu. Daha önce yavaşlamıştı ama şimdi babasından ağırdan almasını isteyemezdi. Bu yüzden dik arazide yorucu bir tempoyla yürüdük.

Ağaçlar o kadar sıkı ki karın henüz ulaşmadığı yerler vardı. Kış ilerledikçe bunların üzeri de kapanacaktı ama şimdilik toprak, kozalaklar ve yapraklar sadece kalın bir ayazla kaplıydı.

“Kardan uzak durun,” dedi Cormac. “Sadece benim adım attığım yeri takip edin.”

Lyla arkasına baktı ve ben başımı sallayınca emrettiği gibi yaptı. Birkaç aralık o kadar genişti ki hem o hem de Vera atlamak zorunda kaldı.

Ağaçların arasından çıkan bir kaya parçasına ulaşana kadar bu şekilde yarım kilometre daha devam ettik.

Cormac durdu, çantasını omzundan kaydırarak bir sprej şişesi çıkardı. İçinde berrak bir sıvı vardı.

“Ne yapıyor?” Durduğumuzda Lyla nefes nefese sordu.

“Çamaşır suyu ve su,” dedi Cormac. “Yukarı çık, aşkım.”

Vera başını sallayıp kayanın yaklaşık üç metre yüksekliğindeki bir bölümüne tırmanmak için onun yanından geçti. Düz yüzüne tırmanmak için birkaç çentik ve dayanak kullandı. Zirveye ulaştığında yüzüstü uzandı ve adamın yukarı kaldırdığı çantayı almak için gerindi.

“Sırada sen varsın.” Cormac, Lyla’nın onu takip etmesi için çenesini salladı ama bu onu geçmek anlamına geliyordu. Kol mesafesinde olmak.

“Lyla.” Önüne geçtim. “Adı Lyla Eden.”

Cormac bakışlarımı karşıladı, hafifçe sinmişti. Sonra çenesini eğdi. “Lyla Eden. Nehirde yaptığım şey için özür dilerim.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” Vera sordu. “Nehirde ne oldu?”

Başını kaldırıp ona baktı. “Sonra açıklarım. Işığımız tükeniyor ve acele etmemiz gerekiyor.”

“Bu gece eve gitmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu Lyla.

“Pek olası değil.”

Sırt çantama doğru yaklaştı.

“Siz yukarı tırmanın. Vera, devam et. Ben yetişirim.” Cormac, Lyla’ya geniş bir alan bırakarak yanımızdan geçti. Yamaçtan yaklaşık yirmi metre kadar indi, sonra daha da uzaklaşmadan önce çamaşır suyunu yere püskürtmeye başladı.

“O ne yapıyor?” Lyla, Vera’ya sordu.

“Kokusunu bir daire içinde bırakmak için bir döngü içinde koşacak. Buraya bir köpek gelirse, tam olarak hangi yönü seçeceğini bilemez.”

“Peki ya çamaşır suyu?”

“Bir köpeğin koku alma duyusunu karıştırabileceğini sy-lu-yor. Duyularını bastırıyor.”

“Lanet olsun.” Demek köpeklerle kokusunu bu şekilde maskelemişti. Üstelik hiçbir köpeğin o kayalıkta takip edeme-yeceği bir yol seçmişti.

“Hadi gel.” Lyla’yı öne doğru ittim. “Kalkmana yardım edeyim.”

Kayalığın ötesinde dik ve ıslak kayalardan başka bir şey yoktu. Burada hiç ağaç yoktu, sadece inmesi cehennem gibi zor olacak engebeli bir alan vardı.

Evet, bu gece gitme şansımız yoktu. Karanlıkta olmazdı.

Vera tırmandı, bir şekilde kayaların arasında bir yol buldu, muhtemelen bunu yüzlerce kez yaptığı içindi. Yaklaşık on beş dakika sonra Cormac arkamdan boğazını temizledi.

Kokumuzu gizlemek için başka ne yaptığından emin değildim ama bu gece ya da yarın sabah bizi aramaya gelen olursa, karda kalmış bir parmak izi bile bulacaklarından şüphe ediyordum.

Biz tırmandıkça Lyla’nın nefes alışları zorlaştı. Terli sala-rından bir tutamı şakağına doğru itti.

“Ara vermek ister misin?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Neredeyse geldik,” dedi Vera bize.

Kar, kaya ve rüzgâr kokusu havayı dolduruyordu. Soğuk havayı içime çektim, kayma ihtimaline karşı ellerim hazır bir şekilde Lyla’ya yakın durdum.

Cormac’a dönüp baktığımda bakışları Lyla’ya takılmıştı. Ellerime. “Birliktesiniz.”

“Evet.” Eğer ona yaklaşırsa, ona yanlış bir şekilde bakarsa ya da onu rahatsız ederse, lanet olası boğazını keserdim.

Cormac başıyla onayladı ve geri çekilerek bize daha fazla alan açtı.

Zemin düzleşip kayalıklar arasında bir kanyona dönüşene kadar on dakika daha yürüdük. Kanyonun tabanında ağaç ve çalı kümeleri büyümüştü. Devam edeceğimizi düşünerek bölgeyi taradım ama büyük bir kayaya yaslanmış bir sığınak görünce bir an duraksadım.

Kulübe beklediğimden daha büyüktü. Küçük ağaç gövdelelerinden yapılmış dört duvarı vardı. Çatı, ısıyı içeride tutmak için yosun ve yapraklarla kaplıydı.

Cormac kızına bir ev inşa etmişti.

Bilinen herhangi bir patikadan çok uzaktaydı. Havadan bakıldığında kimse göremezdi. Üstelik buraya ulaşmanın dolambaçlı, sefil yolu göz önüne alındığında, rastgele bir yürüyüşçünün veya avcının buraya kadar ulaşması pek olası değildi.

İki yıldır burada fark edilmeden yaşamalarına şaşmamalıydı.

Barınağa doğru yürürken Vera'nın bedeni rahatlamıştı. Kapıyı açtı ve Lyla için açık tuttu. "İçeri gelin."

Lyla eğilerek onu geçti ve içeri adım attı. Vera da onu takip etti.

Geride durdum ve Cormac yeterince yaklaştığında, o kadar hızlı vurdum ki geldiğini bile göremedi. Yumruğum burnuna çarptı.

Burun deliklerinden kan fışkırdı ve çenesinden aşağı damladı.

"Kahretsin," diye tısladı iki eliyle sıkarak.

"Bu Lyla içindi, seni orospu çocuğu."

24. Bölüm

Vance

“Baba!” Barınaklarına girdiğimizde Vera’nın nefesi kesildi. Ev. Kulübe. Buraya ne demem gerekiyorsa artık. “Aman Tanrım.”

“Ben iyiyim.” Cormac kanla kaplı elini kaldırdı. Kanama durmuştu ve kırdığım kemiği yerine oturtmadan önce burnunu ve yüzünü temizlemek için elinden geleni yapmıştı ama yine de berbat görünüyordu. “Ben, şey... ayağım takıldı.”

“Ayağın mı takıldı?” Vera’nın bakışları aramızda gidip geldi. Cormac takılmamıştı.

“Evet,” diye mırıldandı ve duvara dayalı küçük bir kâseye gitti. İçi tatlı suyla doluydu. Yakınlarda bir yerde su kaynağı olmalıydı. Daha iyi günler görmüş kirli bir bez aldı ve yüzünü yıkayarak temizledi. Kan gitmiş olsa bile teni pembe ve şişti.

Ona elimdeki her şeyle vuracaktım ve yarın gözleri Lyla’ninkiler gibi simsiyah olacaktı. Bu o pisliğin işine yarayacaktı. Parmak eklemlerim ağrımaya başlamıştı ama lanet olsun, bu iyi hissettirmişti.

Lyla yanıma doğru ilerledi ve dar alanın izin verdiği ölçüde Cormac'tan uzakta konumlandı.

Tek kişilik odayı incelerken kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

Arka duvarın karşısında iki yatak vardı. Her ikisi de battaniyeleri yerden bir karış kadar yükselten ahşap bir platformun üzerinde duruyordu. Barınağın duvarlarına benzeyen karyolar, yaklaşık üç ila dört santim kalınlığında düzgünce kesilmiş ve budanmış dallardan yapılmıştı. Paraşüt ipiyle bir arada tutuluyorlardı. Vera'nın çeşitli kasabalara yaptığı geziler sırasında satın aldığı bir şey olduğuna şüphe yoktu.

Dalları bir arada tutan düğümler tanıdık ve temizdi.

Birlikte çalıştığımız yıllar boyunca, Cormac bana çok şey öğretmişti ama benim her zaman daha fazla bilgi sahibi olduğum tek alan düğüm atmaktı. Kare. Bowline. Prusik. Çift balıkçı düğümü. Bu beceri için izcilere teşekkür etmeliydim. Çocukken saatlerce düğüm atmaya çalışırdım. Sonra Cormac'a öğretmiştim.

O düğümleri kullanarak kızı için bu evi yapmıştı. Onu dünyadan korumak için bir yer inşa etmişti. Benden korumak için.

"Açıklama zamanı," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Cormac kanlı bezi katladı ve bir kenara koydu. Kaşlarını kaldırarak Vera'ya baktı.

Aralarında sessiz bir konuşma geçti. Bunu daha önce de yapmışlardı, sanki birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı.

Aralarında geçenler başını sallamasına neden oldu. "Akşam yemeği için taze su getireceğim."

Yatağının yanındaki küçük, el yapımı raftan bir el feneri aldı ve dışarı çıktı.

Cormac Vera'nın gidişini izledi, ardından nefes verdi. Başını kaldırdığında bana değil, Lyla'ya baktı. "Sana yaptığım şey için özür dilerim. Vera bilmiyor."

Lyla sertleşti. "Ve sanırım bu şekilde kalmasını istiyorsun?"

"Kızımdan sakladığım pek bir şey yok. O benim kim olduğumu biliyor. Ona söyleyebilirsiniz."

"Neden yapmadın?" diye sordu.

Sertçe yutkundu. "Tam olarak gurur duymuyorum-"

"Beni öldürmeye çalışmaktan."

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Panikledim. Avlanmak için normalden daha aşağıya indim. Kış için stok yapıyorduk ve bu çok stresliydi. Bana öyle yaklaştığında... pek fazla insan bana sinsice yaklaşamaz. Ve Vera dışında, uzun zamandır başka birini görmedim. Oradan çıkabilmem için yeterince uzun süre sessiz kalacağından emin olmam gerekiyordu." Cormac sarsıldı ve yüzünde garip, uzak bir ifade belirdi. Sanki yaptığına inanamıyor gibiydi. "Korkmuştum."

"Bu yüzden beni neredeyse bayılana kadar boğdun ve başka herhangi bir yırtıcının gelip başladığın işi bitirebileceği bir bağırsak yığınının yanına bıraktın."

Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. *Aferin sana, Mavi.*

"Kalkışını izledim," dedi. "İyi olduğundan emin oldum. Sonra seni arabana kadar takip ettim."

Lyla'nın gözleri kısıldı. "Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Lacivert bir *Honda* kullanıyorsun."

"Ah," diye mırıldandı.

Yani Cormac onu yaralamış, sonra da iyi olduğundan emin olmak için onu takip etmişti. Sanırım bu da bir şeydi. Ona te-

şekkür etmeyeceğimden emindim ama belki de ona o kadar sert vurmamalıydım.

Hayır. Yaptığı şey için tekrar yumruklanmayı hak etmişti. Hepimize yaptıkları için.

Lyla uzun bir nefes verdi ve sessizleşti. Görünüşe göre nehir hakkında konuşmayı bitirmişti. Başka bir tartışmaya geçme zamanı gelmişti.

“Vera’yı bekleyelim mi?” Çenemi kapıya doğru salladım.

Cormac yatağına doğru yürüdü ve dirseklerini dizlerine dayayarak yatağının ucuna oturdu. “Bu konuda konuşmayacak. Dört yıl oldu ve ben de hâlâ o gece olan her şeyi bilmiyorum.”

“Ne?” Dört yıl ve bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. “Neden?”

“Eskiden sorardım. Bana söylemesi için ona yalvarırdım. O da konuşmayı tamamen keserdi. Bir süre sonra, bunun gerçekten önemli olmadığına karar verdim. Hadley ve Elsie gittiler.” Sesi çatallaştı. “Vera’yı da kaybetme riskini göze alamazdım.”

Yani ne olduğunu bilmiyor muydu? Ne haltlar dönüyordu? Norah ne olacaktı? Kanıtlar tartışılmazdı. Onu öldürmüştü, değil mi? Neden ne olduğunu bilen tek kişi Vera’ydı?

“Oturmak isteyebilirsiniz.” Cormac toprak zemini işaret etti. “Konuşmamız bitene kadar Vera içeri gelmeyecek. Çabuk olacağım çünkü karanlıkta uzun süre yalnız kalmasını istemiyorum. Ama yaşanan çok fazla şey var. Sana hiç anlatmadığım çok şey.”

Hadi canım. Bu yorumu kendime sakladım ve yere oturdum. Muhtemelen bu gece uyuyacağımız yer burası olacaktı. Yere oturacak ve Lyla’nın göğsümde uyumasına izin verecektim. Gece karanlığından sonra onu dağdan aşağıya, böylesine dik bir inişe götürme riskini almamın imkânı yoktu.

Lyla yanımdaki boşluğa yerleşti, vücudu yakınımına sokuldu. Sonra bekledik, ikimiz de Cormac'ın bu kulübeden başka bir yerde olmak istermiş gibi kapıya bakmasını izledik.

“Bunu yapmanın en iyi yolu en baştan başlamak. En başından,” dedi. “Sana Norah ile bir barda tanıştığımızı söylemiş miydin?”

“Evet.” Bir kere. “Sen arkadaşlarınla oradaydın. O yalnızdı. Ona bir bakış attın ve arkadaşlarını ektin. Ertesi gün de evlenme teklif ettin.”

Öfkelendi. “Tam olarak böyle olmadı. Kızlar için uydurduğu hikâye buydu. Gerçek şu ki, ben orada arkadaşlarımla birlikteydim. O yalnızdı. Erkekler tuvaletine gittim ve onu koluna saplanmış bir eroin iğnesiyle bir kabinde baygın hâlde buldum.”

O kadar şiddetli irkildim ki Lyla'nın nefesi kesildi. “Bu da ne demek?”

“Ertesi gün evlenme teklif etmedim,” dedi Cormac, bir avucunu sakallı yanağında gezdirerek. Saçlarına yıllar öncesine göre daha fazla ak düşmüştü. Beyaz teller kızıla karışmıştı. “Onu bardan alıp götürdüğüm hastanede ziyarete gittim. Ertesi gün tekrar gittim. Rehabilitasyondan çıktığında beni aramasını söyledim. Ona en sevdiğim lokantadan kurabiye ve kremalı *milkshake* ısmarlayacağımı söyledim.”

Sesi düzdü. Ölü gibiydi. Eskiden karısı hakkında konuştuğu gibi değildi.

Hayatının aşkı.

Bu adam Norah'yı varlığının her zerresiyle sevmişti. Nasıl olur da onun hakkında duygusuzca konuşabilirdi?

“Temizlendi. Rehabilitasyondan çıktığında beni buldu. Ona

o *milkshake*'i aldım.” Çenesi bir laneti geri çekiyormuş gibi sıkıştı.

“Ağırdan aldık,” dedi. “Ya da ağırdan almayı planlamıştık. Ta ki Vera’ya hamile kalana kadar. Bu her şeyi değiştirdi. Norah ve ben evlendik. Ben çalışırken o bebekle evde kaldı. Ve bir süre için her şey mükemmeldi. Fazla mükemmeldi sanırım. Vera yaklaşık dokuz aylıkken eve geldiğimde Norah’ı küvette sızmış buldum. Vera beşiğindeydi, bezi kirliydi, çığlık atıyordu. Açlıktan ölüyordu. Çünkü annesi normal bir kahvaltı yapmak yerine bir litre votka içmeye karar vermişti.”

Bu bir şakaydı. Bu bir şaka olmalıydı, değil mi? Yalan? Ancak Cormac’ı tanıyordum. Ondan nefret ettiğim dört yıldan sonra bile bunun gerçek olduğunu biliyordum. “Bana bunların hiçbirini anlatmadın.”

“Kimse gerçekten bilmiyordu. Her şey biz Alaska’da yaşarken oldu. Norah bir daha asla olmayacağına söz verdi. Doğum sonrası depresyonu olduğunu söyledi. Bir de uzun, karanlık kışlar. Biz de ona bazı ilaçlar verdik. Alaska’nın dışında iş aramaya başladım. Idaho’da buldum.”

Cormac benden on yaş büyüktü ve ona her zaman bir ağabey gibi bakmıştım. Açıkçası, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir ağabeydi. Sanki hiç paylaşmadığı bambaşka bir hayatı varmış gibiydi.

“Taşındıktan sonra Norah daha iyiydi. Normal mevsimler, güneş ışığı yardımcı oldu. Ailesinden uzak olmak yardımcı oldu. Onu bulduğumda bağımlısı olduğu uyuşturucular kadar zehirliydiler. Ama daha fazla çocuk sahibi olmak için bu kadar beklememin bir nedeni vardı. Norah’nın sağlam olduğundan emin olmam gerekiyordu. İstikrarlı.”

Norah sağlamdı. İstikrarlıydı. Kızlarını severdi. Hepimiz gibi onların üzerine titrerdi. Onu en fazla ara sıra akşam yemeklerinde birkaç kadeh kırmızı şarap içerken görmüştüm. Belki yazın sıcaklığında hepimiz tekneveysek bir bira içerdi.

İyi bir anneydi. Kızların dişlerini fırçaladıklarından ve ev ödevlerini yaptıklarından emin olurdu. Saçlarını örür ve abur cubur yemeden önce en az iki lokma sebze yemelerini sağlardı.

Dünyam yine tersine dönüyordu, sanki bir kum saatinin içinde yaşıyordum ve kumun hangi yöne aktığını anlayamıyordum. Buradaki kötü adam kimdi?

Cormac? Norah?

Düşündüğüm, inandığım her şey saçmalıktı. Duman ve aynalardan oluşan bir dünyada yaşıyordum.

Sevdiğim bu insanlar gerçeklerin çoğunu atlamışlardı. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Onlara güvenemezdim. Kendi anılarıma bile güvenemiyordum.

Lyla'nın eli benimkine kaydı.

Tek bir dokunuş. Baş döndürücü düşünceler durdu. Hayal kırıklığı azaldı. O göz kamaştırıcı mavi gözlere baktım ve dengeyi buldum. Lyla elimi tuttu, ben de onunkini. Cormac geçmiş çirkin renklerle yeniden boyamaya devam ederken onu dinledik.

“İkizler doğduktan sonra onu bir şahin gibi izledim. Onu nadiren yalnız bıraktım. Eğer çalışıyorsam, arkadaşlarım rastgele uğradı. Sürekli arardım. O harikaydı. Mutluydu. Biz de harikaydık. Mutluyduk.” Cormac elini uzattı. “Kahretsin, bunu sana neden anlatıyorum? Sen de oradaydın.”

“Evet.” Ben de oradaydım. Bu büyük mutluluğa tanıklık etmişim.

Ta ki her şey alevler içinde kalana kadar.

“Annem ve babam öldüğünde, göl kenarındaki evi almak için mirasımı kullandım. Tekneyi aldı çünkü kızlara su kayağı yapmayı öğretmek istiyordu. Hatıra defteri tutmaya başladı çünkü kızların küçükken nasıl olduklarını hatırlayamayacağımızdan endişeleniyordu. Her şey çok güzeldi.” Cormac gözlerini kapattı. “O lanet sürtüğ beni her şeyin iyi olduğuna inandırdı.”

Sarsıldım. Cormac’ın Norah’ya bir kez bile sürtüğ dediğini duymamıştım. Kavga etmiş olsalar bile, Norah’nın adını asla lekelememişti.

“Kızlar meşguldü,” dedi. “Ben meşguldüm. Her gece bir etkinliğimiz vardı. Basketbol. Softbol. Yüzme. Hadley oyunculuk dersleri almak istedi. Elsie bir kitap yazmak istediğine karar verdi.” Cormac’ın gözleri doldu ve burnunu çekerek bir damla gözyaşını sildi. “İsimlerini söylemek hâlâ acı veriyor.”

Bu yüzden ben de nadiren konuşurdum.

Bir dakika durdu, acıyla nefes aldı. Orada iki güzel kızını kaybeden bir baba oturuyordu. İki güzel kızının yasını tutuyordu. Katil değildi.

Onları öldürmemişti.

Dört yıl boyunca öyle olduğuna inanmıştım. Belki de. Ya da belki de içten içe, onu bulmaya bu kadar kararlı olmamın nedeni, onun kızları öldürmeyeceğini bilmemdi.

Kendini toparlayarak keskin bir nefes çekti.

“Norah’nın liseden bir arkadaşı Idaho’ya bizi ziyarete geldi. Adamı hiç tanıımıyordum. Ben onunla tanışmadan önce onun hayatındaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda fazla düşünmedim. Bir kez öğle yemeği için buluştular, sonra adam gitti. Sanırım tek gereken o yemektir.”

“Ne için?”

“Kontrolden çıkması için.”

Hayır. İmkânı yoktu. Görebilirdik.

Cormac bakışlarımı karşıladı, o hüzünlü gözler benimkilerle dikilmişti. “Fark etmeliydik diye düşünüyorsun, değil mi? Eğer içiyor ya da kullanıyorsa, işaretleri görmeliydik?”

“Görmeliydik.”

“*Ben görmeliydim.*” Göğsüne öyle sert bir tokat attı ki Lyla yerinden sıçradı. “Bunu görmeliydim ve hiçbir *kahrolası* fikrim yoktu. O gece eve gelene kadar. Onu sarhoş bulana kadar. Kafası güzeldi. Tek başınaydı.”

Cormac yüzünü ellerinin arasına gömdü, sanki dünyayı fiziksel olarak kapatırsa her şeyi unutabilir, o gece hakkında konuşmayı bırakabilirdi.

Lyla’nın elimi tutuşu sıkılaştı ve sanki dalların arasından Vera’yı görebiliyormuş gibi kapıya baktı.

Vera o gece Norah ile oradaydı. Hadley ve Elsie ile. Her ne olduysa muhtemelen onu ömür boyu yaralamıştı.

Cormac başını eğdi, gözyaşları toprağa damlarken yakalanamıyordu. “O sabah otobüse binmeden önce kızları öptüm ama onları sevdiğimi söylemedim. Onları sevdiğimi söylemeliydim. Ama acelem vardı, bu yüzden sadece başlarını öptüm ve onları kapıdan dışarı çıkardım. Sonra da işe gittim.”

Benimle.

Benimle çalışmaya gelmişti.

“Normal bir gün.” Burnunu çekti. “Fırtına çıkmıştı ama onun dışında normal bir gündü.”

“Evet.” Normal bir gündü. Son normal gün.

“İşten sonra okulda bir toplantı yapmıştım, hatırladın mı?”

Tüm gönüllü koçlar içeri girip beyin sarsıntısı eğitimi almak zorundaydı. Bir kereliğine boş bir geceydi. Kızların hiçbir şeyi yoktu. Norah'ya toplantıdan sonra akşam yemeği için eve pizza getireceğimi mesaj attım.”

Evlerinde bir pizza vardı, suç mahallinde. Yarısı pepperoni, yarısı sebzeli.

Mutfakta değil, oturma odasındaki sehpanın üzerindeydi. Kutu açılmamış, yiyeceklere dokunulmamıştı. Sanki dikkati dağılmıştı ve pizza bir kenara bırakılmıştı.

“Aklını kaçırmıştı.” Cormac sesini alçalttı çünkü ya sesini duyurmak zordu ya da Vera'nın duymasından endişe ediyordu. “Yüzme dersleri hakkında mırıldanıp duruyordu. Kızların nasıl daha fazla yüzme dersine ihtiyacı olduğunu. Daha fazla yüzme pratiği yapmadan bir daha tekneye çıkamayacaklarını.”

Neler oluyordu? Kızlar harika yüzücülerdi, özellikle de Vera. Lisenin yüzme takımındaydı. Cormac ve benim, kızları tubing* ya da su kayağına götürmediğimiz pek fazla yaz tatili olmamıştı.

“Korktum,” dedi.

Lyla'ya da aynı şeyi söylemişti. Nehirde onu bu yüzden mi boğmuştu? Ona Norah'yı çok fazla hatırlattığı için miydi? Belki de o anda karısını düşünüyordu. Belki de kızlarını düşünüyordu ve Lyla onu şaşırttığında kendini kaybetmişti.

“Norah'ya neden bahsettiğini sorup durdum,” dedi. “Yeterince yaklaştım ve içkinin kokusunu aldım. Gözlerinin ne kadar camısı olduğunu gördüm. Beni tanımadı bile. Cankurtaran olduğumu sandı. Bana çocuklarını havuzdan alıp alamayacağımı sordu çünkü akşam yemeği vakti gelmişti.”

---

* Bir botun arkasında tüple su üzerinde sürüklenme aktivitesi. -c.n.

Havuzları yoktu.

Sadece göl vardı.

“Dışarı çıktım. Kızlar için bağırdım, bağırdım ve bağırdım. Tekne rıhtıma bağlı olmadan kıyıya yanaşmıştı. Dalgalar, onlar...” Ağzından bir hıçkırık koptu. “Kızlarım iyi yüzücülerdi ama o kadar iyi değillerdi. O tür bir fırtınada değil.”

Kulübe birkaç uzun dakika boyunca hareketsiz kaldı. Tek ses Cormac’tan geliyordu, ağlıyor ve gözyaşlarını siliyordu.

“İçeri girdim ve onu tokatladım. Ona çok sert bir tokat attım, Vance. Kendine gelsin diye. Bana neler olduğunu anlatsın diye.”

Otopsi yanağında bir yara olduğunu göstermişti. Ölüm nedeni, boğulma. Kanında alkol bulunmuştu ama hepimiz mutfaktaki açık şişeden şarabı fazla kaçırdığını düşünmüştük. Uyuşturucu notu yoktu. Gerçi ne aldığına bağlı olarak LSD gibi bazı maddeler metabolizmaya çabuk karışırdı. Yine de adli tabip uyuşturucu testi yapmayı düşünmüş olabilir miydi?

Küçük bir kasaba. Tanınmış bir aile. Trajik bir olay. Ben de dahil olmak üzere tek bir kişi bile *Norah*’yı araştırmayı düşünmemişti.

Cormac kaçıp suçunu zihnimize kazımışken aklımıza gelmemişti.

“Onları yüzme dersi için dışarı çıkardığını söyledi.” Cormac kapıya baktı.

Bakışlarım onunkileri takip etti.

O gemide neler olduğunu bilen tek kişi dışarıdaydı.

“Onu ben öldürdüm.”

Onunla yüzleşmek için bakışlarımı ona çevirdim. Sesinde hiç pişmanlık yoktu.

Sadece gerçek vardı.

“Onları boğdu. Küçük kızlarımı boğdu.” Gözleri daha fazla gözyaşının ardında parlıyordu. “Ben de onu öldürdüm.”

Bu yüzden kaçıyordu. Onu işaret eden tüm kanıtlar doğruydum. Norah’yı o öldürmüştü.

Siktiğimin kaltağı.

Dört yıl boyunca ölümleri için Cormac’ı suçlamıştım. Sanırım önümüzdeki kırk yıl boyunca Norah’dan nefret edecektim.

Lyla kendi yanağını okşadı, hiç tanımadığı çocuklar için birkaç damla gözyaşı sildi. Onu bunun için de sevdim. Sessizce sarılmak için yanıma iyice eğildi, sonra Cormac’ın yüzünü kurulamasını beklerken elimi sıkıca tuttu.

“Özür dilerim.” Başını salladı, daha uzun oturdu. “Bu konu hakkında hiç konuşmadım.”

“Vera’yla bile mi?” diye sordum.

“Hayır. Konuşmuyoruz... daha kolay.”

O gecedен bahsetmezlerse daha kolay olurdu. Hadley’nin ya da Elsie’nin adını anmazlarsa daha kolay olurdu.

“Kızları yaktırdım,” diye ağzımdan kaçırdım.

Norah ve Cormac’ın vasiyetinde, bir mezarlıkta satın aldıkları arsalara gömülmeleri istenmişti ama kızlar için özel bir dilekleri yoktu. Aileler çocuklarının ölümü için plan yapmazlardı. Mezarlıkta Norah’nın yanında iki boş yer yoktu, sadece Cormac için bir yer vardı ve ben ikizleri ayırmak istememiştim.

Artık gerçeği bildiğim için bir lütuftu. Böylece onları yaktırmıştım.

“Yıllar önce bulduğumuz o patikayı hatırlıyor musun, hani şu kır çiçeklerinin olduğu çayıra giden patika?”

Cormac başını salladı.

“Küllerini oraya götürdüm.” Hayatımın en zor günüydü.

Bir elini kalbinin üzerine koydu, sanki kırılmasını engellemeye çalışıyordu. “Onlarla ilgileneceğini biliyordum.”

Kendisi Vera’yla ilgilenirken.

“Vera’yı nasıl buldun?” diye sordum.

“Norah’dan sonra tekneyle açıldım. Nereye bakacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Hava karanlıktı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Dalgalar teknenin gövdesine çarpıyordu. Onlarla birlikte boğulacağımdan emin olana kadar dışarıda kaldım. Kıyıya geri döndüm çünkü daha fazla benzi-ne ihtiyacım vardı. Sonra orada, rıhtımda yatıyordu. Sırılsıklamdı. Uyuşmuştu. Geri dönmeyi başarmıştı. Kız kardeşleri başaramadı.”

Lyla koluma doğru eğildi ve kendi ağlama sesini paltomun koluyla bastırdı.

Ah, Tanrım. Boğazım tıkanmış, burnum yanıyordu. Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı, bir tanesi yanağımdan aşağı süzüldü.

Vera hangi dehşetten kurtulmuştu? İkizler suyun altına çekilmeden önce ne kadar korkmuşlardı?

Kalbim bininci kez kırılıyormuş gibi hissederken burnumun kenarını sıktım ve ağzımdan nefes aldım.

Hadley ve Elsie gitmişti. Babaları değil, anneleri tarafından öldürülmüşlerdi ve lanet olsun, onları özlemiştim.

Bu adil değildi. Hiç adil değildi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Ben de.”

“Neden kaçtın?”

Cormac omuz silkti. “Ya kaçacaktım ya da hapse girecektim. O olaydan sonra Vera’yı terk edemezdim.”

Yani birlikte kalmaları için bir yol bulmuştu.

“Vera, Montana’dan ayrılacağını söyledi,” dedi Lyla.

Cormac başını salladı. “Burada kalamayız. Eğer Vance beni bulduysa, başka birinin de bizi bulması an meselesi. Zaten çok uzun zamandır buradayız.”

Onu alıp götürmesi fikri midemi düğümledi. Tekrar ortadan kaybolacak olması.

“Nereye gideceksin?”

“Amacımız her zaman Kanada’ya gitmekti ama birkaç yıl önce bu bölgeden geçiyorduk ve Vera hastalandı. Burayı bulduk. Ayrılmak istemedi.”

“Hâlâ gitmek istemiyorum.” Vera kollarını göğsünde kavuşturarak kapıyı itti.

Ne zamandır dinliyordu?

“Bu tartışmaya açık bir konu değil.” Cormac ayağa kalktı, saçları neredeyse barınağın çatısına değiyordu. Bu evi kafasını çarpmadan yürüyebileceği kadar yüksek yapmıştı.

“Bu sefer gitmeyeceğim,” dedi. “Bir daha olmaz.”

“Peki ne yapacaksın? Burada mı yaşayacaksın? Yalnız?”

Vera içini çekerek çenesini indirdi. “Kalabilirsin.”

Aradaki boşluğu geçerek onu kollarının arasına aldı. “Neden yapamayacağımı biliyorsun.”

Hayır, kalamazdı. Ayrıca bu da yirmi bir yaşında genç bir kadın için uygun bir hayat değildi. O daha fazlasını hak ediyordu.

Dünyayı hak ediyordu.

“O da benimle gelebilir.” Lyla’ya yardım ederek ayağa kalktım. Belki Cormac kalamazdı. Belki de medeniyetten uzak bir hayat yaşamakta bir sakınca görmüyordu ama bu Vera’ya göre bir hayat değildi.

“Ne?” Cormac yüzünde bir parıltıyla döndü.

“Bunun gerçekten onun hayatı olmasını mı istiyorsun?” Bir parmağımla havada daire çizdirdim.

Bakışları başlarının üzerine koyduğu çatıya kaydı. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Muhtemelen bunu çoktan düşünmüştü. Geleceğe bakmış ve eninde sonunda bir şeyler feda etmek zorunda kalacağını anlamıştı

Kızı için istediği hayat bu değildi.

Onunla yüzleşti ve ona buruk bir gülümseme sundu ama konuştuğunda sesi sertti. Kesin. “Vance’le gidiyorsun.”

Belki de Vera’nın tartışmasını bekliyordu.

Ancak Vera fısıldayarak, “Tamam,” dedi.

25. Bölüm

Lyla

Bu sabah sığınakta uyandığımız andan itibaren bu dağdan ayrılmaya hazırdım.

Fakat Vera için sabah çok erken gelmişti.

“Belki de kalmalıyım.” Vera omuzlarına asılı sırt çantasını çıkarmaya başladı ama Cormac’ın elleri onunkilere yerleşti ve çantayı çıkaramadan onu durdurdu.

“Hayır, aşkım. Vance ile gitmelisin.”

“Ama, baba-”

“Haklıydın.” Alnından öpmek için eğildi. “Bunu sonsuza dek yapamayız. Bu şekilde yaşayamazsın.”

“Peki ya sen?” Gözleri akmayan yaşlarla doldu. “Kalacak mısın?”

Yanağını okşadı ve ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ama cevap vermedi.

Vera’nın bu karara olan güveni dün gecedan beri sarsılmıştı. Cormac’ınki ise kesinleşmişti.

Şafak söküyordu. Başımızın üstündeki karla kaplı dağ zir-

veleri kanarya sarısıyla renklenmişti. Hava, Vance'in kamyonuna doğru yürümek zorunda kalacağımız karanlık ormanı görebileceğimiz kadar aydınlıktı.

Şansımız yaver giderse, kardeşlerimi arayıp bugünkü aramada onlara katılamayacağımızı söyleyecek ve böylece endişelenmemelerini sağlayacak kadar zamanında dönmüş olurduk.

Bunun yerine, bu dağlardan ayrılır ayrılmaz, Vera'yı saklamak ve bir plan yapmak için hemen evime gidecektik. Umarım biraz dinlenirdik. Başım bulanıktı, uykusuzluk ağırlı ve yorgun uzuvlarımı hâlsiz hissettiriyordu.

O daracık kulübede kimse iyi uyuyamamıştı. Cormac toprakta uyumaya gönüllü olmuş, Vera da onun yatağını almıştı, ben onun yatağında uyumak istememiştim. Vance bunu hissetmiş olmalıydı ki Vera'dan onun yerine yatağını almasını istedi. Sonra da onun yatağının yanına kıvrılıp uyuduk.

Bütün gece bana sarılmış, kalbi sırtıma yaslanmış, giysilerimiz ve ince bir battaniye bizi sıcak tutmuştu. Bir de Cormac'ın gece boyunca yaktığı küçük ateş. Uyku saatler yerine dakikalar içinde gelmişti. O sığınaktaki herkes gerçekten rahatlayamayacak kadar endişeliydi.

Hepimiz bu sabahın ne getireceğinden korkuyorduk.

Kalp ağrısı.

Geri alınamaz değişiklik.

Yürek burkan bir veda.

Vance yanımda duruyordu, eli sırtımın alt kısmındaydı. Ayaklarımın üzerinde sallanmam ihtimaline karşı hazır bekliyordu.

Vera ve Cormac'ı, son dört yıldır sadece birbirlerine güvenen bu iki insanı birlikte izlemek acı veriyordu. Acıyı paylaşmışlardı. Bu akıl almaz trajediyi paylaşmışlardı.

Cormac'ın hikâyesi dün gece zihnimde bir döngü hâlinde tekrarlandı. Norah hakkında çizdiği canlı resim. O geceye dair.

Muhtemelen ben de onu boğardım.

Elimi boğazıma götürdüm. Çürükler ve hassasiyet gitmişti. İçim, dışım tamamen iyileşmişti. Geriye kalan tek şey Cormac'a olan nefretimdi. Ancak bu sabah farklıydı. Donuk ve kırılgandı.

Cormac Gallagher'ı hiç sever miydim? Hayır. Yüzünü ve yanağını kesen yara izini hayal ettiğimde her zaman biraz öfke, belki biraz da korku duyardım.

Fakat ondan nefret etmezdim. Acırdım, evet ama nefret etmezdim.

“Sarıl bana,” dedi Vera'ya, onu göğsüne çekerek.

Vera ağlamaya başladı, vücudu onunkine karşı titriyordu. “Seni seviyorum, baba.”

“Seni seviyorum, Vera.” Güçlkle yutkunarak onun saçlarını öptü. Gözyaşlarını zor da olsa tutuyordu. “Seni ne kadar sevdiğimi asla unutma.”

“Seni tekrar göreceğim miyim?”

“Tabii ki.”

Yalan gibi geldi.

Vance başını eğdi, kendi duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken çenesi kasıldı.

Cormac'ın kızını bir daha görüp göremeyeceğini kimse bilemezdi. Başka bir adam Vance'in teklifini reddedebilirdi. Vera'yı yakınında tutmakta ısrar edebilirdi.

Belki de çok iyi bir babam olduğu için Cormac'ı bir baba olarak takdir edebildim. Kızı için yaptığı fedakârlığa saygı duydum.

“Tamam.” Cormac onu tekrar öptü, sonra bıraktı. “Hadi gidelim.”

Vera, son iki yıldır evi olan barınağa uzun uzun baktı. Kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü ama ayaklarını hareket ettirmedi. Bunun yerine, sanki ilk adımı atmaya gücü yetmiyormuş gibi elini uzattı.

Cormac elini tuttu.

Elini tuttu çünkü hayatı boyunca elini tutmuştu. İlk adımında elini tutan adam oydu. Şimdi daha iyi bir hayata adım atmasına yardım etmek için muhtemelen son kez elini tekrar tutuyordu.

Kalbim. Gözyaşlarımı saklayarak onlardan uzaklaştım.

Vance de döndü, çenesi titriyordu. Gözleri acıyordu ama bakışlarında bir kesinlik vardı. Kalbinin derinliklerinde bunun Vera için doğru seçim olduğunu biliyordu. Ben de ona güvenmeyi, ona bu inancı vermeyi seçtim.

Başını sallayarak barınaktan uzaklaşmaya başladı. Her neyse, kayalık zeminden sadece bir kez geçmiş olmamıza rağmen tam olarak doğru yolu biliyordu.

Dördümüz sessizlik içinde, hüzünlü kalplerden oluşan bir sıra hâlinde, tırmanarak inmemiz gereken kayalıklara ulaşana kadar yürüdük ve ardından ormanın içinden geçtik.

Vance önce gitti, sonra aşağıda durdu, ben aşağı atlarken beni yakalamak için kollarını uzattı.

“Teşekkürler,” dedim ona nefes nefese. Nasıl oluyordu da yokuş aşağı yürümek neredeyse yukarı yürümekten daha zor oluyordu?

“İyi misin?” diye sordu, sesi kısıktı.

Hayır. “Sen?”

Yüzümü kavradı, başparmağı yanağımı okşadı. “Hayır.”

Belki bugün bizim vedamız değildi ama yaklaşıyordu. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve Vera’nın pratik bir kolaylıkla kayaya tırmanışını izledim.

Aşağıya ulaştı ve Cormac’a baktı, muhtemelen onun da aşağıya inmesini bekliyordu.

Ancak kayanın tepesinde, az önce durduğu yerde hiçbir şey yoktu.

Cormac gitmişti.

26. Bölüm

Lyla

Dokuz saat. Vance ve benim kalan tek şeyimiz buydu. Dokuz saat.

Bu yeterli değildi.

Hayatımda iki gün hiç bu kadar çabuk geçmemişti. Zamanın yavaşlamasını dileyip durdum ama ağlayan bir Vera ile o dağdan aşağı indiğimiz andan itibaren saniyeler, dakikalar ve saatler buhar olup uçmuştu.

Pazartesi günü Vance ve ben oyun kamerasından gelen alarm sesiyle uyanmıştık. Şimdi perşembeydi. Ne ara perşembe olmuştu?

Yarın gidiyorlardı. Cuma günü.

Sadece dokuz saat içinde.

Mutfak lavabosunun başında durmuş, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkarken, önümdeki pencereye bakmayı reddettim. Güneşin çoktan batmış olduğunu kabul etmeyi reddettim. Cuma günü neredeyse gelmişti ama çevremde bile koyu

mavinin bahçeme doğru süzüldüğünü görebiliyordum. O ilk cesur yıldızların parıltısını görebiliyordum.

O lanet pencereyi örtmek için gerçekten bir perdeye ihtiyacım vardı.

Vance çıplak ayaklarını parkeye ağır ağır vurarak odaya girdi. Telefonunu koyduğu tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Yüzbaşı ve ben pazartesi sabahı ilk iş olarak buluşacağız.”

“Güzel.” Bu iyiydi, değil mi? Plan buydu ama kalbim serbest düşüşteydi, gittikçe daha hızlı batıyordu. “Ona Vera’dan bahsettin mi?”

“Hayır. Bunu pazartesiye saklayacağım. Vurulma olayı hakkında konuşmak istediğimi sanıyor. Muhtemelen bırakacağımı umuyor.”

İstifa edecek miydi?

Vance’in işi onu Idaho’da tutmasaydı, geri döner miydi? Bunu sormaktan korkuyordum. Hayatını değiştirmesi için yeterli olmadığını öğrenmekten korkuyordum. Bu yüzden sormadım.

“Sence nasıldır?” Vance tavana bakarak sordu.

Üst katta misafir yatak odası vardı. Vera yemekten sonra sıcak bir duş almak için izin istemişti. Sıcak, akan suyu özlediği için olduğunu söyleyip duruyordu. Gerçekte, sanırım ağladığını duymayalım diye oraya gitmişti.

Son iki sabahtır uyandığımda misafir odasını boş bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Vera toplumun bir parçası olmanın abartıldığına karar verip Cormac’ın izini sürmeye gider miydi? Onu tekrar bulabilecek biri varsa, o da Vera’ydı.

Yine de korkularıma rağmen, her gün yarı uykulu, gözleri yastığa akıttığı gözyaşlarından şiş ve kızarmış bir hâlde aşağıya inmiş, günaydın demişti.

“Hâlâ burada. Bu iyiye işaret.” Ellerimi bir havluya kurularıp yanına yaklaştım, burnumu göğsüne bastırdım ve Vance’in kokusunu içime çektim.

Yakında ayrılacak olsalar da bu gece ikisi de buradaydı.

Tezgâhtaki telefonum çaldığında Vance uzanıp telefonu aldı ve bana verdi.

“Hey,” diye cevap verdim.

“Nasıl hissediyorsun?” Mateo sordu.

“İyileşiyorum.”

Yalanın tadı dilimde acıydı ama Vera’nın sırrını saklamak her şeyden önemliydi. Bu yüzden aileme yalan söylemiştim. Onlara Şerif Zalinski’yle yaptığım yürüyüşten sonra hastalandığımı söylemiştim. Ertesi sabah Griff’te buluşmamamızın nedeni ani hastalığımdı. Ayrıca günlerdir işe gitmememin nedeni de buydu.

Kahve dükkânını aileme ve kardeşlerime yüklediğim için duyduğum suçluluk tenimin altına işlemişti ama kısa süreceğini bildiğim için buna katlanıyordum. Yarın sabah Vance ve Vera’ya veda edecek, sonra da işime dönecektim. Hayatıma geri dönecektim.

Eden Coffee bir kez daha benim sığmağım olacaktı.

Mateo’ya, “Yarın döneceğim,” dedim. “Bugün nasıl geçti?”

“Crystal bana espresso makinesini nasıl kullanacağımı öğretmeye çalıştı.”

Yüzümü buruşturdum. “Lütfen bana kırık olmadığını söyle.”

“Kırılmadı.” Kıkırdadı. “Ama bir daha ona dokunmama asla izin yok.”

Annem aşçılık becerilerini Knox ve bana aktarmıştı. Talia mutfakta kötü değildi ama yemek pişirmek onun tercih ettiği bir eğlence değildi. Mateo ve Eloise ise umutsuz vakaydı.

“Orada olduğun için teşekkürler, Matty,” dedim.

“Sorun değil. Çok sakindi. İşin çoğunu Crystal yaptı.”

Ona bir teşekkür mesajı daha atmayı aklıma not ettim. O olmasaydı, hepsi olmasaydı, Vance’le bu ekstra zamanı geçiremezdim.

“Griff’in yarın çiftlikte yardıma ihtiyacı var,” dedi. “Ama bir gün daha dinlenmeye ihtiyacın olursa kasabaya gelebilirim.”

Mateo bir pilottu ve geçen yılın Alaska’da, eyaletin ücra bölgelerine malzeme götürmek için uçak uçurarak geçirmişti. Annem, ziyaret konusunda ne kadar kötü davrandığını göz önüne alarak Matty’nin asla eve dönmeyeceğine ikna olmuştu. Bu bahar, Quincy’ye tatil için döndüğünü sanmışım ama hiç ayrılmamıştı. Hepimiz eve taşındığı için o kadar mutluyduk ki hiçbirimiz nedenini sorgulamamıştık.

O da pek bir açıklama yapmamıştı.

Mateo geri taşındığından beri kafe de dâhil olmak üzere her yerde çalışıyordu. Ona nerede ihtiyaç duyulursa, oraya gelirdi. Hepimiz gibi o da gençlik yıllarını çiftlikte ve otelde çalışarak geçirmişti.

Bu anlaşmanın bir, iki ay süreceğini düşünmüştüm. Huzursuzlanıp Alaska’ya geri dönecekti. Belki de Montana’da uçmaya başlardı. Yine de bildiğim kadarıyla uçağında fazla zaman geçirmemişti.

Ben de berbat bir abla olarak, baskı yapmıyordum.

Sonra, Vance gittikten sonra, bastırmak için doğru zamanı bulacaktım ama bu gece olmazdı.

Ayrıca Mateo paylaşmaya hazır görünmüyordu. Fakat Cormac ve Vera’nın sırlarının yıllarca içlerinde tutulması nedeniyle daha da kötüleşmesi gibi onun da hissettiklerinin daha da kötüleşmesini istemiyordum.

Kısa bir süre önce tek istediğim zamandı. Düşünmek için zaman. Hissetmek için zaman. Yas tutmak için zaman. Belki Mateo'nun daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Yani şimdilik bir ertelemeye sahipti.

“Hayır, yarın gelmene gerek yok. İyi olacağıma eminim.” Bir yalan daha. Yarın kesinlikle iyi olmayacaktım. “Tekrar teşekkürler.”

“Her şey yolunda mı?” Vance aramayı sonlandırıp telefonunu kenara koyarken sordu.

“Evet. Onlara sahip olduğum için şanslıyım.”

Yanağını başımın üstüne yasladı. “Onlara gerçeği söylemek istersen anlarım.”

“Hayır.” Bu, ömrümün sonuna kadar herkesten saklayacağım bir sırdı.

Vera için. Vance için.

Geçtiğimiz iki gün boyunca Vance onun yanından nadiren ayrılmıştı. Her zaman yakınında, yeni gözyaşları ortaya çıktığında ona sarılmaya hazırdı. Eğer bu zor dönemi atlatmasını sağlayacak bir kişi varsa, o da amcası Vance'ti.

Onu hayata geri döndürecekti. Sırları taşıyacaktı. Yalanları o söyleyecekti.

FBI'ı Montana dağlarında babasını aramaya göndermeden Vera'nın ölümsüzleşmesi için iki gün boyunca bir plan hazırladık.

Vance aniden Montana'dan ayrılacaktı. Buradaki herkese Idaho'daki silahlı saldırı soruşturmasıyla ilgili bir telefon aldığını söyleyecektim. Winn bile gerçeği bilmeyecekti.

Dünyanın, Vera'nın Quincy, Montana'ya hiç ayak basmadığına inanması en iyisi olurdu.

Vance onu yarın Idaho'ya götürecekti ve hafta sonunu onu

evine yerleştirerek geçireceklerdi. Neyse ki benim bedenime yakındı, bu yüzden ona birkaç kıyafet vermiştim. Yıllardır giydikleri p kutumun dibindeydi.

Pazartesi günü, Vance karakolda yzbaşısıyla buluşacaktı. Hatta Vera'yı da yanında götürebilirdi.

Hikyeleri gerçeğe olabildiğince yakın olacaktı. Umanım bu inandırıcı olmasını sağlardı. Eğer ayrıntılar için zorlanırsa, Vera soruları yanıtlamakta zorlanmayacaktı. Gerçek. Sadece tüm gerçekler değildi.

Cormac dört yıl önce o gece Vera'yı kaçırmıştı. Gerçek.

Norah'ı öldürmüştü. Gerçek.

O zamandan beri onu uzak vahşi doğada tutuyordu. Gerçek.

Norah'nın geçmişini atlayacaklardı. Bu noktada, dünyayı Cormac'ın çoğunlukla masum olduğuna ikna etmek çok zor olacaktı. Ayrıca, Vera dahil kimse onun şu anda nerede olduğunu bilmiyordu.

Dünyaya göre, Norah masum kalacaktı. Cormac kötü adam olarak kalacaktı.

O hep kötü adamdı, değil mi?

Doğru gelmiyordu. Artık gelmiyordu.

Kız kardeşlerine ne olduğuna gelince... Vera, Cormac'a söylememişti. Vance'e de söylememişti. Konu ne zaman aıl-sa, odayı terk ediyordu. Polise söylemesine imkân yoktu. Ak-lımda en ufak bir şüphe yoktu.

Bu hikâye sadece ona aitti. Belki bir gün paylaşırdı. Bu itirafı hak edenin onun paramparça kalbini de hak edeceğinden şüpheleniyordum ama şimdilik, kilit altındaydı.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." İ ekti. "Umanım yarar."

“FBI’ın buraya gelip Cormac’ı arayacağını düşünüyor musunuz?”

“Winn haftalar önce aradığında gelmediklerini düşünürsek bu şüpheli. Ama Vera yeniden ortaya çıktıktan sonra ziyaret etme ihtimalleri var. Gittiklerini söylediği her yere uğrayıp etrafı kolaçan edebilirler. Ama yalanı iyi anlatırsak Idaho’ya odaklanırlar.”

Babasıyla yollarını ayırdığını iddia ettiği yer.

“Sence onu bulabilecekler mi?”

Vance alay etti. “Hiç şansları yok.”

Vera yetkililere Cormac’la birlikte son dört yılda seyahat ettikleri her eyaleti anlatacaktı. Onlara Cormac’ın nereye gidebileceğini söyleyecekti. Neden onunla kaldığını da anlatacaktı. Daha fazla gerçeği paylaşacaktı.

Babasıyla gitmek istediğini itiraf ederdi. Onunla kaldığını, asla kaçırmaya ya da kaçmaya çalışmadığını. Ancak dört yıl sonra, artık o hayatı yaşamak istemiyordu. Sonunda özgür kalmıştı.

Anlatılması gereken ayrıntılar söz konusu olduğunda, Vance daha büyük yalanları söyleyen kişi olacaktı.

Babasını bulmak için Montana’da olması ne tesadüftü. Bu sırada Vera da Idaho’da onun kapısına doğru ilerliyordu. Vance’in Cormac ve Vera’yı bulup sonra da Cormac’ın gitmesine izin verdiğini kabul etmektense tesadüfe inanmak daha kolay görünüyordu.

Yüzbaşı, yetkililer bu hikâyeye inanacak mıydı?

Tanrım, umarım.

“Dokuz saat,” diye mırıldandı Vance.

“Tek takip edenin ben olduğumu sanıyordum.” Geriye yaslandım, dudaklarım için eğildiğinde ayak parmaklarımda yükseldim.

Dili alt dudağımda gezindi ama öpüşmeyi derinleştiremeden merdivenlerden inen ayak sesleri bizi ayırdı.

Vera nemli saçları ve üzgün gözleriyle mutfığa girdi. “Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Sabah seni görecek miyim?”

“Muhtemelen hayır.” Yarın saat dörtte dükkâna gidecek ve açılıştan önce fırın işlerine yetişmeye çalışacaktım. Vance ve Vera, Quincy’den altı gibi ayrılmayı planlıyorlardı.

Çenesi titriyordu. “Her şey için teşekkürler, Lyla.”

“Bir şey değil.” Yanına gittim ve onu kucakladım, sonra kulağına, “Ona iyi bak,” diye fısıldadım.

Başını salladı. “Bakacağım.”

“Kendine de iyi bak.”

Vera başını salladı, bana öyle sıkı sarıldı ki hazırlıksız yakalandım. Sanki kendi gücünün farkında değilmiş gibiydi ama lanet olsun, çok cesurdu. Bazıları Montana dağlarında saklanarak yaşamamanın zor bir hayat olduğunu düşünebilirdi. Bence asıl zor olan şu anda yaptığı şeydi.

Yapabilirdi. Vance düşmesine izin vermezdi.

Onu bıraktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. “İyi geceler.”
Elveda. Onu tekrar görecek miydim?

“İyi geceler, ufaklık.” Vance benim yerime geçerek ona sarıldı.

“İyi geceler.” Uzun bir süre ona yaslandı, sonra el sallayarak üst kata çıktı.

Vance o gidene kadar bekledi, sonra benimle yüz yüze geldi. Birlikte olduğumuz süre boyunca onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim. O fırtınalı gözlerini hiç bu kadar pişmanlık dolu görmemiştim. “Ne olacağını bilmiyorum.”

Vera’nın yeniden ortaya çıkışını planlamak dışında, yarından sonra ne olacağı hakkında konuşmamıştık. Kendimiz hakkında konuşmamıştık.

İkimiz hakkında konuşmak istemedim. Arayacağını söylemesini ancak meşgul olduğunda unutmasını istemiyordum. Ziyarete geleceğini söylemesini ama bunun gerçekleşmemesini istemiyordum.

“Söz vermek yok.” Tutamayacağı sözler vermesini istemedim.

“Lyla-”

“Lütfen. Lütfen bana söz verme.”

Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki yakında gideceğini bilmek varlığımın her hücrelerini acıtıyordu.

Eğer bu sözleri tutmazsa ona gücenirdim. Sevgim nefrete dönüşürdü.

Sadece onu sevmek istiyordum.

Önce başını eğdi, ardından salladı. “Tamam, Mavi.”

“Teşekkür ederim.”

Vance elimi tuttu ve döndü, evin içinde yürürken beni arkasından çekiştirdi, yatak odasına doğru ilerlerken ışıkları kapattı. “Dokuz saatimiz var. Onları mutfakta geçirmeyeceğiz.”

Heyecan vericiydi. Sefaletti. Bu bizim son gecemiz olacaktı, ta ki...

Hayır, Lyla. O yola girmeyecektim. Eğer Vance’in geri dönebileceği umuduna kendimi kaptırırsam, tüm hayatım dururdu. Beklerdim, beklerdim ve bu adamı beklerdim.

Bu bekleyişte, günden güne eriyip giderdim. Dönmezse her gün birazcık ölürdüm.

Yani bu bizim vedamız olmalıydı.

Yatak odasına vardığımızda Vance döndü ve eşiği geçer geçmez ağzını benimkine yapıştırdı.

Kalbimdeki acı, dilinin dudaklarımın kenarında gezinmesiyle şimdilik bir kenara itildi.

Ona doğru açıldım, öpücüğün her anını iliklerime kadar hissettim. Dudaklarının yumuşaklığını. Dilinin tadını. Lezzetli ağzının sıcaklığını. Sakalının çiziklerini.

Eğer bu son geceyse, ikimizin de asla unutamayacağı bir gece olmasını istedim ve ona sahip olduğum her şeyi verdim. Avuçlarım göğsünün demir gibi sert yüzeyinde düzleşti, kalbi gömleğinin altında gümbürdüyordu.

Ellerinden biri arkama uzandı ve kapıyı iterek kapattı. Sonra eğildi, beni kırımın altından kavrayıp yatağa taşıdı.

Kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışırken birbirine dolanmış uzuvlar ve çılgınca öpüşmelerden oluşan bir karmaşa içinde yere yığıldık.

Vücudundan yayılan ısı, çıplak tenimde sıcak ve yakıcı bir şekilde hissediliyordu. Ağırlığını üzerime yerleştirirken yatağın içinde eridim, neredeyse ezici ve çok güçlüydü. Tanrım, bu adamın altında sıkışıp kalmayı seviyordum.

Dili benimkine değerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sonra çekildi, ıslak ağzım çenem boyunca kulağıma kadar takip etti. “Kahretsin, seni istiyorum, Lyla.”

“O zaman al beni,” diye nefes aldım, bacaklarımı kalçalarına dolayarak.

Aramıza uzandı ve sırlıklam olmuş merkezime sürtünen aletini sıvazladı. “Bu tatlı ya da yavaş olmayacak.”

“Evet,” diye tısladım.

“Beni günlerce hissedeceksin.”

O gittikten günler sonra.

Ona doğru eğildim, meme uçlarım sert ve kaslı göğsündeki tüylere sürtünürken sertleşiyordu.

Beni tek bir hamleyle doldurdu.

“Vance.” Bedenim onunkinin etrafında gerilirken adı bir mırıltı gibi çıktı. Tırnaklarım omurgasını çevreleyen gergin kaslarına saplandı.

Ben de izimi bırakacaktım.

Eğilerek köprücük kemiğini öpüp emerken nabzına yapıştım. Onu ısırdım, dişlerim inlemesine yetecek kadar iz bıraktı.

“Daha sert mi istiyorsun?” Kalçalarını ileri doğru iterek aletini inanılmaz derecede derine itti.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. “Evet.”

“Siktir, iyi hissettiriyorsun.” Sadece tekrar içeri girmek için dışarı çekti.

Arkası kesilmeyen vuruşlar, bana nefes alma şansı vermedi. Bizi her bir araya getirdiğinde ciğerlerimdeki hava boşalıyordu.

Vücudunu bir ter tabakası kaplarken hırladı. Sonra eğildi ve dudaklarını boynuma yapıştırdı, o kadar sert emdi ki aynaya baktığımda ne bulacağımı tam olarak biliyordum. Boynumun sütunu boyunca kırmızı izler vardı.

Hayatımın geri kalanında Cormac’ın görünmez morluklarını görmeyecektim.

Onun yerine Vance’in bana verdiği morlukları görecektim.

Seni seviyorum. Bu kelimeleri söylemedim ama o beni öperken aklımdan geçtiler.

Çok dikkatliydi. Bilinçli olarak yapıyordu.

Vance beni kendisinin olarak işaretliyordu.

İhtiyacı olduğundan değildi. Haftalardır onundum.

“Çok fazla.” Orgazmım çok hızlı ve çok sert bir şekilde bana doğru geliyordu. Beni harabeye çevirecekti. “Bu çok fazla.”

“Bu yeterli değil.” Vance durmadı. Aksine, iniltielerim onu daha da hızlandırdı. Döşemeli yatak başlığı sessiz bir güm, güm, güm sesiyle duvara çarptı.

Ayak parmaklarım kıvrılıp zevk damarlarıma akarken sırtım kamburlaştı. Ardından kayboldum, unutulmak üzere paramparça oluyordum. Kadınlığım Vance'in aleti etrafında kenetlenirken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

Durmadı ya da yavaşlamadı, ta ki derinlere yerleşip boynumun kıvrımına kükreyerek boşalana kadar.

Vance'in vücudu benimkiyle birlikte sarsıldı, kasları gerilirken titredi. Sonra üzerime yığıldı, hırıltılı nefeslerimiz odayı doldururken birkaç dakika boyunca tüm ağırlığını bana verdi. Hızlı bir hareketle, göğsünde hareketsiz bir şekilde yatmam için yer değiştirdi.

Kulağımı kalbine dayadım ve gözlerimi kapatarak o sesi ezberledim.

Vance'in eli sırtımda gezindi. Dalgın, düşüncesiz bir hareket değildi. Dokunuşunda çok fazla baskı vardı. Rastgele desenler çizmiyordu. Bana bir amaçla dokunuyordu. Ezberlemek için miydi?

Diğer eli boğazıma uzandı, çiçek açtığını bildiğim izlere dokundu. "Atkılarının hâlâ yanında mı?"

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Güzel."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup komodinin üzerindeki saate baktı. Yakışıklı yüzünü bir kaş çatması gölgeledi. "Sekiz saat."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olmadan bizi tekrar yuvarladı, bir kez daha beni hapsederken elleri ellerimi buldu, onları sıktı ve bana şefkatli, tatlı bir öpücük verdi.

Sekiz saat.

Hepsini kullandık. Her dakikayı. Her saniyeyi.

***

Arabamın direksiyonuna oturmuş, yavaşça garaj yolundan geri geri çıkıyordum.

Vance betonun üzerinde durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Vedalaşmamıştık. Otuz dakika önce yataktan kalkmıştık ve ben duş alırken o da bavuluna kıyafetlerini yerleştirmeye başlamıştı.

Sonra beni garaja kadar götürdü, sürücü koltuğuna oturmadan önce beni öptü. Şimdi de garaj yolunda beni takip ediyordu.

Sokağa geri döndüm.

Vance kaldırımın kenarında durdu.

Karanlıktı ama onu gündüz gibi net görüyordum ve onu bu şekilde hatırlayacaktım.

Dağınık saçlar. Bir eli çenesinde, sakalını ovuşturuyor. O uzun, geniş bedeni, şafakla savaşıyor en parlak yıldızlarla birlikte alacakaranlığın gölgelerinde yerini aldı. Gri-mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

Bir elini havaya kaldırdı.

Bir elimi cama bastırdım.

Sonra gözlerimi yola diktim.

Arabayla uzaklaşırken arkama bakmama izin vermedim.

27. Bölüm

Lyla

“Lyla?” Talia’nın sesi kahve dükkânının mutfağında çınladı. “Bir saniye,” diye seslendim soğutucu odasından. Sesim cızırtılıydı. Serin havanın boğazımdaki yanmayı dindireceğini umarak buraya gelmiştim.

Aileme Vance’in gittiğini, bu sabah ayrıldığını söylemem kaçınılmazdı. Yine de dükkâna ilk gelenin Mateo, Knox ya da Griffin olmasını umuyordum. Onlardan birine haberi yaymasını söylemek daha kolay olurdu.

Kız kardeşlerimin aksine, erkek kardeşlerim duygularım hakkında konuşmak istemezlerdi. Ben de duygularım hakkında konuşmak istemiyordum. Çok tazeydiler.

Belki şansım yaver giderdi ve Talia öğle yemeği saatini bebek isimleri konuşarak geçirmek isterdi. *Parmaklar çaprız.*

Sırtımı dikleştirerek bir blok muenster* ve tereyağı aldıktan sonra onları hazırlık masasına taşıdım ve kız kardeşime sarılmak için yere bıraktım. “Merhaba.”

---

* Almanya’nın Muenster bölgesinde üretilen bir peynir çeşididir. -e.n.

“Selam.” Talia mavi önlük giymişti, hamile karnı yuvarlak ve sevimliydi. Bugün ikimiz de siyah saçlarımızı at kuyruğu yapmıştık, insanlar her zaman saçlarımız açıkken bizi ayırt etmenin daha kolay olduğunu söylerdi.

“Öğle yemeği ister misin? Ben de tam kendime ızgara peynir yapacaktım.”

“Elbette.”

Yemek yapma görevi için minnettardım. Göz teması kurmak zorunda kalmıyordum. Kız kardeşim zar zor ayakta durduğumu çok çabuk anlardı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Çok.” İki parça peynir dilimledim.

“Sorun neydi?”

“Bilmiyorum. Sadece kendimi hasta hissettim.”

“Ateşin var mıydı?”

“Hayır?”

“Belirtilerin neydi?” Bu ailede bir doktorun olmasıyla ilgili bir sorundu. Doktorlar sorular sorardı ve Talia gibi iyi doktorlar sahte bir hastalıkla gerçek bir hastalık arasındaki farkı anlayabilirdi.

“Biraz ağrım vardı. Vücut ağrısı gibi? Sanırım yürüyüşte aşırıya kaçtım.”

Bakışları profilimi yaktı. Gözlerinin kısıldığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Sesimdeki yalanı duyabiliyordu.

“Lyla.”

“Efendim?” Rafa doğru yürüdüm ve bir somun ekmek aldım.

“Vance gitti, değil mi?”

Kahretsin. Bunu anlaması uzun sürmemişti, değil mi? Omuzlarım çöktü. Sırtımı kardeşime dönerek başımı salladım.

dım. Eğer kelimeleri yüksek sesle söylersem, ona bakarsam ağlayabilirdim.

Bir mucize eseri ağlamamıştım. Henüz ağlamamıştım.

Vance’i araba yolumda bıraktığım andan itibaren değil. Tüm sabah rutinim boyunca değil. Gözyaşlarımla bir savaşçı gibi mücadele etmişim ama bu kaybedeceğim bir savaştı. Mesele “eğer” değil, “ne zaman” meselesiydi. Gözyaşları yıkıcı bir dalga hâlinde gelecekti.

Ancak henüz olmazdı.

Beklemek zorundaydılar. Önce iş günümü bitirmeliydim. Izgara peynirli sandviç yapmalıyım.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Hayır. Azıcık bile değilim.

Omuz silktim ve masaya döndüm. Tırtıklı bir bıçak bulup somunu dilimlemeye başladım. “Bunun olacağını hep biliyordum.”

“Geri dönmekle ilgili bir şey söyledi mi? Belki kalmakla ilgili?”

Kız kardeşimi seviyordum ama Tanrım, bunu şimdi konuşmak zorunda mıydık? Başımı salladım, boğazımdaki ateş her zamankinden daha sıcaktı.

“Öyle bir şey değil. Ben... değilim.”

“Ne değilsin?” Talia elini benimkinin üzerine koyarak beni kesmeyi bırakmaya zorladı.

“Ben mavinin doğru tonu değilim.”

İçten içe, Vance’in gitme nedeninin benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama şüpheler içimi kemiriyor, yürek parçalıyordu. Başka bir kadın için kalır mıydı?

Talia’nın kaşları birbirine çatıldı. “Ha?”

“Boş ver.” Elimini onunkinden kurtardım ve bıçağı yere bırakarak ocağı açmaya yöneldim.

“Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

Başımı salladım.

“Tamam.” Ofisime gitti ve masa sandalyemi getirdi. Sonra benim güzel, mutlu kız kardeşim işe geri dönmeden önce sandviçini yerken sonraki otuz dakikayı benimle bebek isimleri hakkında konuşarak geçirdi.

Gün ilerledikçe, uykusuz bir gecenin yorgunluğu etkisini göstermeye başladı. Kemiklerim çok ağırlaşmıştı. Kaslarım yorgundu ama bir şekilde sabretmiş ve sonunda ön kapının kilidini çevirip tabelayı kapalı konuma getirdiğimde derin bir nefes almıştım.

Işık düğmesine uzanıp dükkânı gölgeler içinde bıraktım. Dışarıdaki sokak lambası beyaz rengini ön pencerelerden yansıtıyordu. Normalde bu ışık dağılır, dükkânın üçte birlik ön kısmını zar zor aydınlatırdı. Bu gece, sanki bir spot ışığı doğrudan pencerenin yanındaki boş masa ve sandalyenin üzerine tutulmuş gibiydi.

Vance’in sandalyesi.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Boğazımdaki yanmaya teslim oldum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

Savaş bitmişti. Ben de savaşmayı bıraktım.

Bunun yerine yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hayatımı değiştiren adam için ağladım. Sevdığım adam için.

Çekip giden adam için.

28. Bölüm

Vance

İstasyonla evim arasındaki yol on bir dakika sürüyordu. Son on bir dakikadır, yüzbaşının ofisinde bir şey unutmuşum gibi hissediyordum.

Sadece bir şey değildi.

Rozetimdi.

Bugünden itibaren artık Kootenai İlçe Şerif Ofisi'nde şerif yardımcısı değildim. Her ne kadar bunu planlamış olsam da on bir dakika, bu yeni gerçeğin kafama dank etmesi için yeterli olmamıştı.

Polis değildim, artık...

Kamyonetime arkaya koltuğunda, iş yerindeki dolabıma tıktırdığım her şeyle dolu bir spor çantası vardı. Noel'e daha birkaç hafta olmasına rağmen, Alec'in karısı bana bir kutu tatil kurabiyesi yapmıştı. Yolcu koltuğundaydılar.

Her şeyi kamyondan çıkardım ama şu anda uğraşacak enerjim olmadığı için garajdaki bir rafa bırakıp eve girdim.

Çamaşır odasının kapısından içeri girdiğim anda Vera kö-

şeden koşarak geldi. Çorapla kaplı ayakları parke zeminde buz pateni gibi kayıyordu. “Ee? Nasıl gitti? İş bırakmış mı?”

“İyi gitti. Ve evet, bıraktım.” İçimi çektim, anahtarlarımı kurutucunun üstüne koydum.

Eskiden kapının yanında anahtarlarımı astığım bir kanca vardı. Ancak altı hafta önce Idaho’ya vardığımızda, Tiff’in taşınırken aldığı diğer eşyalarla birlikte kanca da kaybolmuştu.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca yeni bir kanca bulma zahmetine girmemiştim. Ya da yatak odam için yeni komodinler. Ya da oturma odasına bir sehpa.

Mobilyalar benimdi ama görünüşe göre Tiff’in umurunda değildi. Vera mobilyaların olması gereken yerlerde boşluklar olmasına aldırmıyor gibiydi. Ben de pek çok şeyi umursamıyordum. En azından burada, Idaho’da.

Son bir buçuk aydır, kendimden çok ama çok fazla şeyi Montana’da bıraktığım apaçık ortadaydı.

Lyla ile.

“İyi misin?” Vera sordu.

“Her şey yolunda,” diye yalan söyledim. “Saçını kestirmişsin.”

Saçları hâlâ uzundu, turuncu-kırmızı telleri göğsüne değiyordu ama bu sabah ayrıldığım zamankinden on beş santim daha kısaydı.

“Hâlâ dağınık.” Bir tutamı kopardı. “Daha kısa olması gerekiyordu.”

Kuaföre ilk gittiğimizde kuaför ona tam olarak bunu söylemişti, Vera’nın evden bensiz çıkması neredeyse bir ay sürmüştü, bu yüzden onu ilk saç kesimine ben götürmüştüm. Kuaförün tavsiyesine rağmen Vera çok fazla uzatmak istememişti.

Uzun saçlarını severdi ve sanırım çok fazla değişiklik olur-

sa kendini kaybedeceğinden korkuyordu. O yılları babasıyla birlikte vahşi doğada geçiren kızı kaybedecekti.

Bugün oraya gittiği için onunla gurur duydum. Bir değişiklik daha yaptığı için.

“Gerçekten harika görünüyor.”

“Teşekkürler.” Omuz silkti. “Hoşuma gitti.”

“O zaman önemli olan tek şey bu.” Botlarımı ve ardından kışlık montumu çıkardım, bugün gidecek başka yerim olmadığı için mutluydum çünkü kasabanın etrafındaki yollar kaygan ve karla kaplıydı. “Belki benim de saçlarımı kestirmemin zamanı gelmiştir.”

Vera’yı götürdüğüm gün ben de saçlarımı kestirmiştim ama bu haftalar önceydi ve saçlarım yeniden uzamaya başlamıştı. Lyla parmaklarını saçlarımda gezdirmiyorken, uzamasına izin vermenin pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

“Yarın kuaföre yürüyerek gidebiliriz,” dedi Vera.

“Ya da sürüş pratiği yapabilirsin.”

Başını iki yana salladı.

Vera tekrar araba kullanmaya hazır değildi, henüz değildi. Son dört yıldır hiç pratik yapmamıştı, yeniden öğrenmesi gereken çok şey vardı. Şimdilik nereye gitmesi gerekiyorsa yürüyordu. Yine de evden nadiren çıkıyordu.

“Geri dönerken dükkândan çorba yapmak için malzeme aldım. Hazır ve sofrayı kurdum. Aç mısın?”

Hayır. Midem bütün gün düğümlenmişti ve çözülmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Yemek fikri krampı daha da kötüleştirdi.

Ancak bir hafta önce Vera ev işlerine daha fazla katkıda bulunmak istediğini ve benim de onun ev işlerine daha fazla katkıda bulunmasına izin vermem gerektiğini söylemişti. Gö-

r n     göre ona bebek gibi davranıyordum. Bu yüzden geri adımı atmak için her akşam yemekten onu sorumlu tutmu  tım.

Madem   orba yapmıştı, o zaman çorba yeme vakti gelmişti.

“Soğuk bir günde çorba kulağa harika geliyor.”

“Tamam.” Duruşunu dikleştirdi. Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi ve sonra dönüp mutfağa doğru süzülerek ilerledi.

Bu küçük gülümseme Vera’nın bugünlerde gösterdiği en büyük ne  e kaynağıydı. Gerçekten mutlu olduğu zamanlarda nasıl göründüğünü hatırlamak zordu. İçinde kahkaha yoktu. G  z kamaştırıcı, di  lek g  l  msemeleler yoktu.

Vera’yı özlemiştim ve onu nasıl geri getirece  imden emin değildim.

Ben de bunun yerine pratik şeylere odaklanmıştım.

Bir çocuğu hayata döndürmenin evrak işleri ve şüphecilikle dolu bir karmaşa olduğu ortaya çıkmıştı.

Alec gibi çoğu insan, Vera’nın altı hafta önce kapımda belirlediği hik  yemize inanmak için yüz yüze bir ziyarete ihtiyaç duymı  tı.

Y  zba  ıyla g  r    memden önce ona haber vermek için aradığımda, Alec koşarak gelmiş ve neredeyse otuz dakika boyunca Vera’ya suskun bir şekilde bakmıştı.

Yüzbaşı gibi diğer insanlar da Vera’nın aslında Vera olduğunu kanıtlamak için DNA testleri yaptırmışlardı.

Kemerimde rozetimin ağırlığını hissetmemek garip miydi? Evet, garipti ama lanet olsun, o pisliğin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Dağınıklığı toparlamak tam bir kâbus olsa da üstesinden gelmiştik. Dünya artık Vera Gallagher’ın hayatta olduğunu bi-

liyordu, yerel gazeteler haftalarca onun fotoğrafını manşetlerden indirmemişti. Birkaç ulusal haber kaynağı da hikâyeyi ele almıştı.

Quincy'de Lyla'nın yardımıyla uydurduğumuz hikâye tutmuştu. Beklendiği gibi Vera hâlâ annesiyle geçirdiği o gece hakkında konuşmayı reddediyordu. İnsanların onu konuşturmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığından, geri kalan ayrıntıları kabul etmek zorunda kalmışlardı.

Cormac Vera'yı almıştı. Dört yıldır gözlerden uzak yaşıyorlardı ve sonunda Vera ayrılmıştı. Eve, bir aile dostuna gelmişti. *Vance amca.*

FBI, Cormac'ı bulma umuduyla Idaho'ya koşmuştu ama beklediği gibi onu bulamamışlardı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, başka davalara geçeceklerdi. Artık Cormac'ı aramıyordum, dünya muhtemelen onun varlığını bile unutacaktı.

Medyamın ilgisi azalmıştı ama benim hoşuma gidecek kadar hızlı değildi. Sadece yıllar önceki o gecenin ayrıntılarını deşmekle kalmamışlar, Cormac'la bağlantım ortaya çıktığından beri benzin istasyonundaki silahlı saldırı da yeniden gündeme gelmişti.

Neyse ki o soruşturma sona ermişti. Her türlü yanlıştan akılmıştım, şükürler olsun. Ancak zarar çoktan verilmişti. Başkomiser dikkat çekmememi istiyordu, bu yüzden beni masa başı işine vermişti. Ailenin departmana dava açacağına dair söylentiler azalmıştı, muhtemelen kazanma şanslarının yok denecek kadar az olduğunu fark ettikleri içindi. Yine de işini şansa bırakmak istememişti. **Yüzümü halka göstermek istememişti.**

Görünüşe göre, Vera ile gördüğüm ilgi zaten çok fazlaydı.

Son altı haftadır evrak işleri yapıyordum. Bir sürü lanet ev-

rak işi. Bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirmişti ama Vera için dayanmıştım.

O toplumun tam teşekküllü bir üyesi olana kadar karakolda, elimdeki birkaç kaynakla departmanda olmak istemiştim.

Sosyal güvenlik kartını geri aldı. Ehliyeti vardı. Bir çek hesabı ve kredi kartı vardı.

FBI'ın artık ona soracak sorusu kalmamış gibi görünüyordu. Ateş hattından çıktığımızı düşünüyordum. Bu yüzden bugün, işi bırakmıştım.

“Süt mü istersin, su mu?” diye sordu Vera mutfaktan.

“Su lütfen,” diye cevap verdim, omuzlarımdan bir ürperti geçerken eve doğru yürüdüm. “Burası soğuk mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Hah.” Belki de sadece bu ev soğuktu.

Hep böyle soğuk ve steril miydi? Evet, öyleydi. Tiff burada yaşarken ve ben mobilyalarımı eksik etmezken bile buranın pek bir kişiliği yoktu. Duvarlar ışığı emiyor gibi görünen donuk bir griydi. Ev dekorasyonu konusundaki yeteneksizliğim, mekâna renk katacak hiçbir sanat eseri olmadığı anlamına geliyordu. Yastık, battaniye ya da ev bitkileri de yoktu.

Quincy, Montana'nın eteklerindeki sıcak, davetkâr çiftlik evine hiç benzemiyordu.

Lanet olsun, Lyla'yı özlemiştim.

Benden yapmamamı istese bile ona söz vermeliydim.

Tek istediğim telefon açıp onun sesini duymaktı. Her gün, onun güzel yüzünü görebilmek için Montana'ya gitme isteğimle savaşıyordum. Onun gittiğini düşünmek beni öldürüyordu.

Ancak doğru olduğunu bilene kadar ona geri döneceğimi söylemeyecektim. Onu aramayacak, yanımda sürüklemeyecek

ve tutamayacağım sözler vermeyecektim.

O iyi miydi? Benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş miydi?

“Büyük kaşık mı, küçük kaşık mı?” diye sordu.

“Büyük. Ben peçete getireyim.”

Onları elime alarak masaya gittim ve her zamanki yerime oturdum.

Vera altın suyu, havuç, erişte ve tavuktan yapılmış bir kâse çorba getirdi.

“Lezzetli görünüyor.”

“Daha önce hiç şehriyeli tavuk çorbası yapmamıştım.”

Bir dakika karıştırdım, soğumasını bekledim, sonra ilk dumani tüten yudumu aldım. Tuz ağzımı doldurdu. Okyanus suyunu bir yudumda yutmak gibiydi ama yüzümü buruşturarak yuttum. “Nefis.”

Vera kendi lokmasını aldığı gibi hemen kâseye geri tükürdü. “Aman Tanrım. Berbat bir şey.”

“O kadar değil.” Bir kaşık daha aldım. Kahretsin, berbatı.

“Tadına baktım ve yeterince tuzlu değildi, ben de biraz ekledim ama...” Ağzının kenarları aşağı doğru dönerken kaşığını kenara koydu. “Özür dilerim.”

“Özür dileme. Sen iyi bir aşçısın. Bir tuzlu çorba dünyanın sonu değil.”

Çenesi titremeye başladı.

“Vera.” Gözleri yaşlarla dolarken elini kendi elimle kapattım. “Sadece çorba.”

“Mesele çorba değil.” Burnunu çekerek kirpiklerini sildi. “Bugün marketteki kasiyer, bana gazetedeki kız olup olmadığını sordu.”

Kahretsin. “Ne oldu?”

“Yalan söyledim ve ona hayır dedim.”

Aksi takdirde Vera soru bombardımanına tutulurdu. İnsanlar meraklarını tatmin etmek için sınırları aşmaktan çekinmiyorlardı. İnsanlar çok kötüydü.

“Yalan söylemekten bıktım, Vance amca. Gittiğim her yerde tanınmaktan yoruldum.” Bir gözyaşı daha yakaladı. “Ve babamı özlüyorum.”

“Biliyorum, evlat.”

“Düşündüm ki... Burada olmanın farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Daha çok evim gibi hissedeceğimi düşünmüştüm. Düşündüm ki...” Vera sözlerini yarıda kesti ve bakışlarını tuzlu çorbaya dikti.

“Ne düşündün?”

“Onları hissedeceğimi düşünmüştüm.”

Hadley ve Elsie.

Belki küllerini savurduğum yeri ziyaret edebilseydik, Vera bu bağı hissedebilirdi ama kar burada kalmaya devam ediyordu. Eğer ziyaret etmek istiyorsa, bu baharda olmalıydı.

“Burada ne işimiz var?” Burnunu çekerek iki gözünü de kuruladı. “Lyla’yı özlüyorsun.”

Onu o kadar çok özliyordum ki nefes almakta zorlanıyordum.

Eğer Vera Quincy’ye dönmek isteseydi, bu gece toplanmaya başlardım ama aynı zamanda o sözleri söylemesine de ihtiyacım vardı. Bu yolu kendisinin seçmesine. Idaho’da bulunmamın tek sebebi Vera’ydı. Ona istediği hayatı vermek içindi. Ancak Montana’ya dönersek, bu iş biterdi. Lyla’yı tekrar terk etme şansım yoktu.

“Ne diyorsun, Vera?”

“Diyorum ki... Sanırım bir hata yaptık. Bence Montana’ya geri dönmeliyiz.”

29. Bölüm

Lyla

Crystal ağzı bir karış açık mutfağa girdi. “Pencerelere kar taneleri çizmişsin.”

“Şey, evet. Her yıl yapıyorum.”

“Ama genellikle Cadılar Bayramı’ndan sonra. Şükran Günü’ne kadar yapmayınca hiç yapmayacağını düşündüm.”

Omuz silktim. “Sadece tatil havasına girmem biraz uzun sürdü.”

Bu bir yalandı. Şu anda bedenimi işgal eden tek ruh sefaletti.

Ancak son altı haftada mükemmelleştirdiğim bir şey varsa, o da mutlu numarası yapmaktı. Normal numarası yapmak.

Her yıl Eden Coffee’nin camlarına elle kar taneleri çizerdim, böylece turistler ve yerel halk bir kapuçino ya da pasta için içeri girdiğinde onları büyüleyici bir kış dekoru karşılardı. Dün gece kafeyi kapattıktan sonra beş saatimi camları çeşitli şekil ve boyutlarda kar taneleriyle süslemekle geçirmiştım.

Eve varıp uyuduğumda saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Sonra saat dörtte uyanmış ve bir gün daha numara yapmak için kafeye dönmüştüm.

“Bugün ruj sürmemişsin,” dedim ağzının yumuşak pembeliğine bakarak.

Omuz silkti. “Bir renk seçemedim.”

“Rujlu ya da değil, güzel görünüyorsun.” Gülümsedim. Bugün pazardı ve onun izin günüydü. Neden dükkâna gelmişti ki? “Bugün ne yapıyorsun?”

“Noel hediyesi almak için şehir merkezine geldim ama burası çok yoğun, bu yüzden uğrayıp yardıma ihtiyacın var mı diye bakmak istedim.”

“Kontrol ettiğin için teşekkürler ama ben iyiyim.”

Daha önce fırından çıkarıp soğumaya bıraktığım kek tepsi-sini aldım. Crystal arkamdan gelirken onları tezgâha taşıdım ve ben arkadayken içeri yeni birinin girmediğinden emin olmak için odayı taradım.

Neredeyse her masa doluydu. Pencerenin karşısındaki masa hariç her masa.

Vance’in masası.

Dolu olmamasının sebebi onun sandalyesini almış olmam-dı. Aslında iki sandalyeyi de almıştım. Köşede boş bir masa olması saçma mı görünüyordu? Evet, öyle görünüyordu ama o noktada başka birini görmeye dayanamazdım. Henüz olmazdı.

Elimde taze keklerle görüldüğüm anda üç kişi tezgâha geldi ve her biri yerlerine götürmek üzere birer tane aldı. Daha önce hiç görmediğim bir adam kahvesini yeniden doldurmamı istedi.

Yılın bu zamanlarında Quincy’de çok sayıda tanıdık olmayan yüz olurdu. Bugünden yılbaşına kadar hafta sonları dük-

kânlar tıklım tıklım dolardı. Turistler alışveriş yapmak ya da büyüleyici atmosferde bir kış kaçamağının tadını çıkarmak için küçük kasabamıza akın ederdi.

Main boyunca uzanan sokak lambalarının hepsi beyaz pırıltılı ışıklarla donatılmıştı. Sezon için süslenen tek vitrin benimki değildi ve Eloise dün bana oteldeki son boş odanın da yeni dolduğunu söyledi. Ocak ayına kadar boş oda olmayacaktı.

“Aklıma bir fikir geldi.” Crystal müşterilere servis yaptıktan sonra kalçasını tezgâha dayadı. “Hadi bir arkadaşlık uygulamasına katılalım.”

Fikri bu muydu? Pas geçiyordum. “O yollardan geçtim. Randevu uygulaması tipi olduğumu sanmıyorum.”

Aylar önce, beni tekrar denemeye ikna edebilirdi ama şimdi? Her şey farklıydı.

Son altı haftadır Vance’den haber alamamıştım. Tek bir kelime bile. Aramasını ya da mesaj atmasını beklediğimden değildi. Söz vermemesi konusunda ısrar eden bendim.

Fakat o da tam olarak ortadan kaybolmamıştı.

Vera hakkındaki haberleri okumuştum. Onun hakkında. Bunun ötesinde, o buradaydı. Bu dükkândaydı, sandalyesi olmayan masada bir hayalet gibi duruyordu. Evimin koridorlarında dolaşan, bana her sabah ve gece yalnız olduğumu hatırlatan bir hayalet.

Yalnız kalbimin her atışında onu özölüyordum.

Altı hafta olmuştu. Geri gelmeyecekti, değil mi?

Hayır. Geri gelmeyecekti.

“Profili senin için ayarlasam nasıl olur?” Crystal sordu. “O zaman tek yapman gereken eşleşmeler arasında gezinmek olurdu.”

“Quincy’de bir randevu havuzu var mı ki?”

“Emily Nelsen dün buradaydı ve bana Missoula’da bir adamla görüştüğünü söyledi. Bir uygulamada tanışmışlar.”

“Crystal, ben-”

“Sadece bir düşün.” Ben itiraz edemedi elini kaldırdı.

“Tek istediğim bu.”

İçimi çektim. “Tamam. Bunu düşüneceğim.”

Bir arkadaşlık uygulamasına katılmak istiyor muydum? Tabii ki hayır. İşte. Bunu düşündüm.

“Teşekkür ederim.” Dükkânın ön kapısı açılıp zil çalarken gülümsedi.

Mateo içeri girdi, başında siyah bir beyzbol şapkası vardı ve bu şapka kirli çenesinin keskin köşelerini daha da belirginleştiriyordu. Sırık gibi küçük kardeşim gitmişti. Güçlü, yakışıklı bir adam olmuştu, Griff ve Knox’a olan benzerliği neredeyse ürkütücüydü.

Crystal’ın yanakları pembeleşti, sanki cesur bir dudak rengi olmadan utanmıştı. Mateo en ufak bir ilgi gösterirse, onun bu flört uygulaması fikri kar taneleriyle süslü pencerelerimden uçup gidecekti.

Ne yazık ki aşk hayatı, ara sıra bir barda tavladığı bir turistle kaçamak yapmaktan ibaretti. Alaska’dan döndüğünden beri bir kez bile bir kadınla çıkmamıştı. Kabuklu deniz hayvanlarına olduğu kadar ilişkilere de alerjisi vardı.

“Selam,” dedi ellerini tezgâhın üzerine koyarak.

“Merhaba.” Yanağımı öpmek için eğildiğinde ayak parmaklarımın üzerinde durdum.

“Crystal.” Adam çenesini eğdi ve kızın yüzü pembeden parlak kırmızıya döndü.

“Selam, Mateo.” Yüzü dışında her yere bakarken elleri kıpır

kıyırdı. Sonra tezgâhı itti ve parmak sallayarak reverans yaptı.

“Sonra görüşürüz, Lyla.”

“Güle güle.”

Tezgâhın etrafında koşuşturdu, ardından kapıya doğru koştu.

“Az önce reverans mı yaptı?” diye sordu Mateo.

Kıkırdadım. “Sanırım sana biraz abayı yakmış.”

“Kadınlardan hoşlandığını sanıyordum.”

“İnsanlardan hoşlanıyor.”

“Ah.” Başını salladı. “Eğer bana âşıkça, işler garipleşecek mi?”

“Bundan şüpheliyim. Ufacık, minicik bir aşk bu. Bence çoğunlukla seni güzel buluyor.”

“Belli ki.” Sırıttı.

Çocukken yaptığım gibi burnunun ucuna fiske attım. “Ne oldu?”

“Pek bir şey yok. Griff’in çiftlikte ihtiyacı olan birkaç şeyi almak için kasabaya geldim. Bir şeye ihtiyacın var mı diye uğrayayım dedim.”

Mateo hâlâ herkese yardım etmeye odaklanmıştı. Griffin’e çiftlikte. Eloise’e otelde. Talia ve Foster çiftlikte yeni bir ev inşa etmişlerdi ve her an doğum yapabileceği için Mateo haftalarını onların toplanmasına ve taşınmasına yardım ederek geçirmişti.

İyi bir amcaydı, her zaman yeğenlerini ziyaret ederdi. Daha dün gece Knox ve Memphis çıkabilsin diye çocuklara bakıcılık yapmıştı. Ne zaman yardıma ihtiyacım olsa, Matty sadece bir telefon uzağımdaydı.

“Ben iyiyim. Sen iyi misin?”

Bir omzunu kaldırdı. “Evet.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Tezgâhın yanına gelmesi için çenemi salladım.

Mateo, Crystal'ın yaslandığı yere oturdu. "Gönder gelsin."

"Alaska'yı neden terk ettin?"

Haftalardır ona bu soruyu sormak istiyordum ama hiç uygun bir zaman bulamamıştım. Hep meşguldük ya da çalışıyorduk ama dün gece, günler sonra kar tanelerini boyarken, şansımı tamamen kaybedebileceğimi fark ettim.

Geçtiğimiz altı hafta bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğiydi.

"Evimi özledim," dedi.

Bu cevabın doğruluğundan şüphe etmesem de bana yüzey-sel gelmişti.

"Mateo."

"Lyla."

"Senin için endişeleniyorum."

"Bu benim cümlem."

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Demek öyle."

Mateo bu açıklamayı sayısız kez yapmıştı. Ailemin diğer üyeleri de öyle.

Her ne kadar mutluymuşum gibi davranmaya çalışsam da herkes, Vance'in Quincy'yi terk ettiğinde benden bir parçayı da yanında götürdüğünü biliyordu.

"Bir kadınla yatıyordum." Mateo'nun ifadesi beni şaşırttı. Belki o da rol yapmaktan bıkmıştı. "Sıradan bir şey olması gerekiyordu."

"Hislerine yenik düştü."

"Ben hislerime kapıldım."

"Ah."

Omuz silkti. "İsteddiği bu değildi, o yüzden ayrıldık. Yine de beni mahvetti. Her gün uçmayı seviyordum. Alaska'yı sevdim ve iyi arkadaşlar edindim. Ama..."

“Ev değildi.”

“Montana değildi.”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, burada olmana sevindim.”

“Ben de.”

“Bir soru daha.” Bir parmağımı kaldırdım, bu da bana alaycı bir göz devirme kazandırdı. “Madem her gün uçmayı seviyorsun, neden bıraktın?”

Benimkiyle aynı renkteki mavi bakışları omzumun üzerinden duvardaki boş bir noktaya kaydı. “Sanırım... Alaska’ya ihtiyacım olanı bulacağımı umarak gittim. Pek de öyle olmadı.”

Bu yüzden eve dönmüş ve kendi tutkularımı keşfetmek, kendi hayallerinin peşinden gitmek yerine, daha kolay olduğu için kardeşlerine yardım etmişti. Tanıdık geliyordu.

Kendi geleceği hakkında hiçbir karar vermemesini gerektiriyordu. Risk almamasını. Bu geçici bir çözümdü ama er ya da geç Mateo’nun kendi yönünü bulacağını umuyordum. Kendi amacını.

“Tamam, bu kadar ciddiyet yeter.” Onun da bir değişikliğe hazır olduğunu hissederek konuyu kapattım. “Bir şeyler yemek ister misin? Daha yeni kek yaptım.”

“Elbette.”

Sonraki bir saati ben müşterilerimle ilgilenirken hiçbir şey konuşmadan geçirdik. O çiftliğe gittikten sonra, taze bir kahve yaptım ve durmak bilmeyen esnemeyle savaşmak için kendime dumanı tüten bir kupayla yardım ettim.

Yatağında Vance olmadan uyumak zor görünüyordu. Yine de saatler bir başka günü kovalarken gülümsememi sabit tuttum.

Yılın bu zamanında güneş o kadar erken batardı ki akşam yemeği telaşından önce bile hava kararır. Günler telaşlı ve

yoğun geçerken, insanlar gece çöktüğünde evlerinin sıcaklığına ve güvenliğine çekilme eğilimindeydi.

Eve gidene kadar beni bir saat daha kafede yalnız bırakarak. Orada da yalnız olacaktım.

Dükkan boştu, masalar temizdi, ben de mutfağa gidip kendime fıstık ezmeli, muzlu ve ballı bir sandviç yaptım. Yemeğimi yerken cebimden telefonumu çıkardım.

Altı mesajı kaçırmıştım. Üçü Eloise'dendi. Biri Talia'dandı. Sonuncusu da annemdendi.

Vance'den bir şey yoktu.

Bir ay önce, ona çok kızdığım bir dönemden geçmiştim. Hayatına geri dönebildiği, beni bu kadar kolay unutabildiği için çok öfkeliydim ama bu öfke kısa sürmüştü.

Hiçbir zaman sevdiğim birine kızgın kalabilecek bir tip olmamıştım.

Vance Sutter'ı ne kadar çok sevmiştim.

Hayatlarımızı ayrı yaşasak bile. Yüzünü bir daha hiç görmesem bile. Vance'i hayatımın sonuna kadar sevecektim.

Kapının zili çaldı, ben de sandviçin son lokmasını ağzıma attım. Dudaklarımı kurulamadan önce bir yudum su içtim ve aceleyle tezgâha doğru yürüdüm.

Koridorun üç adım aşağısında donup kaldım.

Kapının hemen girişinde bir adam duruyordu, sırtı bana dönüktü. Bakışları pencerenin karşısındaki masaya yönelmişti.

Elimi kalbime bastırdım.

O geniş omuzları ve koyu, dağınık saçları nerede olsa tanırdım. Gözlerimi kapattım, açtıklarında gitmiş olacağından emindim. Gitmedi.

Vance hareketsiz durmuş, sandalyesinin olduğu yere bakıyordu.

Bir adım daha atmayı göze aldım ama yine durdum. Çok yaklaşırsam, bir duman bulutu içinde kaybolur muydu?

Döndü, kendi başına bir adım attı, sonra dönüp tekrar masaya baktı. Çenesi titriyordu. Yüzünü öne çevirdiğinde kaşları çatıktı. Bakışları boş tezgâhı taradı. Sonra koridorda ilerledi ve beni görünce durdu. İfadesi karardı.

Ayaklarımı çözüp dışarı çıkarken kalbim boğazımda atıyordu, üç adım ötede durdum.

Tanrım, çok iyi görünüyordu. Bir rüya gibiydi. Rüya mı görüyordum?

Vance'in gri-mavi gözleri vücudumda tepeden tırnağa bir çizgi çizdi.

Kot pantolon ve kömür rengi bir *Henley* giyiyordum. Onun *Henley*'i. Çamaşırlarımın arasına karışmıştı ve bavulunu hazırlarken geride bırakmıştı. Elbise gibi görünmemesi için kollarını kıvrırmak ve içine sokmak zorunda kalsam da haftada en az iki kez giyiyordum.

“Merhaba.” Sesi boğazı kurumuş gibi hırıltılıydı.

“Merhaba.”

Vance'in kaşları çatıldı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

“Sandalyem hangi cehennemde, Mavi?”

Gözyaşlarım sel oldu. Dizlerim titredi. Bir kahkaha kaçtı ya da belki de hıçkırıktı.

Gürültü her neyse, bedenini rahatlatmıştı. Ardından hızla atıldı ve aramızdaki boşluğu kapatıp beni kollarının arasına aldı.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve içime çektim. Sabun ve baha-rat ve toprak ve rüzgâr. *Cennet*. “Bu gerçek mi? Burada mısın?”

“Buradayım.” Saçlarımın arasından nefes aldı. “Kahret-sin, seni özledim.”

“Özledin mi?”

“Her lanet gün.”

Gözlerimi sıkarak kapattım ve hareket etmesini engellemek için ceketini yumruklarımın arasına aldım. “Sandalyeni kaldırdım. Ona her gün boşken bakamazdım. Her gün boşken *bakamam.*”

Eğer tekrar gidecekse, gitmesi gerekiyordu. Şimdi. Hâlâ kendi başıma ayakta durabiliyorken.

Yüzümü iri ellerinin arasına almak için beni geriye doğru itti, başparmakları yanaklarımı okşuyordu. “Boş olmayacak. Bir daha asla. Bu bir söz, Lyla.”

Tutacağı bir sözdü. “Söz vermeyi severim.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve ağzını benimkinin üzerine kapattı. Dili alt dudağımı okşadı, yumuşak ve yavaşça, dudaklarımı aralamaya ikna etti. İçeri girdiğinde yavaştı. İşkence gibiydi. Sanki bu ilk öpücüğümüş gibi ağzımı keşfediyordu.

Bir bakıma, belki de öyleydi.

Ona karşı eridim, göğsümdeki ağrı her yumuşak öpücükle azaldı, ta ki o ayrılıp bakışları benimkilerle çarpışıncaya kadar.

“Seni seviyorum, Lyla.” O gri-mavi gözler yıldızlar kadar parlaktı. Onlarda daha önce de gördüğüm bir renkti bu. Sadece henüz adını koymamıştım. *Aşk.*

“Ben de seni seviyorum.”

“Seni o kadar çok seviyorum ki...” Bana olan tutuşu sıkılaştı. “Ayrı olduğumuzda nefes alamıyordum.”

“Beni bir daha asla terk etme.”

“Hiç şansın yok.” Ağzı bir kez daha benimkini ezip nefesiz kalana kadar beni öperken boğazından bir hırıltı kaçtı. Birbirimize sarıldık, kolları sırtıma dolandığında yüzü saçlarıma gömülmüştü.

Kollarımı beline doladım, sert ve geniş gövdesinin etrafında şekillenirken yanağımı omzuna yasladım.

Aramızda bir şey titreşene kadar birbirimize kilitlenmiş hâlde durduk. Vance'in cebinden geliyordu. Yer değiştirdi, telefonunu çıkarmak için beni bıraktı.

"Bu Vera," dedi.

"Nerede o?"

"Otelde. Yolda yorulduğunu ve bizi sabah göreceğini söylemek için şimdi mesaj attı."

Eloise'deki son rezervasyon. Bu oydu.

Gözlerimi kapadım, kalbine yaslanıp atışlarını dinledim ve vücudundan yayılan ısıнын benimkine geçtiğini hissettim.

Idaho ile işi gerçekten bitmiş miydi? Peki ya işi? Vurulma olayıyla ilgili soruşturmaya ne olmuştu?

Sorular için zaman olacaktı. Gelecek hakkında konuşmak için zamanımız olacaktı ama şimdi sırası değildi. Bu gece sadece onu eve götürmek istiyordum.

"Bu gece burada bir tek ben varım ve hâlâ kapatmam gerekiyor."

"Sen bitirene kadar bekleyeceğim." Yüzümü bir kez daha ellerinin arasına aldı, bakışları sevgi ve yeni bir şeyle doluydu.

Huzur. Huzur içindeydi ve nefes kesiciydi.

"Sandalyeni getireyim."

Sonsöz

Lyla

Üç ay sonra . . .

Annemle babamın mutfağında dört konuşma geçti. Babam, Griff ve Knox'a çarşamba günü patlayan lastiğini anlatıyordu.

Talia annesine ve Winn'e doğum izninin bitmek üzere olmasından yakınıyordu.

Foster ve Jasper bir UFC dövüşünü tartışıyorlardı.

Memphis, Eloise ve Vera bir telefonun başında toplanmış, Harrison'ın ilk doğum günü hediyeleri için alışveriş yapıyorlardı.

"Biz evleniyoruz."

Dört konuşma da cırtlak bir sesle durdu.

Vance başını salladı ve kıkırdadı. "Mateo gelene kadar bunu kendimize saklamak buraya kadarmış."

"Geç kaldı." Omuz silktim. "Bu benim sorunum değil. Ayrıca, birileri yüzüğü fark ederdi."

Onu çıkarmayı reddetmiştim.

Bir an için afallayan ailem bize bakakaldı, sonra herkes aynı anda harekete geçti. Kucaklaşmalar ve el sıkışmalar oldu. Annem gözlerinin kenarındaki yaşları sildi. Üst üste gelen konuşmalar tekrar başladığında, bu kez konu nişanımız ve düğün planlarımızdı.

Odadaki gürültü artarken havayı heyecan kapladı. Enerjiyi hisseden çocuklar mutfığa girip çıkıyor, yetişkinler konuşurken bacakların, sandalyelerin ve dağınık birkaç oyuncağın etrafından dolanan görünmez bir yol boyunca yarışıyorlardı.

Parmağımdaki tektaş pırlanta yüzük eklemime hâlâ biraz yabancı geliyordu ama bir gün, on yıllarca taktıktan sonra, ne zaman çıkarsam tenimdeki girintisini göreceğimi umuyordum.

Vance bu sabah beni yürüyüşe çıkarmıştı. Son iki haftadır havalar ısınmış, dağ eteklerindeki karların bir kısmı ermişti. Daha mart ayındaydık ve şüphesiz bir iki fırtına daha olacaktı ama Vance kışın dinlenmesinden ve benim izin günümünden yararlanmak istemişti.

Bulduğu patika bizi ormanın içinde تنها bir çayıra götürmüştü. Belki de yürüyüşü o planlamıştı. Belki de bölgeyi önceden keşfetmişti. Belki de ağaçların arasında böyle güzel bir açıklık bulduğu için şanslıydı.

Emin değildim ve sormadım.

Ağaç sınırını aşar aşmaz Vance diz çöktü ve bana karısı olmamı teklif etti.

Evet dedikten sonra Vance'in beni yakındaki bir çınar ağacının gövdesine yaslayarak nasıl becerdiğini düşününce yanaklarım kızardı. Sonra kamyonetinin arkasında tekrar kutlamıştık. Eve döndüğümüzde de tekrar. İki kez.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Vance'in bakışları odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Göz kırptı.

"Mateo nerede?" Eloise sebze tepsisindeki havuçlardan birini ağzına atarak sordu.

"Bilmiyorum." Annem telefonunu kontrol etti. "Geleceğini söyledi."

"Acıkmaya başladım," dedi babam. "Ben ızgarayı yakayım. Buraya geldiğinde hamburgerini pişirebiliriz."

Her biri bir kokteyl taşıyan bir sıra adam mutfaktan verandaya doğru ilerliyordu. Görünüşe göre bir mangalı yakmak için altı erkek gerekiyordu.

"Peki düğünü nerede yapmak istiyorsun?" Annem buzdolabından daha önce hazırladığı hamburger köftelerini çıkararak sordu.

"Ben çiftliği düşünüyordum. Eğer sizin için de uygunsa."

"Tabii ki." Heyecandan başı dönerek el çırpı. "Peki ya tören?"

"Hava her zaman bir risktir ama belki de dışarıda yapabiliriz."

Winn, "Yağmur ihtimaline karşı çadır kurabiliriz," dedi.

"Geçen gün bir sunağın muhteşem resmini gördüm."

Memphis, bir etkinlik planlayıcısı olarak telefonuna kaydettiği çok sayıda düğün ilhamı fotoğrafı arasında gezindi. Doğru olanı buldu ve bakmamız için hepimize uzattı. "Ahşap kemerler ve çiçeklerle çok güzel değil mi? Kolayca bir çatı ya da örtü ekleyebiliriz."

"Bayıldım." Gülümsedim. "Düğün planlayıcım olur musun?"

"Ayy." Bir elini kalbine bastırdı, sonra beni kucakladı. "Onur duyarım."

“Derslerin nasıl gidiyor, Vera?” diye sordu Talia.

Vera son üç aydır aile yemeklerimizin mûdavimi olmuştu. Aslında annemle babamın yemeklerinin mûdavimi olmuştu.

Vance Quincy’ye döndükten sonra bana ayrı kaldığımız haftaları anlatmıştı. Vera için ne kadar mutsuz olduklarını.

Idaho’daki evi birkaç hafta önce mobilyalarının çoğuyla birlikte satılmıştı. Kalan eşyalarını toplamak ve benim evime taşımak için hepimiz bir hafta sonu için geri dönmüştük.

Vera’nın evimizdeki misafir odasında yaşamaya devam etmesi planlanmıştı ama sonra kendi evini istediğini söyledi. Yirmi bir yaşında normal bir kadın gibi yaşamaya başlamak istiyordu.

Vance onun tekrar tamamen kendi başına kalmaya hazır olduğunu düşünmüyordu. Belki de sadece korumacı davranıyordu ama dört yıllık izolasyondan sonra, onu bir şeylere alıştırmamanın muhtemelen en iyi seçenek olduğu konusunda hemfikir dim.

Ben de ailemi aradım.

Ahırın üstünde bir çatı katı vardı. Mateo üniversiteden sonra bir süre orada yaşamıştı. Daha sonra amcam Briggs, bunaması kötüleştiğinde ve babam kardeşinin daha yakın olmasını istediğinde orayı evi olarak kullanmıştı. Demans çok ilerledikten sonra Briggs bir huzurevine yatırılmıştı.

Çatı katı o zamandan beri boştu.

Vera’nın kendini bulması için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Ailem ona tapıyordu. Onu haftada en az üç kez akşam yemeğine davet ederlerdi. Babam onun araba kullanma beceri-

lerini tazelemesine yardım etmeyi kendine görev edinmişti. Annem de ona yemek yapmayı öğretiyordu.

Bu arada, Vera doğrudan tam zamanlı bir işe girmek istiyordu ancak bunun yerine onu önce GED'ini* alması için teşvik ettik. Geçen ay sınavlarda başarılı oldu ve o zamandan beri iki online kursa başladı.

“Onları gerçekten seviyorum,” dedi Vera. “Ne yapmak istediğime dair hâlâ bir fikrim yok ama şimdilik seçeneklerimin olması hoşuma gidiyor.”

Bir beslenme dersine ve bir psikoloji kursuna kayıtlıydı. İki farklı konuydu ama ikisi de ilgisini çekiyor gibiydi. Para kazanmak için kafede çalışıyordu. O ve Crystal sayesinde cuma ve cumartesi günleri izin alabiliyordum.

Onu dükkânda ne kadar tutabileceğimden emin değildim. Annem ve babam son üç ayda Vera'yı resmen evlat edinmişlerdi, yani üniversite ya da kariyer için taşınmak istediği gün gelirse onu çok özleyeceklerdi.

Yine de şimdilik memnun görünüyordu. Çalışmadığı zamanlarda boş zamanlarının çoğunu Vance ile geçiriyordu ve gün geçtikçe tatlı gülümsemesi daha fazla ortaya çıkıyordu.

Artan mutluluğu için Vance'i, ailemi ve kafemi takdir etmek istesem de bunun bir kısmının ormanda yaptığı yürüyüşlerle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Babasını arıyordu.

Ne Vance ne de ben onu bulup bulmadığını sormadık. Sesiz kaldık, ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin verdik.

Zavallı babam. İlk kez tek başına yürüyüşe çıktığında ba-

* Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada okullarında uygulanan bir testtir. Bu testi geçen kişilerin, bu ülkelerin lise eğitiminde kazandırılan becerilere sahip olduğu onaylanır. -ç.n.

bam paniğe kapılmış, kaybolacağından ya da yaralanacağından endişelenmişti. Vance aileme onunla konuşacağına söz vermişti. Vahşi doğada güvende olan biri varsa onun Vera Gallagher olduğuna dair onlara güvence vermişti.

Vera'yı Cormac'la birlikte bulduğumuzu üçümüz dışında kimse bilmiyordu. Dünyanın geri kalanı gibi ailem de Vera'nın Idaho'da Vance'in kapısının önünde ortaya çıktığına inanıyordu.

Buna hazırlıklı olmama rağmen ve Winn de öyleydi, FBI'dan hiç kimse Quincy'yi ziyaret etmeye zahmet etmemişti.

Verandanın kapısı açıldı ve çocuklar mutfağa geri akın etti. Vance yanıma gelerek beni kendine çekti. Sabun, toprak, rüzgâr ve... bana ait gibi kokuyordu.

“Zalinski bugün öğle yemeği için restorana geldi.” Knox Memphis'i göğsüne doğru çekti. “Yakında emekli olacağından bahsetti. Bunu düşündüğünü fark etmemiştim.”

“Benim için yeni bir haber,” dedi Winn.

“Benim için de.” Babam başını salladı. “Ama sanırım zamanı geldi.”

“Şerif adaylığıyla ilgileniyor musun?” Jasper Vance'e sordu.

“Hayır. Çok fazla politika var.” Winn'e sırtı. “Ayrıca, yeni patronumu sevdim.”

“Teşekkürler.” Winn de gülümsedi. “Şerifliğe adaylığını koymak istersen seni destekleyeceğimi biliyorsun. Ama ben-cilce, lütfen beni bırakma.”

Vance kıkırdadı. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Winn kısa bir süre önce bana Vance'in karakolda taze bir nefes gibi olduğunu söylemişti. Onun için çalışan polislerin çoğu Quincy'de ya da çevresinde büyümüştü. Vance farklı bir bakış açısı getirmişti. Farklı bir deneyim. Onun istikrarlı doğa-

sını, dedikodudan ve dramadan tamamen uzak durmasını takdir ediyordu. Ayrıca onun sadık olduğunu biliyordu. Ona arka çıkacaktı.

Ön kapı açıldı ve Mateo görünmeden önce koridorda güm-bür güm-bür adımlar atıldı.

“İşte gel-” Annemin gözleri büyüdü. “Neyin var?”

Hepimiz onun kül rengi yüzüne bakarken, birkaç saniye önceki neşeli ruh hâli kayboldu.

“Ben, şey...” Gözlerini kırıştırdı ve kafasını sis içindeymiş gibi salladı. “Alaska’ya gitmem gerekiyor. Bu gece.”

“Bu gece mi?” diye sordu babam. “Neden? Neler oluyor?”

Mateo zorlukla yutkundu. “Sanırım... Sanırım bir kızım var.”

Odada Mateo’nun yanıtlamadığı sorular patlak verdi.

Çoktan kapıdan çıkmıştı.

***

“İyi misin?” diye sordu Vance çiftlikten eve dönerken.

“Evet.” İçimi çektim. “Endişelendim.”

Mateo’nun açıklamasından sonra akşam yemeği tamamen farklı bir hâl almıştı. Annem gecenin geri kalanını onu aramaya çalışarak geçirmişti ama cevap vermemişti. Herkes Mateo’nun baba olma olasılığı hakkında spekülasyon yaparken ben çenemi kapalı tutmuştum.

Bana aylar önce bahsettiği kadından başka kimsenin haberi yok gibiydi. Pek de sıradan olmayan kaçamak yaptığı kadın. Ben de kimsenin bilmesini istemediğini düşündüm. Ailemize ve kardeşlerimize kendisinin açıklamasına izin verdim.

Ancak nişanlıma kesinlikle söyleyecektim.

“Bir süre önce Mateo bana Alaska’da bir kadınla görüştüğünü söyledi. Bir yere varacağını ummuş ama kadın ilgilenmemiş. Sence annesi o mu? Bu bebeğin yani?” diye sordum. Vance cevabı bilemezdi ama sesli düşünmekten kendimi alamadım.

“Bilmiyorum, Mavi.” Bir kolunu taksiye doğru uzattı, elimi tutup kucağına götürdü.

“Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyorum.”

“Bir yolunu bulacaktır. Ona zaman ver.” Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. “Baban düğün resepsiyonunu çiftlikte yapmamızın sorun olmayacağını söyledi.”

Vance her zaman konuyu değiştirme zamanının geldiğini bilirdi. Haklıydı da. Tek yapabileceğimiz Mateo’ya zaman tanımaktı. Ne olduğunu anladığında bize söyleyecekti.

“Büyük bir düğün istiyorum,” dedim yeni konuya uyarak. “Beyaz elbise. Pasta. Parti. Bir Lyla ve Vance günü istiyorum.” Hayallerimdeki düğün buydu.

“Bir Lyla ve Vance günü,” diye mırıldandı, sanki bu fikrin tatlı olup olmadığını anlamak için tadına bakıyormuş gibiydi.

“Eğer küçük bir şey tercih edersen-”

“Seni seviyorum, Lyla. Eğer büyük bir düğün istiyorsan, o zaman büyük bir düğün yaparız.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Bir fikir verebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Kamyonu yavaşlattı, yolun kenarına çekti ama görececek bir şey yoktu, sadece karanlık ve farlarımız ilerideki kaldırımında yanıyordu.

Vance emniyet kemerini çözdü, sonra konsolun üzerine eğildi ve ben öpecek kadar yaklaşıp kadar parmağını dolaştır-

dı. Yavaş ve tembel bir öpüşmeydi, dilinin benimkine değmesi içimde hafif bir sızının filizlenmesine neden oldu.

O ayrıldığında ben de kendi emniyet kemerimi çözdüm, arka koltuğa geçmeye ve daha önceki boğuşmamızı tekrarlamaya hazırdım. Ben ona biniyor, ikimiz de coşkuyla haykırana kadar kamyonu sallıyordum.

Ancak ben hareket edemedi Vance parmağını kaldırdı. “Bu düğün hakkında.”

“Evet,” diye mırıldandım.

“Bu yaz istiyorsun.”

“Tercihen.”

“Anlaştık.” Gri-mavi gözleri benimkilere kilitlenirken seksi ağzından bir sırtıma yayıldı. “Ama önce seni hamile bırakmama izin ver.”

Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. Bütün gece duyduğum en iyi fikirdi. “Anlaştık, Sutter.”

Bonus Sonsöz

Vance

“**B**aba, şuna bak.” Trey bir sopa tuttu ve havada salladı. O kadar hızlı ileri geri salladı ki bir vınlama sesi çıktı.

Bu yürüyüşte şimdiye kadar karşılaştığımız beşinci kılıcıydı. Ondan önceki ve ondan önceki üç kılıç da daha büyük ve daha iyi versiyonlarını bulduğu için patikada atılmıştı.

“Bu iyiydi, T.” Şapkasının kenarına bir fiske vurarak kıkırdamasını sağladım.

Oğlumun kahkahası dünyanın en güzel sesiydi. Gerçi aynı şey Lyla ve Darcy için de geçerliydi.

“Hadi biraz su içelim.” Çantamı çıkardım ve kalçalarımın üzerine çökerek su şişesini çıkardım.

O suyunu yudumlarken, Lyla patikada arkamızdan geldi.

“Onu şimdi almamı ister misin?” Lyla’nın göğsüne bağlanmış olan kangurudaki Darcy’ye başımla işaret ettim.

“Hayır.” Lyla bebeğin siyah saçlarını öptü. “Uyuyor.”

Kızımız bir yaşına yeni girmişti ve bâlâ küçük olmasına rağmen, bir bebeğin ve çantanın ek ağırlığıyla yürüyüş yapmak

yorucuydu. Ancak Lyla'nın bize ayak uydurmasına hiç şaşırmadım. Hızlı yürüdüğümden değildi. Trey'le olmazdı.

Dört yaşında olmasına rağmen tam bir askerdi ama yine de omuzlarıma binmek isteyene kadar on beş dakika daha bekleyecektim. Sopa kılıç avı onu normalden otuz dakika daha fazla zorlamıştı bile.

“Bugün dışarısı çok güzel.” Lyla başını gökyüzüne doğru eğerek güneşin güzel yüzünü ısıtmasına izin verdi.

Görüntü nefes kesiciydi ve bunun manzarayla hiçbir ilgisi yoktu.

Ağaçlarla çevrili bir patikadaydık ama patikanın kendisi geniş ve açıktı. Yazları dışarı çıkıp Montana'nın açık havasını deneyimlemek isteyen ancak şehirden uzaklaşmak ya da cep telefonu hizmetinden ayrılmak istemeyen turistler arasında popüler bir yerdi. Ayrıca kolay bir patikaydı, çocuklar ya da yaşlılar için çok yorucu değildi.

Yazları bu noktadan nefret ederdim çünkü çok kalabalık olurdu. Ancak sonbaharla birlikte Quincy'de sakin bir sezon başlardı ve biz de turistlerden kaçmak için çiftlikteki özel mülke gitmek yerine şehre daha yakın yürüyüşlere çıkardık.

“Al, baba.” Trey suyu göğsüme doğru itti, sonra sopasını sallayarak yanımdan atladı. Yakındaki bir ağaca doğru ilerleyip ona vurdu.

Lyla, “Trey, eğer bir geyik görmek istiyorsan sessiz olmalısın,” dedi.

“Ne var, anne?” diye bağırdı.

“Boş ver.” Gülerek başını salladı.

Kıkırdadım ve ayağa kalkarak şakağındaki bir tutam saçı okşadım. “Geri dönmeye hazır mısın?”

“Pek sayılmaz.” Bana gülümsedi, ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve bir öpücük bekledi.

Ben de eğilip ağzımı onunkine dayadım, tatlı dudaklarının tadına baktım, ta ki Trey elinde bir taş ve sopayla koşarak gelene kadar.

“İzle beni, anne.” Kolunu büktü ve elini kulağına götürdü, sonra da taşı havaya fırlattı.

“İyi atıştı, dostum!” Onun kişisel amigo kızıydı, her zaman bir yumruk tokuşturmaya ya da beşlik çakmaya hazırды. “Tamam, babanı takip et.”

“Sopama ihtiyacım var.” Bir daire çizerek yere baktı, sonra onu ağacın yanında bıraktığını hatırladı.

Onu almak için acele ederken, Lyla’ya hızlı bir öpücük daha verip Trey’e yetiştim ve birkaç dakikalığına lider olmasına izin verdim.

Oğlumun sevdiğim, bağımsız bir çizgisi vardı. Lyla ve ben evlendikten altı ay sonra cesur bir çığlıkla dünyaya gelmişti ve o zamandan beri kendi yolunu çiziyordu. Kendinden büyük kuzenleriyle bile, Trey hiçbir zaman grupla birlikte kalmak için peşlerinden gitmezdi.

Böylece o patika boyunca yürürken ben de yakınında durdum, ayağı takılırsa ya da tökezlerse onu kaldırmaya hazırdım.

Bu öğleden sonra sonbahar havası keskin ve temizdi. Ağaçlar dağ eteklerini yeşillere, altınlara ve kırmızılara boyamıştı. Montana evimiz olmuştu.

Quincy’ye taşındığımdan beri geçen yıllar içinde ailemle aramdaki mesafe daha da artmıştı. Annem, babam ve kız kardeşlerim Eden çiftliğindeki düğünümüze gelmişlerdi. Brandon kızlarıyla birlikte Idaho’da kalmayı tercih ettiği için Andrea

yalnız gelmişti. Çoğunlukla, onun gelmesine izin verdiği için mutluydum. Ayrıca, onu Coeur d'Alene'e yaptığımız yıllık gezilerimizde görebildiğim için de mutluydum.

Idaho'ya yapılan bu ziyaretler Lyla'nın ısrarıydı. Yakın olmasalar bile çocuklarımızın büyükanne ve büyükbabalarını tanımalarını istiyordu. Sadece bu yakınlığı istiyordu. Biz de her yıl garip bir yolculuğa çıkıyorduk.

Bir zamanlar olduğu kadar önemli değildi. Ailem olarak gördüğüm insanlar bugün benimle birlikte yürüyüşe çıkmıştı.

"Tuvalete gitmem gerek." Trey patikada durdu, elleri hemen pantolonuna gitti. Bu çocuk küçük mesanesinin sınırlarını zorluyordu ve ne zaman çiş gitmesi gerektiğini söylese, bu acil bir durumdu.

"Bir ağaç bul," dedim.

Pantolonunu indirmeye çalışarak en yakındakine doğru koştu.

Bir ağaç gövdesine işemesini izleyerek kıkırdadım, sonra omzumun üzerinden Lyla'yı kontrol ettim.

Muhtemelen Trey'e vereceği bir sopayı almak için yoldan sapmıştı. Dönüp baktığında bana bir öpücük gönderdi.

Onu yakaladım ve kalbime bastırdım.

Yıllar önce, Lyla ve benim yeni olduğumuz günlerde, Montana'da kendimi kaybetmeye izin verip vermemem gerektiğini merak etmişim. Oysa mesele asla kaybolmak değildi. Buraya bulunmaya gelmişim.

Lyla beni bulmuştu.

Bir adamın mutlu olduğunu düşünüp neyi kaçırdığını bile bilmemesi garipti.

Yavaş bir daire çizerek döndüm, çevremizi inceledim. Havayı içime çektim.

Gözümün ucuyla bir şekil yakaladım.

Uzakta kızıl-turuncu bir tutam saça bakarak bir kez daha inceledim. Tanıdık, yaralı bir yüz.

Cormac bir ağacın arkasından çıktı. Diğerlerinin dikkatini çekmemek için patikaya tam olarak adım atmadı ya da hızlı hareket etmedi.

Lyla Trey'e doğru yürüdü, eğilerek iç çamaşırlarını ve pantolonunu çekmesine yardım etti.

Bense bakışlarımı Cormac'a kilitlemiştim.

"Orospu çocuğu." Demek hâlâ buradaydı. Bunca zaman sonra. Montana'dan ayrılmamıştı.

Vera'ya sayısız kez babasını görüp görmediğini sormuştum ama her seferinde cevap vermekten kaçınmıştı. Sanırım evetti.

Cormac'ın burada kalması pek de şaşırtıcı değildi. Kızından uzakta olamazdı.

Şimdi kendi çocuklarım olsa, ben de onlardan uzaklaşmazdım.

Cormac'ın bakışları Lyla'ya kaydı. Çocuklara. Uzaktan bile yüzünün yumuşadığını görebiliyordum. Sonra tekrar bana baktı ve bir elini havaya kaldırdı.

Ben de benimkini kaldırdım.

Lyla yanıma ulaştığında o gitmişti.

"Annem mesaj attı. Bizi akşam yemeği için çiftliğe davet etti."

Ona başımı salladım, bakışlarım hâlâ ağaçlarda Cormac'ı arıyordu ama görünürde yoktu.

"Hey." Lyla elini kaburgalarımın altına koydu. "İyi misin?"

Bakışlarımı ağaçlardan ayırıp ona baktım. Yeni sopasına iyice âşık olmuş oğluma. Kulağını annesinin kalbine dayamış huzur içinde uyuyan kızımıza.

"Evet, Mavi." Lyla'yı kollarıma çektim. "İyiden de öteyim."